

AZ ŐSKOR LELKISÉGÉNEK MEGVÁLTOZÁSA.

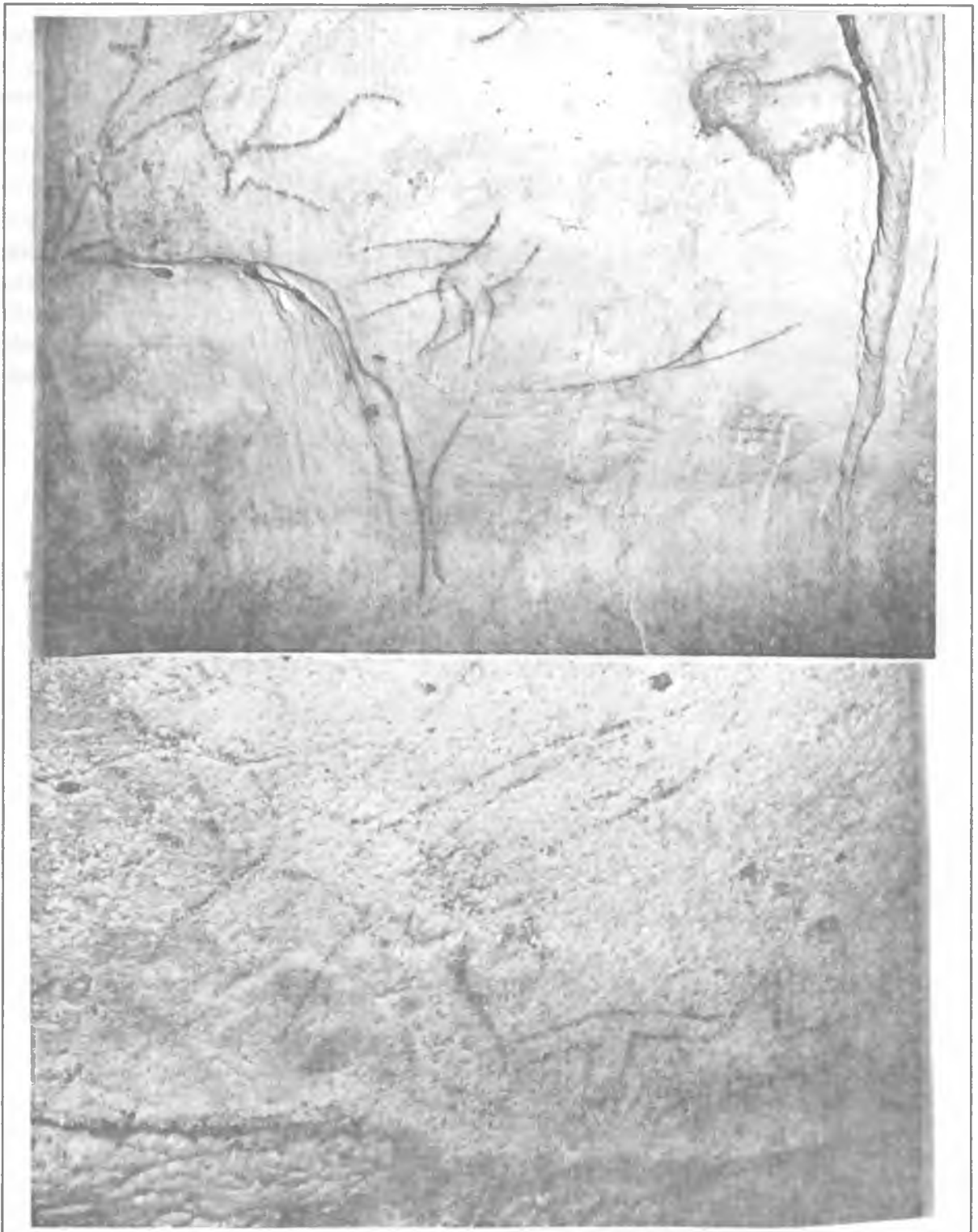
Ősregéink megtartották annak emlékét, hogy hosszantartó boldog életüket betolakodó, durva és aranysóvár emberek szakították félbe olyannyira, hogy el kellett költözniök földi Paradicsomkertjükből, a Kárpátmedence „bástyája” vidékére, téli szállásukra: Erdélybe.

Hasonló változásról beszélnek nyugati történészek, régészek. A 100.000 évvel ezelőtt észlelt robbanás-szerű felfejlődés 9.000 évvel ezelőtt megállt. „...úgy tűnik, hogy a vadászok teremtő képessége véglegesen kimerült és alá lett ásva. Nehéz írni e korról anélkül, hogy fel ne hoznánk egy hatalmas összeroppanás lehetőségét, akár lelki, akár anyagi, akár gazdasági ok miatt, 9.000 évvel ezelőtt. (V.13:270)”

Talán ez az a kor, amikor — ősregéink szerint — a Tündérek Erdélybe költöztek, majd visszamentek fehérvözi hazájukba.

Művészetükben ezt megelőzően már észlelhető új ábrázolás a halálosan sebzett állat, vagy ember képe, mely eddig nem szerepelt a híres barlangfestmények között. A megsebesített ember képét különlegesnek mondja a fent idézett író. Mint a szicíliai tündérképeken már láttuk, ezek a sebzett emberek is madárfejűek, tehát magyar olvasatúak. Egy másik kép a sebzett embert egy ma már kihalt szarvasfajta, a *Megaloceros* körvonalain belül ábrázolta. Az eddigiek után már tudjuk, hogy a madárfejű emberek magyar szó olvasatát adják, s ha még kétségeink lennének: a szarvas testén belül megjelenő emberalak szintén magyar hovatarozású. A Dordogne vidéki Cougnac barlangjainak falán látható képeket alant közlöm. Ugyancsak hozom a Pech-Merle különös barlangfestményét, ahol egy halálosan sebzett madár-fejű alak látható. Fejéből egy eddig érthetetlen absztrakt jel nő ki.

A kőkorszakbeli ember tehát megőrizte rajzaiban is a beállt változásokat. Ezen változások viszont végzetesek voltak magyar hovatarozású őseinkre, mind vándortörzseinkre, mind pedig a Kárpátmedence lakóira. Jelenkorunk fejlett vizsgálati módszerei megállapíthatják a képeket kísérő emberek genetikai változását.

A tündériből történelmivé váló ember életében mind jobban terjedni kezdett a durvult emberiség értékrendszere, melyek elől — ősi regénk szerint — tündéreink először a Kárpátmedence bástyavidékére, Erdélybe, majd az égi Fehérközbe költöztek vissza. A néhány itt maradt képviselőjük feladata az emberiség tanítása, nevelése, a

szép és jó iránti fogékonyságuk emelése, rossztól való védelem nyújtása volt. Ki ne ismerné meg itt a magyar sok évezredes történelmi elkötelezettségét? A Kárpátmedencében élő ősi társadalom magyarja mint nép, mindig magasabb eszmények szolgálatában állott. Vándorlásra kényszerült törzseink, idegenek hatásának kitéve néha már ezen anyagiasabb szemlélet szerinti életmagyarázatnak is hangot adtak. Nyomon követhető ez Csodaszarvas-regénk ősi és újabb változatának összehasonlítása során. Amíg az első az Élet születés kozmikus méretű történetét mondja el, s érzékelteti, hogy az egyetemes Élet ugyanazon folyamatot ismételi meg életünk keretén belül is, mint valaha, a Nap és Föld, s még korábban, az anyag és erőny születésekor, addig a késői, távolra került utód csupán mindennapi királyfiakat lát Hunor és Magorban. Az Életet jelképező Csodaszarvas már csak — bár csodálatos, de — üzendő vaddá alacsonyodik Meotisz ingoványaiban, s végső dőfésként „totemállattá” válik idegeneket utánozó tudósaink kezében.

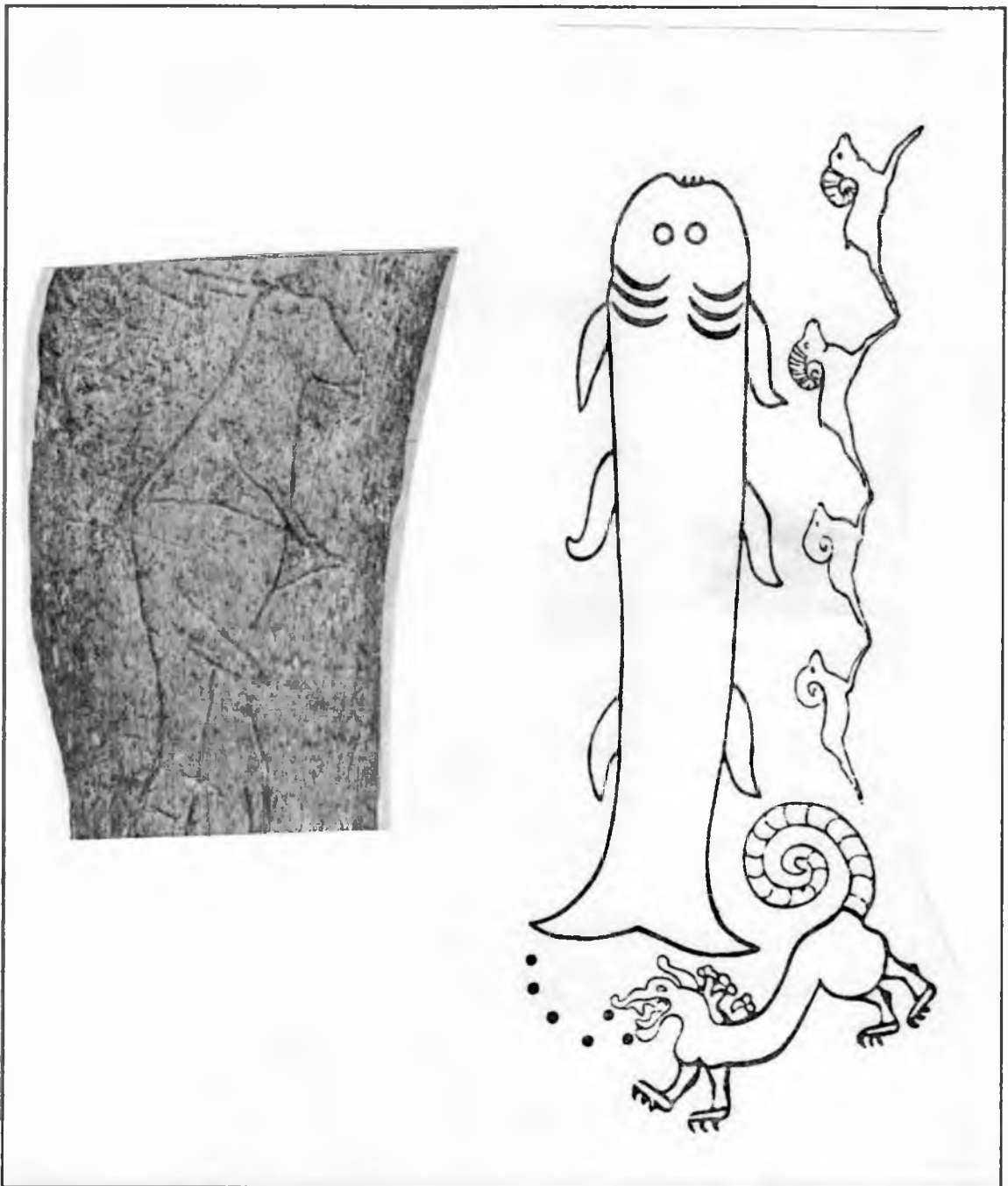
A TŰNDÉRKOR ELŐTTI ÉLETBŐL FENNMARADT EMLÉKEK?

Ősregénk a szigeten történő élet-elindulás emlékét őrizte meg igen tisztán, de igen gyakran szerepeltek a vizitündérek is ősregéink között, akik a föld felszínén élő emberekkel barátságban éltek, sőt a karcsai rege szerint hathatós segítséget is nyújtottak nekik. Ők is fénylények, s csodálatos dalukról is szól a rege. Minden biztonnyal ezen dal sok esetben jelképes annak kifejezésére, hogy őseink tudtában voltak annak, hogy a hang, a fény és a víz hullám-mozgású. Viszont a ma tudósai a mélytengeri emlősöket tanulmányozva gyakran megemlékeznek azok igen „komplex” nyelvéről, amit rendszerint „éneknek” mondanak. Jelen tudatunk ezen ének-beszéd jelentését eddig még nem volt képes felfogni.

Tudjuk azt is, hogy ezen tengeri óriás-emlősök valami — eddig még fel nem derített — okból az emberekkel szemben igen rokon érzéseket táplálnak, s még a szabadban élő delfinek, bálnák is élvezik az emberekkel való közvetlen kapcsolatokat. A háború számos hajótöröttje beszámolt arról, hogy delfinek segítették a partra.

Ősregéink beszélnek még olyan korokról is, amikor a földi emberiség minden különösebb bántalom, halálveszély nélkül meg tudta még látogatni a „vizikirály” palotáját. Tudjuk, hogy belső szervezetünk még magán hordozza a „vizes” eredet ismertető jegyeit vesénk, májunkt, bélrendszerünk alakjában; életünk első tíz holdhónapját ugyancsak vizes közegben töltjük, s ébrényünknek fejlődése egy korai szakában még kopolyúú vannak, s fogaink módosult halpikkelyek.

Fenti gondolatsort követve érdekesnek tartom az Angliában felfedezett sziklarajzot (Pin Hole Cave, Creswell Crags, Derbyshire, Central England.) Alant közölt másolata érdekes módon egyesíti a tengeri lények, s az ember alakját. A cikk írója (V.13:226) „különös, emberszerű” alaknak mondja. Számunkra még különösen érdekes ismét a félreérthetetlenül madár szerű fej, amit a szicíliai sziklarajz tündérein is megfigyelhettünk.

Az angliai Derbyshire-i
sziklarajz (V.13:226)

A pazyryki temetkezőhely
szittyá harcosának ábrái

A fenti két rajzot ezredek választják el egymástól. Ugyancsak ide sorolom mondanivalójával a magyar jelképrendszerrel alkotott nyugateurópai állókövet is.(V.56:302)

A tengeri lényekre való emlékezés fontosságát szittyá eredethagyományunk is hangsúlyozza, mi szerint ősanjuk félig kígyó, félig nő alakú lény volt. Képét másutt hozom. Ugyancsak fontos jelen tárgyunk szempontjából a szittyá harcos lábszárán található tetoválás hal alakja, ami erősen hasonlít Baluga-bálnáinkhoz, illetve a ma élő tengeri emlősökhöz. (V.46:84-85). Itt számunkra még különölegesen érdekesek e tengeri lény köré rajzolt kosok, melyek szarva — amint tudjuk — a kezdet kusza jegyét adja. Hogy még inkább kihangsúlyozza a művész az ide tartozó fontos emléket, a kosok elé, még nagyobb alakban egy sárkány szerű lényt ábrázol: szájából kihangsúlyozott elrendezésű pontok csillagkép rajzára, a sarkcsillag csillagcsoportjára emlékeztetnek, karmai fény jelképek, s farka a kezdet hatalmas rajzát hangsúlyozza, minden félre-értés elkerülése szempontjából. (E lelet a 2.sz.Pazyryk kurgánból való, Artamonov feldolgozásában.). A sárkány szót — tudom minden eddigi magyarázattól eltérően — a sár (az arany fénye) és a kún, kan szó összetételének tartom. E kettő együttes olvasata, mai magyar nyelven „arany-hím”, s „fényes-hím” jelentésű, s így a földünk anyagi rétegein áthatoló napfényt jelképezi. Hasonló eredményre jutott Vértessy György, aki a sárkány szót magyar eredetűnek vallja. Sajnos értelmének megfejtésekor mégis nem magyar alapot, hanem perzsa értelmezést adott, s így a „sar”és „kun” összetételű szavunkat „kimagasló egyéniség”, „valamely katonai alakulat vezető embere” értelemmel látta el. (V.47:24) Ez utóbbi — műveltségi szó

lévén — semmi képpen sem előzhette meg a magyar természeti szó jelentését, hanem éppen fordítva: abból eredt. Ugyanezen cikk — a Sárkány család címerével kapcsolatos kutatás eredményeképpen sárkánnyal, kígyóval kapcsolatos ősi hitregéinket is a sumírból igyekezik magyarázni anélkül, hogy előbb magyar kapcsolatait vette volna

figyelembe. Rengeteg téves magyarázat, meg nem értés keletkezett már ázsiai eredetünk tévtana következtében, ezzel az emberiség egyetemes tudását károsítva meg. A hal ábra feje teteje enyhén befele horpad, s ebben három fény-jel látható, tehát e hely fény befogadására alkalmas terület volt. Delfinekkal való kísérletek azt mutatják, hogy ez a terület tájékozódó képességük egy fontos helye.

Jász őstörzsünkénél a hal a tejút jelképe volt.

A Cimbalka kurgánban lett, s fent említett szittyá eredetregre földanyájának képén ugyancsak megtaláljuk a fenti kos-kezdet jelet az alak feje fölött kezdődően, a húnok ékjelével együtt. (V.46:125) Az ábrákon túlmenően még azt is igen fontosnak tartom, hogy ezek az emberek steppe és sivatag-lakók. A testükön viselt eredettörténet így minden kétséget kizáróan igen ősi időkre megy vissza.

A TÜNDERKORTÓL MÁIG.

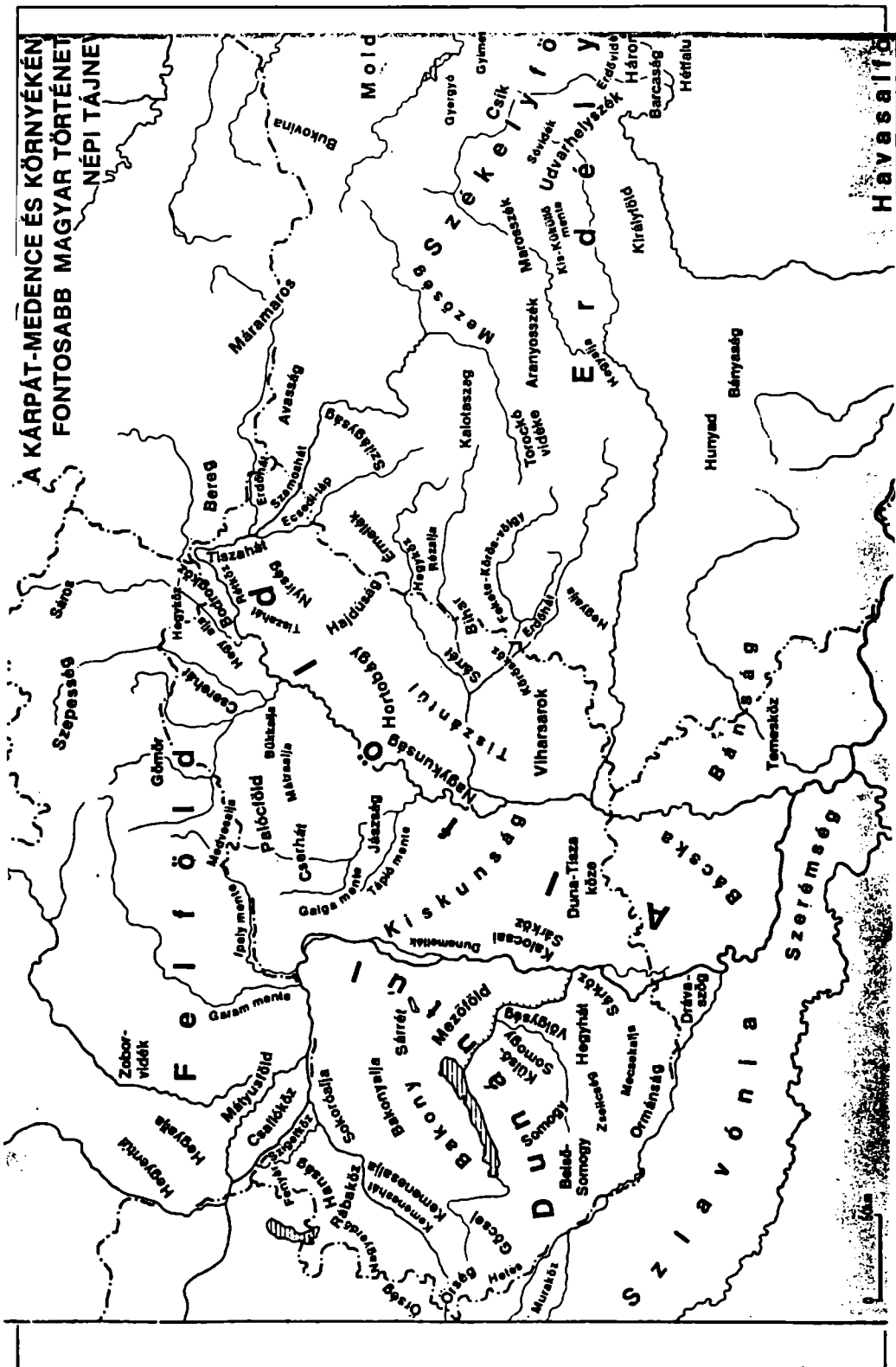
Iskolás korom legkimagaslóbb emléke történelem és földrajzóránk azon kihangsúlyozott tanítása, hogy a „honfoglalás előtt” a kárpátmedence teljesen lakatlan volt. Ezen tudomány a harmincas évek irányvonalát követte. E tanítást már abban az időben elfogadhatatlannak tartottam azon egyszerű következtetés alapján, hogy a régmúlt embere sem volt buta, s a világ egyik legtermékenyebb, legvédettebb területét nem fogja lakatlannak minősíteni. A negyvenes években már más változattal örvendeztették meg a magyar történelem iránt érdeklődő tanulókat: a Kárpátmedence bizony lakott volt, mégpedig kizárólagosan szlávok laktak e vidéken, s tőlük tanultunk meg mindent, ami fennmaradásunk záloga.

A Kárpátmedence őslakosságának kérdését éppen olyan hétpeccéses titokként kezelik a Tudományos Akadémia felkentjei, mint őshazánk kérdését, mely a mai napig is keresi a helyét e világ térképén. Miután a Kárpátmedence őslakosságának kérdése éppen olyan titok, mint őshazánké, önként adódik a felismerés: e kettő egy. Viszont valakiknek, valamely hatalmi szervezetnek érdekében áll őseurópai voltunk titokban tartása. Ezen valakik nyilván attól félnek, hogy igen sokat veszíthetnek hatalmi helyzetükből, ha világosság derülne arra, hogy nyelvük, korai emlékeik, hitük, tehát egész műveltségük nem Zeus agyából pattant ki amúgy készen, hanem a ma indoeurópainak nevezett nyelvcsalád népei mindezeket a Tündéroroszló ősmagyar műveltségéből örökölték. E tény az életük része, s semmiképpen nem kisebbíti e műveltségek értékét, sőt élesen felmutatja az emberiség őstestvériségének tényét, nemcsak mint hitbéli tételt, de mint a tudomány eszközeivel bizonyítható valóságot. Nyelvünk Magyar Adorján által kimunkált alapszerkezete segítségével pontosan megállapítható, mely őstörzsek különválásából keletkezett a régebbi korokban a szanszkrit, a sumír, az egyiptomi nyelv és műveltség, hogy csak néhányat említsek. A közelebbi múltban például a görög, a német, a latin, vagy orosz nyelv. Azt viszont már nagyon is fontos emlékezetünkbe idézni, hogy ezen újonnan alakult népek, s később erőszervezetek hogyan használták fel a rájuk bízott tudást. Sajnálattal kell megállapítanunk, hogy nyelvünkkel és műveltségünkkel nem vették át az ősműveltség emberének szelíd, teremtésre igyekező lelkületét. Az átvett tudás így áldás helyett átokká válik a világban.

Egy másik fejezetben említettem, hogy embertantudósaink szerint a Kárpátmedence önállóan fejlesztette ki a maga kerek fejű emberét, s annak nagyon sajátos műveltségét. Ősi legendáink emlékeznek arra a korra, amikor Tündérszigetünkbe pénzsóvár és durva idegenek érkeztek, s ezek elől a tündérsziget lakói Erdélybe menekültek. Emlékeznek arra a korra is, amikor a tündérek véglegesen elhagyták e földet, s csak kisszámú képviselőket hagytak maguk után azzal a céllal, hogy a hátramaradó emberiséget megtanítsák tudományukra. Ezen emlék nemcsak magyar legendáinknak, de számos nép ősemlékének is a része. A görög legendák Hesperidák szigete azonos ősi Csallóközünkkel. A Földközi tenger melletti népek emléke szerint Magor tanította meg őket a földművelésre, s folytathatnám a sort. Leroy Gurham ősrégész a következőket állapította meg Európa korai műveltségével kapcsolatban: „A paleolitikus korabeli Európa döbbenetesen hasonló a mai Európához, s hogy még helyesebben határozzam meg, olyan, mint a 19. század

Európája. Egyetlen vallási rendszer húzza alá e kor művészetét Oroszországtól, Ukrainától kezdődően egészen Spanyolországig.” (V.13:217) Ugyanezen műben Evan Hadingham régész érthetetlennek tartja azt a robbanásszerű fejlődést, ami 100.000 évvel ezelőtt állott be Európában, s nem tudja okát. Ugyan ez a felfejlődés, ugyancsak ismeretlen okok miatt nemcsak megállt, de szinte elkorcsosult 9.000 évvel ezelőtt. Szerintem ezen évszám az a vízválasztó, mely a tündérkort véglegesen lezárta, s a Csallóközbe érkező pénzsóvár emberek uralma kezdődött el.

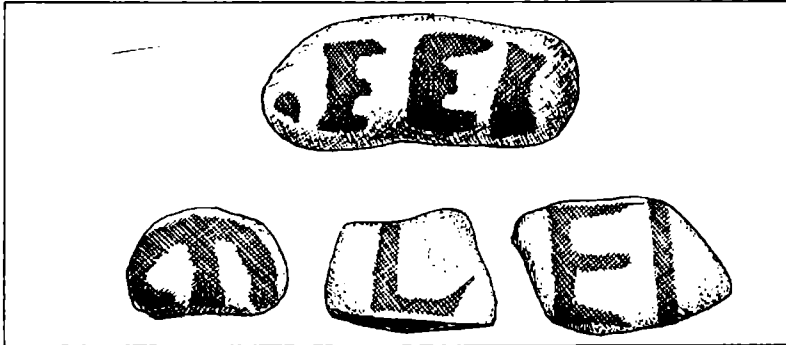

Tájegységeink térképe.
Neveik a Tündérfkor földrajzi neveit őrizték meg.

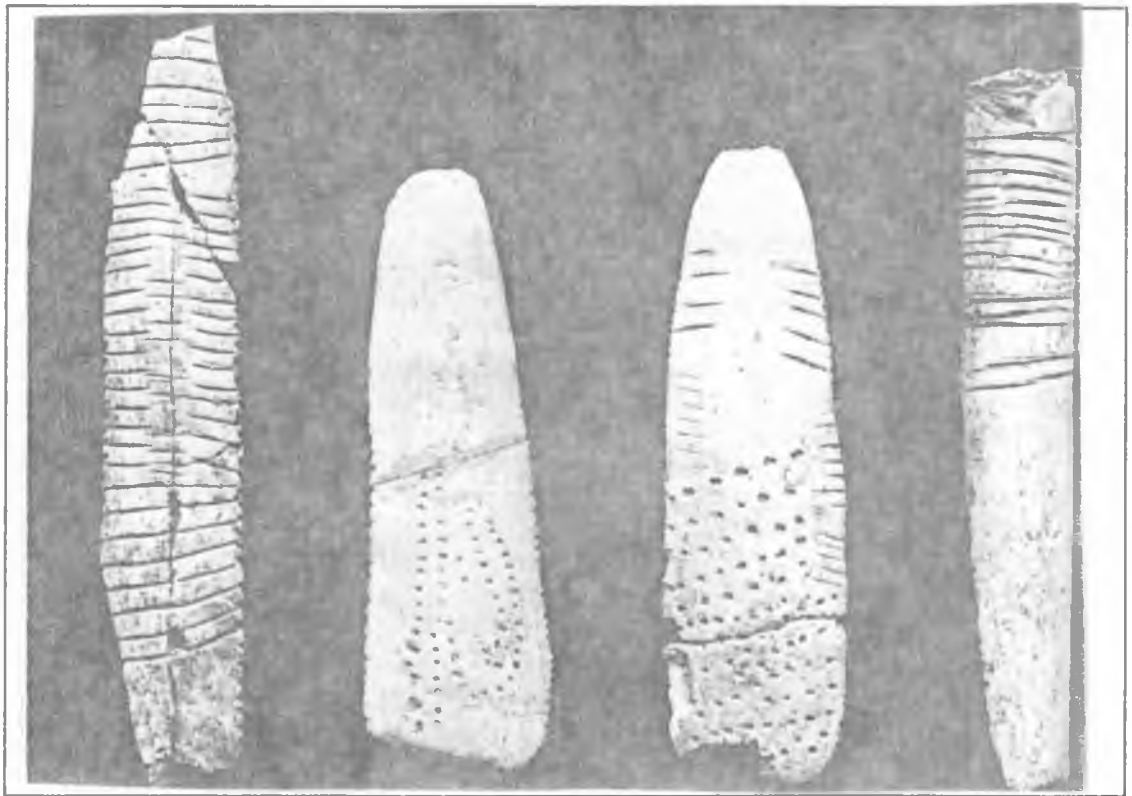
**A KÁRPÁTMEDENCÉN KÍVÜLI ÍRÁSBELISÉG
KEZDETEINEK NÉHÁNY PÉLDÁJA.**

A jégkorszak tárgyalásakor kitértem a Le Mas d'Azil-i festett, tojásalakú kövekre, melyeken nemcsak őstörzseink jelképrendszere és vetületes világnézetének nyomait leljük, de találkozunk az abc-s írásjegyekkel is. Beszéltem arról is, hogy a jégkorszak nem a legalkalmasabb idő művészetek és írásbeliség kialakítására, hiszen a létfenntartás teljesen megváltozott körülmények és éghajlat következtében az ember minden erejét és képzelőtehetségét leköti, igénybe veszi. Éppen ezért látjuk, hogy az utolsó jégkorszak kezdetén még fejlett művészettel és írásbeliséggel megáldott emberiséggel van dolgunk. Ezen fejlődés a huzamos létért való harc következtében erős hanyatlásnak indult. Hadingham, a jégkorszak-beli Európa nagy szakértője e látszólagos ellentmondást érthetetlennek, de igen nyilvánvalónak tartja. Kr.e. 9.000 számára az a válaszvonal, melyben a művészetek teljes csődje állapítható meg. (V.13:248)

A fenti tojasköveken talált írás betűi — több szakértő szerint — igen hasonlítanak a föníciai, vagy legalább is a legkorábbi aegei, krétai írásokra. (V.15:525) Ezen

legkorábbinak hitt abc-s írások tehát ismét kapcsolatban vannak a kárpátmedencei ősműveltséggel, s így a tündérkorban kialakított ősműveltséggel. Legősibb idők óta megfigyelhető, hogy a korai műveltség emberei igen fontosnak tartották a gondolatrögzítés különböző válfajait. Ezek sorába tartozik az ősi holdnaptárunk, s a tatárlaki napvárták is. Ezek igen leegyszerűsített unokája a Les Eyzies közelében, Abri Blanchard, Sergeac, Dordogneben talált csontokon lévő vonalkák. Fejlett vizsgálati módszerek rámutattak arra, hogy itt valami igen fontos események sorát rögzítették az emberek, hiszen huszonnégy különböző szerszám nyomát figyeltek meg egy csonton. Tehát nem egy unalmas délután céltalan karcogatásáról, hanem igen fontos gondolat, s ezzel kapcsolatos esemény rögzítéséről van szó. A jegyek itt mélyített pontok, magyar anyajogú társadalom jegyei. Így feltételezhető, hogy a nagycsaládon belüli születések számának rögzítéséről van szó, ami a közösség szempontjából — különösen azon viszontagságos idők alatt — igen fontos értesülés volt.

(V.13:248)

Sziklafestmények nem korlátozódnak csupán az eddig tárgyalt nyugateurópai területekre. Amint számos tündérfkori vonatkozású emlékekkel találkozunk az ír szigeteken és Skóciában, éppen úgy a tárgyi emlékek is szembetűnőek ezeken a helyeken. Kelet-Sussex híres rajza a „Wilmington-i Hosszú Ember”. A mellékelt ábrán egy vízpart közelében lévő domboldal látható. A rajz egy óriás képét ábrázolja, ki könnyedén két botra támaszkodik, valahol ég és föld között, amint hatalmas léptekkel igyekezik a folyó felé. A könyv írója nem érti a kép mondanivalóját (V.14:507), de egyben biztos: a keltákat megelőző műveltség maradványa.

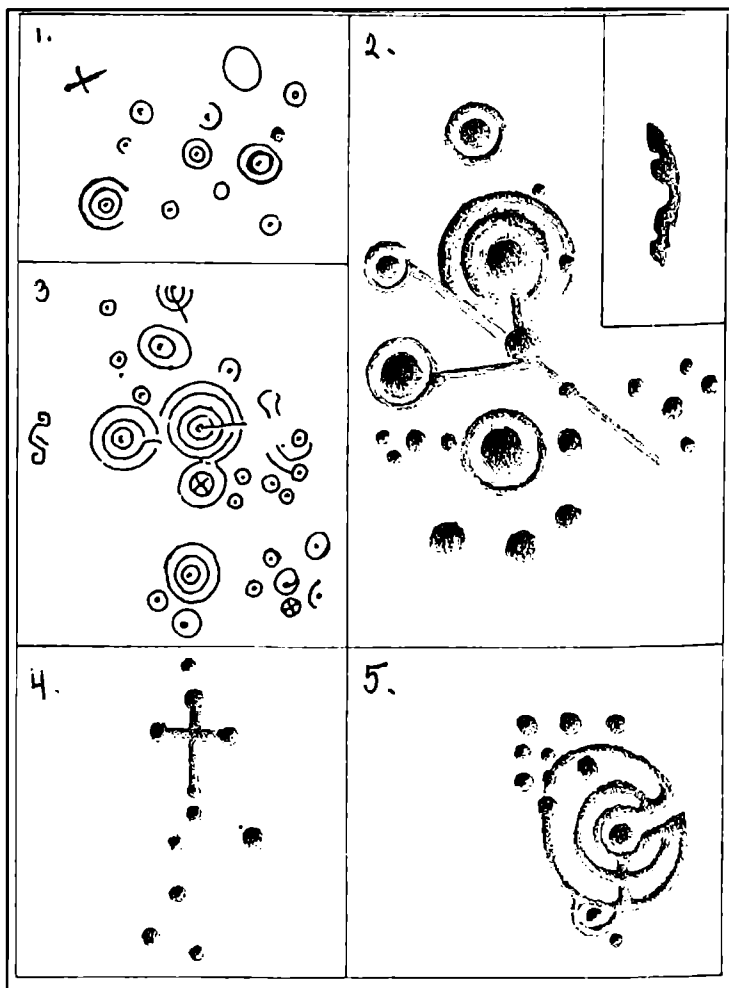
Amint másutt tárgyalom, a jelenlegi Brit szigetek őslakói a fény emberei voltak. Színeik, jelképrendszerük mind őstörzseinkkel kapcsolatosak. Tudjuk azt is, hogy Magor jelképe a meyer, a hajlékony meggyfából készült igen erős bot. Ezen hatalmas botok napjainkig fennmaradtak pásztoraink körében, s igen hathatós és félelmetes fegyvernek számítottak. Jász őstörzsünk embereit a történelmi idők feljegyzései óriásoknak mondják. A két bot, két pálca jelentését csak sejtethetjük, de érdemes nyomon követni. Ősidőkben is tudta az ember, hogy a napnak nemcsak teremtő, de romboló ereje is van. Ezen romboló erő — minden valószínűség szerint valamely kimagasló természeti változás következtében — önálló személyként kezdett szerepelni. E kor volt Hunor királyságának kezdete, akit Isten büntető eszközének tartottak. Az ősi idők magyarja még e két tulajdonságot nem ismerte, illetve nem hangsúlyozta. Élete fokozatosan nehezedő menete következtében viszont már hangot adott ezen tudatának is. Ez időben a két pálca, két bot már érthető, s mindkettő fényjelkép szerepét tölti be.

A Wilmington-i „Hosszú Ember” (V.14:507)

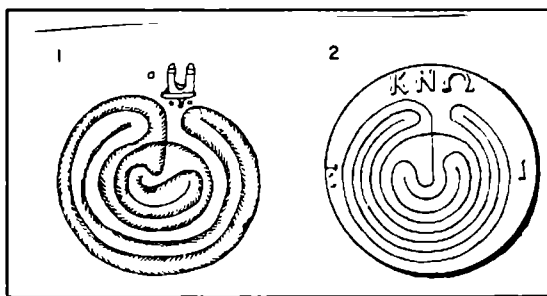
Más gondolatsort követve két bot, két pálca egymáshoz dörzsölésével lehet tüzet gerjeszteni; a tűz ismét fényjelkép a két pálcával együtt. E két összedörzsölt fa változott — többek között — az egyenlőszárú kereszt fényjelképévé. Egy harmadik vonatkozás viszont ismét gyermekjátékaink dalai között maradt fenn: „Gyenge liliomszál, ugorj a Dunába. Támaszd meg magadat, két aranypálcával. Fésülködjél meg, mosakodjál meg, törölközzél meg az arany kendővel.” Az aranykendő — tudjuk — Tündér Ilona kendője, a reggeli nap aranyában fürdő lég. A két aranypálca viszont — feltételezhetően — napsugarat jelképez. Mindkettő viszont aranykorunk emléke. Érdekes megjegyezni ismét, hogy a fent említett óriás, két pálcával a kezében a patak irányába tart. Fenti gyermekdalocska őseink vízzel-nappal való tisztulási szertartásának része.

Írországban található nagy mennyiségben a következő kép rajzai, melyeket „csésze és gyűrű” névvel látta el a tudomány. Jelentésüket, eredetük idejét nem ismerik, de itt ismét kelta-előtti őstársadalmat tételeznek fel. (V.14:530)

Az ábrákon feltűnő az avar napkereszt (4.sz.). Az alatta lévő magocskák ismét magyar őstörzsünk jelei, de ezen túlmenően, elhelyezkedésük csillagtérképre emlékeztet, s igen hasonlít a szittyá harcos másutt idézett sárkányával összefüggő képre. A körök — mint korábban láttuk — összefüggésbe hozhatók kor szavunkkal. Hogy mily korokat köt a villás-ágú rajz össze — a jövő válaszára vár (2.sz.). Érdekes módon hasonlítanak az ismeretlen eredetű, „crop circle”-nek nevezett, főleg búzatáblákon észlelehető, lenyomatokkal készült rajzokra. Palócaink Boldogasszonya jelenik meg villás fa ágában. A kör nőiségi jelkép. E körökben ugyancsak anyagi jelképeket kell keresnünk. A 3.sz. ábra közeli

rokonságot mutat a Minos-i labirintussal, amint az egy görög pénzen ábrázoltatott a Kr.e. 200-as években. Ugyan ezen rajz jelenik meg váratlanul a világ túlsó oldalán, a Pima indiánok jelképrendszerében is, de itt már nem mint épület, írásjel, hanem „Tcuhu Háza” elnevezésű társasjáték. E név viszont utal arra is, hogy valaha egy épület is ilyen alakú volt.

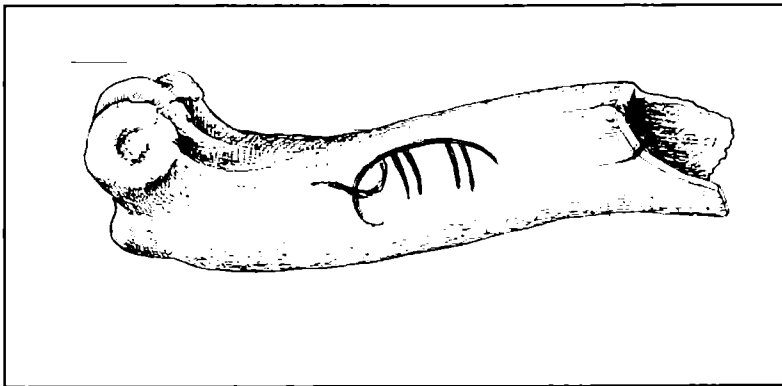
(V.14:559)

Itt érdemes figyelmünket az avar várak felé fordítani, melyek kerek alaprajzúak. Az avar név viszont a korábban tárgyalt ősműveltségi helyek vár elnevezésével kapcsolatos, s — mint minden őstörzsünk neve, ez is — a tündérkorra vezet vissza.

Tündérkor-beli írásrendszerek nyoma az egész világon megtalálható. Korábban említettem, hogy fennmaradt emlékek szerint a világ, illetve a lakott föld korai ősidőkben egy, összefüggő egész volt. Az egységes földterületek Amerika és a mostani Brit szigetek között kb. 30 millió évvel ezelőtt szakadoztak az általunk ismert nagyobb (földrésnyi) és kisebb szigetekre. Tekintettel arra, hogy az emberiség ezen földindulás emlékét híven megőrizte, — embernek is kellett lennie e korokban, még akkor is, ha a mai tudomány még nem is találta meg a csontvázát. A floridai magas sótartalmú tavak, mint a Little Salt Spring, 10.000 éves emberi tetemet őrzött meg teljes frissességben olyannyira, hogy még az agyvelő is érintetlen volt. A floridai Panama City körüli tenger 40.000 éves tőzegtelepet és egy 37.700 éves fenyőerdőt (pinus eliott) rejt 35 láb mélységben, a jelen parttól két mérföldnyi távolságban. A pleistocene korból mammoth, mastadon, kardfogú tigris, medve, bison és egy apró lófajta csontvázát találták meg. A már eddig is nagy körvonalaiban derengő összefüggő ősműveltség számos tárgyi emléke még felfedezésre vár. (V.21:223-248)

Napjainkban értékelik újjá az amerikai indiánok amerikai jelenlétének idejét, s mind újabb és újabb bizonyítékok kerülnek felszínre, melyek szerint jóval történelmi korunk előtt már itt éltek ezen a földrészen, s minden bizonnyal nem a már felszakadozott földterület egyes átkelőhelyein — mint amilyen a Behring szoros — érkeztek e hazájukba, hanem már jelen voltak e földterületen, amikor a szakadás megtörtént. Ebben az esetben — miután hosszú évezredekig elkülönülve éltek — megőrizték a Tündérkor számos olyan emlékét, melyek az erőszakos térítések, háborúk áldozataivá váltak Európában és az Újvilágban egyaránt.

Korábban bizonyítottam, hogy írásbeliségünk a Tündérkorban fejlődött, s mentődött át a mába. Az American Anthropologist 77:1:27,1975.-i száma foglalkozik a mesoamerikai műveltség európai kezdeteivel. Kihangsúlyozza, hogy mindennél szembetűnőbb a bot, mint méltósági jelvény, a hegyek istentiszteleti helyként való használata, s ezek — a korábbiak értelmében — ősműveltségünknek ugyancsak kihangsúlyozott elemei. Ugyancsak tárgyalja a Minosz-i, a Shang és Olmec írások közötti hasonlóságot, amint azt alant mutatom be. (V.14:421)

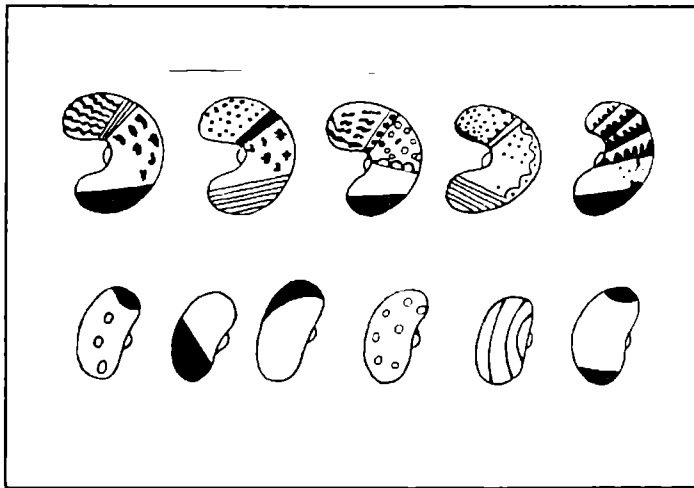

Mexicóban, Tequixquiac közelében találták pleistoceni rétegben (V.14:474) egy tevéféle állat csontjára karcolva az alanti rajzot. Vonalvezetését érdemes összehasonlítani a békásmegyeri őstelep neolitikus edényein

talált szarvasrajzzal. (V.15:204)

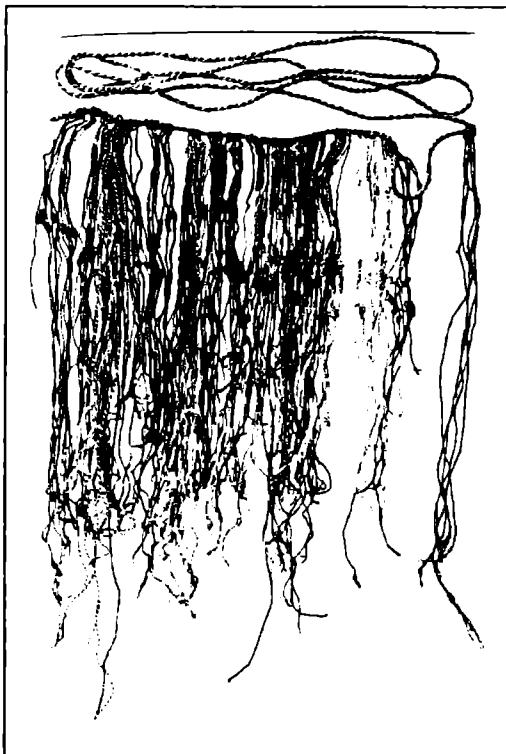
A mexicói műveltség emberei ugyancsak minden elképzelhető anyagot felhasználtak gondolatközlésre. Az európai tojás-kövek szerepét itt igen érdekesen limababok helyettesítik. E babféle itt Amerikában honos, nagyméretű és lapos bab, a *phaeolus limensis*. Könnyű hordozhatósága miatt rövid, futár útján közvetített

üzenetekre használták. Későbbi korok chimu indiánjainak rajzai őrizték meg ilyen futár képét, ahol maga a futár is ilyen, kézzel-lábbal ellátott bab-alakként volt megőrkítve. (V.14:528) A második sor bab-alakjai emlékeztetnek tündérfantóziákra. Mindkét sor babjain megtalálhatók a mag-díszek, a hún ék, s a székely zeg-zúg jelek.

(V.14:528)

Ősi múltú az u.n. „quipu”; alant közölt képünk a perui quipu képét mutatja be, jelenleg a Smithsonian Institute kiállítási anyagában van.(V.14:542) A quipu maga

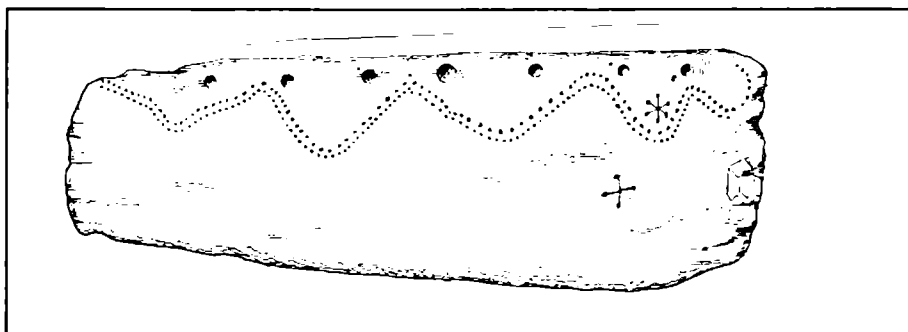
fonott és festett szálakból készül. Két fő-szál különböztethető meg; az egyik a vízszintes tartószál, s a függőszálak. Mind a szálak színe, mind pedig a függőszálakon alkalmazott csomók közvetítik az üzenetet. Az itt bemutatott perui quipu számtartalmát a következőképpen magyarázzák: a tízes számrendszeren alapulva egy szál egyenlő egy bizonyos számmal, a rajta lévő csomók a számrendszerben elfoglalt helyét jelölik. A legmagasabb helyet a tartószál közelében lévő csomó képviseli. Ily módon a legösszetettebb számítások elvégzése is lehetséges volt e „műszerekkel”. Northernskiöld éveken keresztül foglalkozott ezen quipuk megfejtésével, s tanulmánya befejeztével azon megállapításra jutott, hogy számos quipu tartalma és jelentése asztronómiai számítások sora, ahol a számok napokat jelentenek. Ezen belül a hetes szám fontos jelentőségű. Maga a quipu összessége

a Venus 584 napos keringésével van összefüggésben. Az író hangsúlyozza, hogy a zsinór-alapú gondolatközlés — melyekbe belesorolja Melanesia, Micronesia, Kína különböző ilyen módszereit — oly ősi, mint „maga az ember”. (V.14:547) Itt megemlítem az írországi kelta sírok köveire vésett ilyen „quipu”-t, ahol a szálak már

szavakat helyettesítenek. Például, ha a tartószálról egy szál lóg csak le, lehet „fű” jelentésű, ha mellette azután több szál jelenik meg, annyit jelentett, hogy „legelő”. (V.22)

Északnyugat Californiában talált halványzöld pala méretei: 29 inch hosszú, 12 inch széles, 1.75 inch vastag 44.8 font súlyú. A mélyített módszerrel készült közlés jeleit megkérdőjelezve ugyancsak csillagászáttal hozzák összefüggésbe, de minden magyarázat nélkül. Számunkra fontos e palán található jelek magyar őstörzsbeli jelképrendszere. A jobb sarokban található jel a rovás száz jele. Alul ismét az avarok napkeresztje látható. Félreérthetetlenül magyar vonalvezetésű a (V.14:553) d-vel jelölt ábra, mely egy braziliai sziklán található. Sajnos az amerikai régészet — s ebben talán hasonlít a magyarra — mindig előbbre teszi idegen emlékek vizsgálatát, ami számukra Európa, Ázsia és Afrika régészetileg érdekes területét jelenti, s az Amerikában található, hatalmas műveltségek emlékeit csak most kezdik „felfedezni”. Igen sok olyan leletük van, melyek soha nem voltak kormegállapító vizsgálat tárgyai.

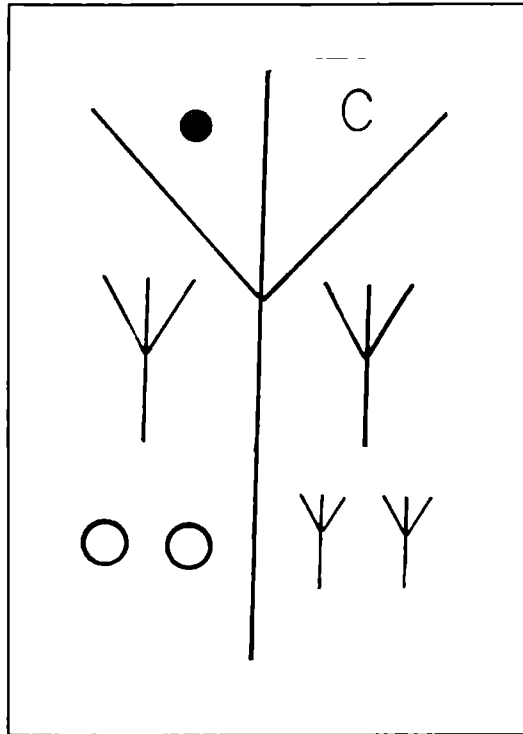
(V.14:550)

Az Iovában talált, s alant közölt rajz grániton készült. Rajzában ismét hasonlít palócaink velláira, valamint szarúdíszeink mintáira, s a bemutatott halotti lepedő rajzára. Az anyagot feldolgozó régész megállapítása szerint — miután Iovában gránit nem található a jelenben elérhető régészeti rétegekben — ezen jelek „az indiánok előtti műveltségből maradtak reánk.” (V.14:557) Tehát itt ismét Tündérkori emlékekkel állunk szemben.

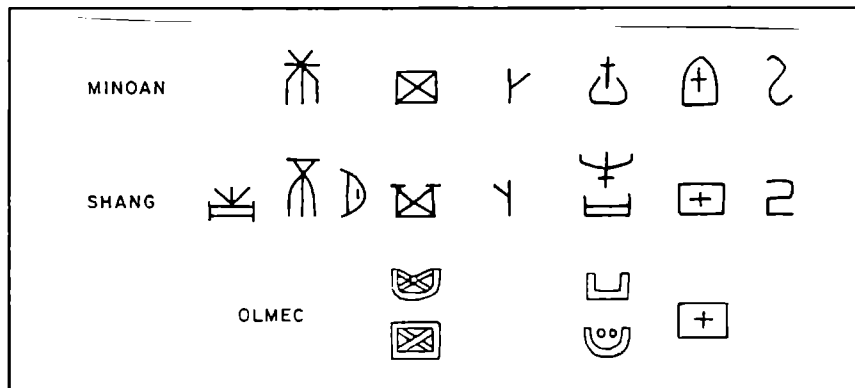
Fenti könyv írója idéz számos ausztráliai emléket, melyek során hasonló következtetésre jut, de ezeket most nem hozom. Számos indián és ausztráliai jelképrendszernek a magyarral való összefüggései külön könyv tárgyát képezik.

Fontos megjegyeznünk, angol nyelvterületen, ősi írásokkal foglalkozó tudósok száználmas elfogultságát mindennel szemben, ami nem vezethető az indoeurópai nyelvcsalád tagjaihoz. Így az amerikai földrészt írástudó, még hozzá abc-s írással rendelkező társadalmát „savages” címmel tisztelik, ami a magyar „vadember” egy felfokozott változata. Ugyan akkor saját felkent királyaik még a történelmi korban sem tudtak írni-olvasni, s a jelenlegi amerikai iskolarendszer is nem fonetikus abc-re, hanem képirás olvasásra szoktatja a gyermekeket annak ellenére, hogy évezredek írásfejlődés példája van előttük, de ők maguk még nem fejlődtek — mint társadalom — arra a szintre, hogy ezt hasznosítani képesek volnának. Eppen ezért — ismét fel kell ismernünk a tényt, hogy Tündérkorunk sok ezer évvel kellett, hogy megelőzze a kőkorszaki ember

társadalmát ahhoz, hogy kész fonetikus abc-vel gazdagíthattuk a jégkor társadalmát.. Ha nem így volna, még mai napig nem tudnánk írni-olvasni.

(V.14:556)

(V.14:721)

AZ ÉLET.

Gondolatközléssel foglalkozó fejezetben kitértem arra, hogy a Tündérkor embere otthon volt az egyetemes tudás birodalmában. Ismerte, értette a világmindenség mozgató erőit, s önmagát is ezek szolgálatába állítva, életét az egyetemes részének tudta.

A Teremtés őszüleiként ismerték fel a mindenek felett álló, láthatatlan Őserőt, kit csillagborította fekete palástban, s az Ősanyagot, kit hófehér ruhában ábrázoltak jelképesen. Kettejük szűz ölelésének gyümölcse, a fény mezében megjelenő Élet. Az Élet kettős természetének tudatát átvitték szótárunkba is:

Ar — az Erő és atyaság

Any — az Anyag és anyaság őszava

Ar és Any összevonásával keletkező Arany szavunk valaha a fényt jelentette.

Ha valaki itt önkényes nyelvhasználattal vádolna meg, figyelmébe ajánlom korunk tudósainak az Életre és Fényre vonatkozó ismereteinek fentiekkel való összehasonlítását, amit most csak igen röviden alant kísérek meg. Az idézőjelek közötti szöveg a vonatkozó mű részleteinek fordítása.

Az anyag: (V.30:473)

„...A tudósok ma számos olyan kísérletet végezhetnek, melyek végeredménye feltárja az anyag igen változatos tulajdonságait. Ezen tulajdonságok némelyike arra enged következtetni, hogy az anyag folyamatos, hullámmozgás-szerű tulajdonságokkal rendelkezik. Mások viszont azt mutatják, hogy az anyag...részecskékből álló és hullámmozgású. Jelen tudásunkkal csak az anyag kettős természetét tudjuk elfogadni, s az ezzel járó bizonytalanságot.” (Quantum mechanics.)

Az erő és mozgás: (V.30:475)

„Sokféle erő létezik, de maga az „erő” név minden olyan fizikai történésre alkalmazható, ami a test mozgását okozza (vagy okozni kísérel), vagy annak belső feszültségét.”

Magyar nyelvünk éles különbséget tesz erő és erőny között. Az erőt egyetemes hatásának tudja.

Erőny (energia)(V.30:475)

„A test munkavégző képességét erőnynek nevezzük.”

Magyar tudatunk egyetlen, egyetemes erőnyt ismer, aki az Élet. Minden ma ismert, s különböző nevekkkel ellátott erőny (fizikai, kémiai, stb.) ennek csak részlete.

Fény (V.30:480)

„A fény egy electromágneses hullám. Oscillációi a fény terjedési irányára merőlegesek, s így a fény a keresztirányú hullám példája (a hanghullámok hosszanti hullámok)...Midőn a fény kapcsolatba kerül az anyaggal, a sugarából véges mennyiségű köteg, vagy quantum szívódik fel, s ezt legjobban a „hullám-csomag” kifejezés érzékelteti. Ezen fény-quantumokat hívjuk photonoknak. Miután a photonokra úgy is gondolhatunk, mint fény-részecskékre, a fényt kettős természetűnek is tarthatjuk: részecskének és hullámoknak.”

Magyar fény-jelképünk az egyenlőszárú kereszt. Régente az első tűzcsiholó szerszám: az egymáshoz dörzsölt két bot képeinek tartották. Fentiek szerint azonban e jelkép még sokkal ősbibb tudathoz vezet: a fény terjedését, s annak egymásra merőleges voltát fejezi ki. A Gyula méltóság történelmi idők vesszőkötegeinek jelentése viszont ősbibb szinten a fenti „energia kötegeket” jelképezte.(Karácsony című művemben kitértem arra, hogy a Gyula jelvény feltétlenül napsugárral kapcsolatos eredetre mutat.) A fenti nyelvi összefüggések viszont a legtökéletesebben fejezik ki a fény kettős természetét, úgy, ahogy azt mai fizikusok is tartják. Őseink ezen tudása viszont a mai fejlett természettudomány születése előtt ezredekkel, nyelvünk születése pillanatában már jelen volt, s ismét a Tündérkor emléke.

Az étellel kapcsolatosan (V.30:392-93)

„A fehérje molekula tulajdonságai nem vezethetők le csupán kémiai tulajdonságain keresztül; tulajdonságai feltétlen függvényei a három dimenziós felépítésüknek.” „...Éppen ezért egy biológiát megelőző természeti kiválasztódás működését kell feltételeznünk, ami a fontos fehérjék egy kis csoportját támogatja.”

Magyar eredettörténetünk értelmében, ahogy azt máig fennmaradt mondáinkon keresztül megismerhettük, Istenfia Élet hivatása kezdetén a teremtés előtti Világegyetem mélységeibe szállt, s onnan felhozta a mindenség szunnyadó szemecskéit, s a Teremtő ezeket elszórta a teremtett világban. A szerint, hogy hova hullanak ezen szunnyadó szemecskék, válnak növényé, állattá, s végső soron majd emberré. Itt is találkozunk tehát ezen „biologia előtti kiválasztódási folyamattal”. A tény, hogy az élet e földi megjelenési alakja feltétlenül a három dimenzióra épülő szerkezetén alapul, eddig nem is sejtett távlatokat nyit a „három a magyar igazság” mondásunk, különösen akkor, ha figyelembe vesszük, hogy igazság szavunk az ég és így fény szavunkkal is azonos. Mai tudósok szerint addig, amíg egy fehérje biológiailag aktív, tehát él, ilyen hármas felépítés szerint működik.

„Az a mód, ahogyan a fehérje molekulák készültek, felveti azon alapvető kérdést, hogy mi jött előbb: a fehérje, vagy a nucleic acid, ami magában foglalja a fehérje felépítésének rendszerét?”

Magyar Adorján említette, nem lehet véletlen az, hogy valamennyi őstörzsünk tisztelt és élet-jelképű növényének savanyú a gyümölcse: a magaré a meggy, a szemerée a som, stb. Felvetette a kérdést, hogy vajjon lehet-e összefüggést látnunk ezek és a nucleic sav között? A másutt idézett kelta legenda az élet fájának „savanyú gyümölcseről” beszél. Az élet-víze gondolat is gyakran az életfával van kapcsolatban. Szerintem mind a meggy, mint a som, mind a kelta „valamiféle savanyú gyümölcs” a sejtszerkezet hajdani ismeretének jelképe, s egyúttal feloldja a fent felvetett, látszólag megoldhatatlan talányt is.

„A természeti kiválasztódás folyamata az élet elindulásakor kezdődött. A „genetic code” legérdekesebb része az, hogy mindenütt jelen van e földön...Megdöbbenő tény, hogy ez a code minden földi életformában azonos. Igen valószínű, s ebből folyó magyarázat az, hogy az Élet egy ősi rendszerből keletkezett... Az egy őstől való származás elmélete magyarázhatja csak meg nemcsak a genetic code létezését, de más egyéb különleges tulajdonságai is ezen elképzelés keretébe tartoznak.”

Magyar hagyományunk szerint az egy, egyetemes Isten, az Ős-Tevő őse mindennek, ami van. Egyszülöttje, ugyancsak egy, egyetemesen jelen lévő erőny: a fény mezében megjelenő Élet, népünk Arany Istene.

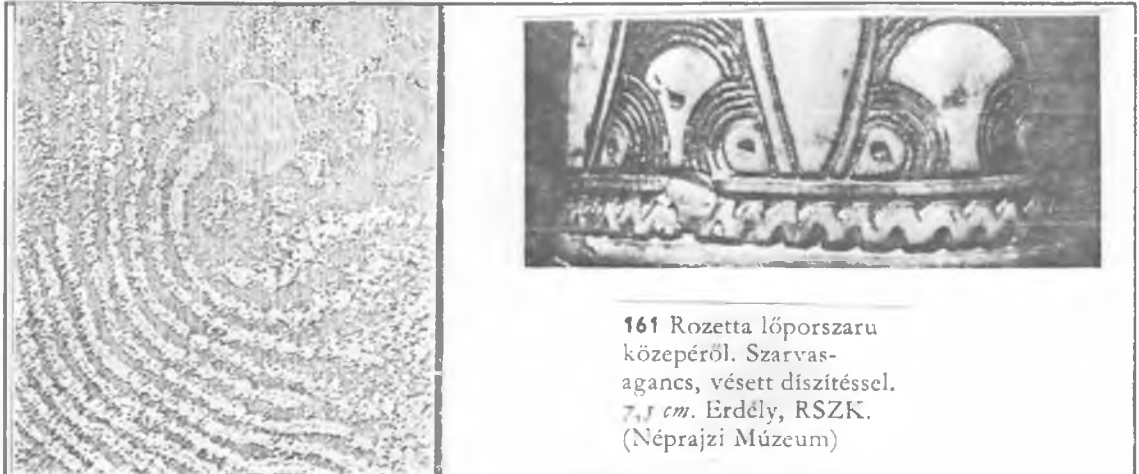
„Még egy másik, különálló bizonyíték is alátámasztja az egy őstől való származás elméletét. Ez az amino savak optikai tevékenységével kapcsolatos. Laboratóriumban, bármely complex amino sav csak két alakban jelenhet meg, s ezek egymás tükörképei. Ezeket az alakokat jobb-kezűnek (dextro), vagy balkezűnek (laevo) mondjuk, a kesztyűk mintájára, miután mindkettő teljesen azonos egymással, csak éppen tükörképei egymásnak. (Ez nem csak szójáték, hanem a balkezű molecula az electromágneses hullámzás egyik oldalánál kering, míg a jobbkezű ellenkező irányban. S így a milyen-oldalúság polarizált fényel mérhető.) Nincsen semmi ok arra nézve, hogy e kétféle molecula ne létezhessen egymás mellett: laboratóriumban mindkettő előállítható teljesen azonos mennyiségben. Ez áll a Miller-Orgel féle kísérletre is. A világunkban létező balkezűségi jelenség viszont magyarázatot ad arra, hogy az élet egy időben és egy helyen keletkezett.”

Gyakrabban kitértem e könyvben azon tényre, hogy népünk művészete mindenkor vetületes világnézetét tárja szemeink elé. Ősi tudatuk része volt az is, hogy az anyag-erőny lényegében egy, s a kettő egymásba átalakítható; e tudását nyelve szerkezetébe is

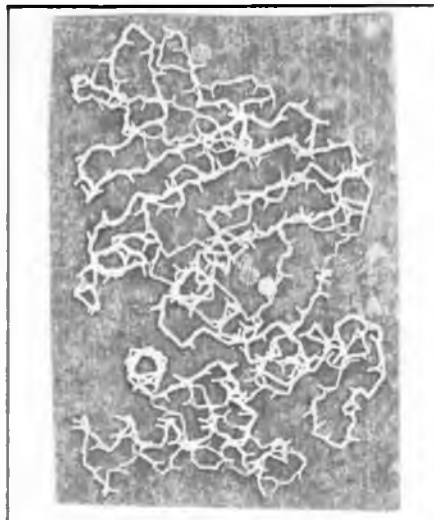
beleépítette. Jelen korunk fent idézett vetületes világképének mostani felismerése ismét őseink tudását igazolja.

1.sz.kép

Az alsó sor bal-oldali képe: endoplasmic reticulum, ahol a legtöbb fehérje készül. A fehérje milyenségét a RNA határozza meg. A készülő fehérjék műhelyének rajza szinte magán hordja a „Teremtő ujjlenyomatát”, s ezen túl az ősi magyar mintákra is emlékeztet. Hasonlítsuk össze a mellette lévő szarú-munka díszével.

Az alanti kép magyarázata: „Jellegzetes fehérje molekula. Az aminosav lánc többszörösen önmagába hajtogatva gömb alakot vesz fel, helyet hagyva a felveendő molekulák számára.” E szerint az anyag itt is, s az egész mindenségben mag, illetve gömb alakúra idomul: ennek tudatát őrizte meg magyar mag-mintánk.

2.sz.. kép. A vetületes világszemléletet bizonyítja. Az alsó kép kettős-fejű „napmadara” a fény kettős tulajdonságával kapcsolatos. A nap közepe a csak napjainkban felfedezett és

fényképezett, négyzetű elektromágneses vonalakat mutatja. Az ebből kinövő virág jelent egyaránt világot, de az élet e földi megjelenési alakjai közül is egyet. E kép dönti el a fent felvetett kérdést, mi volt előbb, a tyúk-e, vagy a tojás, a sejtsav, vagy a sejt?

3.sz. kép Ismét vetületes világszemléletünk egy szép példája. Itt ismét hangsúlyoznom kell, hogy nincsen olyan népművészeti tárgyunk, amely nem volna vetületes.

4.sz.. kép A DNA molekula képe. Regéink szerint az élet fonalát Tündérek fonják, némely változata szerint gyöngyökkel is fűzik. Ha a fonál elszakad, a gyöngyök elgurulnak: megszűnik annak az embernek az élete, akié e fonál.

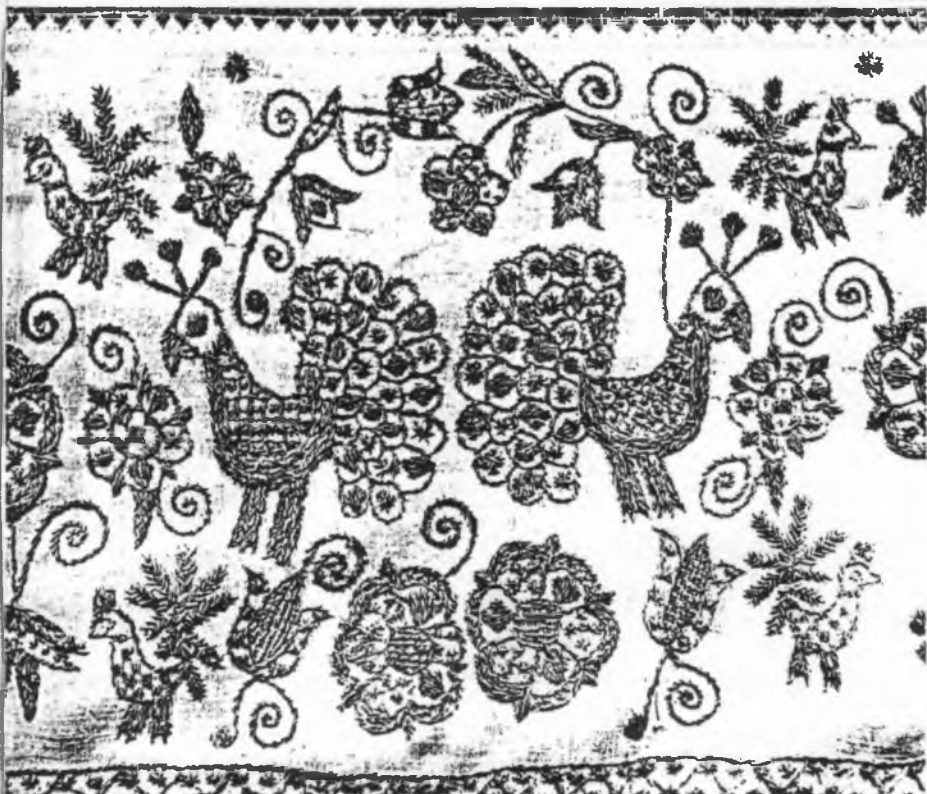
5.sz.. kép Az izomszövetet alkotó fehérjék felnagyított képe. Hasonlítsuk össze a

6.sz.kép ősi ritmusú szötteésével, melyből a tündérek „katonákat” szőnek.

7.sz.kép Az Élet e földi megjelenésének vázlata. A tudomány mai állása szerint a gerincesek 500 millió évvel ezelőtt jelentek meg e földön. Kárpátmedencénk nyomon-követhető Tündérkora 25–30 millió évvel ezelőtti képet fest.

Fent idézett képeket külön oldalakon hozom.

601

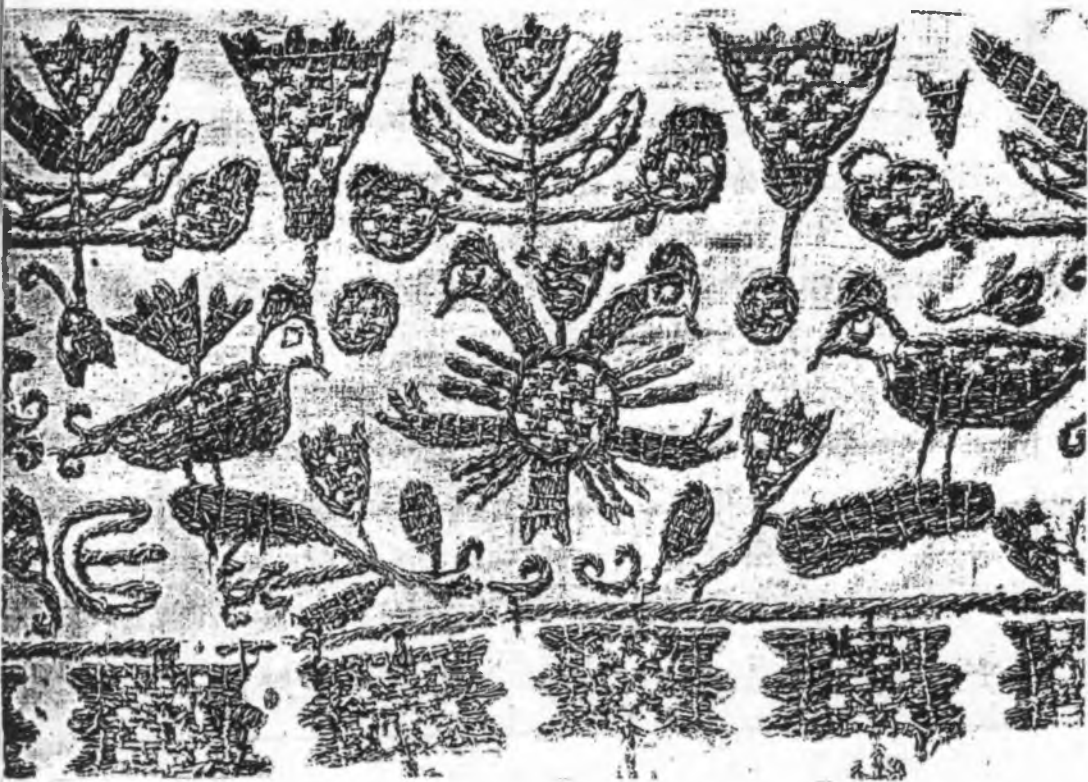

601 Egymásnak fordító páros madaras lepedővelés ág és rozetták közti. Lepedőszél rész Vörös pamutfonal és szárolt csillagokkal és soproni keresztet varrták.

33 cm. Sopron v. (Néprajzi Múzeum)

602 Madaras hírlapedővegről. Kásznon piros fonallal, letűzött laposöltéssel, va „torockai keresztet” varrták. 36 cm.

Homoródújfal, Satul-Nou, RSZ v. Udvarhely m. (Néprajzi Múzeum)

602

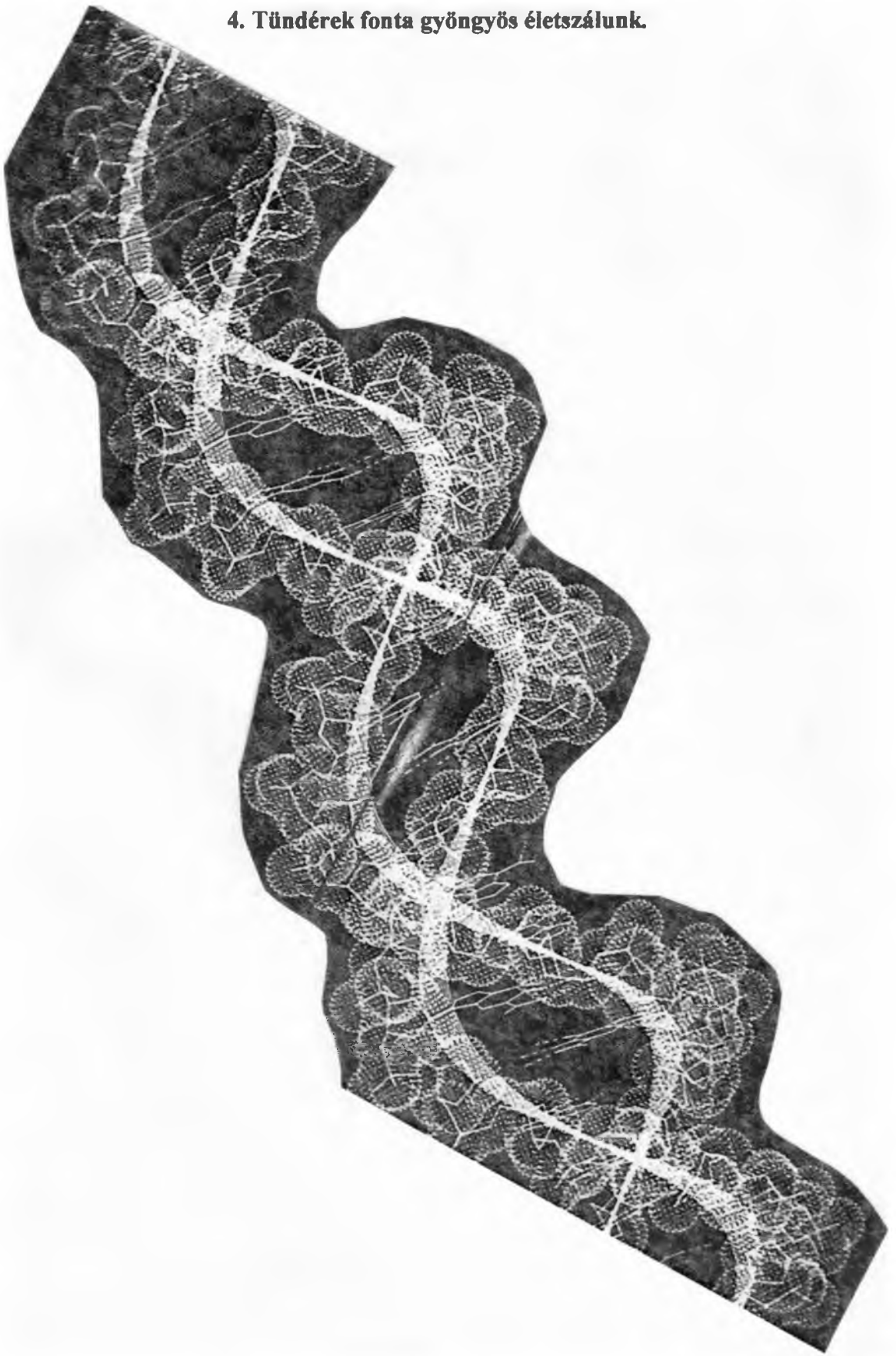

3. Az ősködből kiinduló vetületes világképünk
(V.39:271)

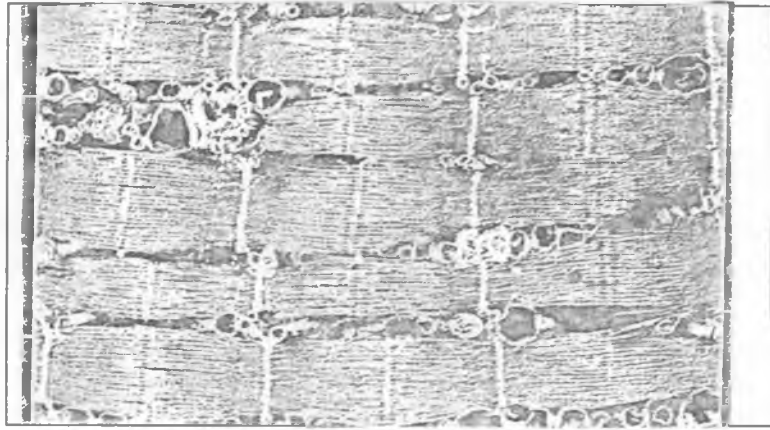

270 Edényből kinövő
tulipános virágtő.
Sötétkék láda elejének
egyik sárga alapszínű
mezője. Vörös, sárga,
zöld és fehér színekkel
festve. 38 cm.
Felirata: „1817”.
Kalotaszeg, RSZK,
v. Kolozs megye.
(Néprajzi Múzeum)

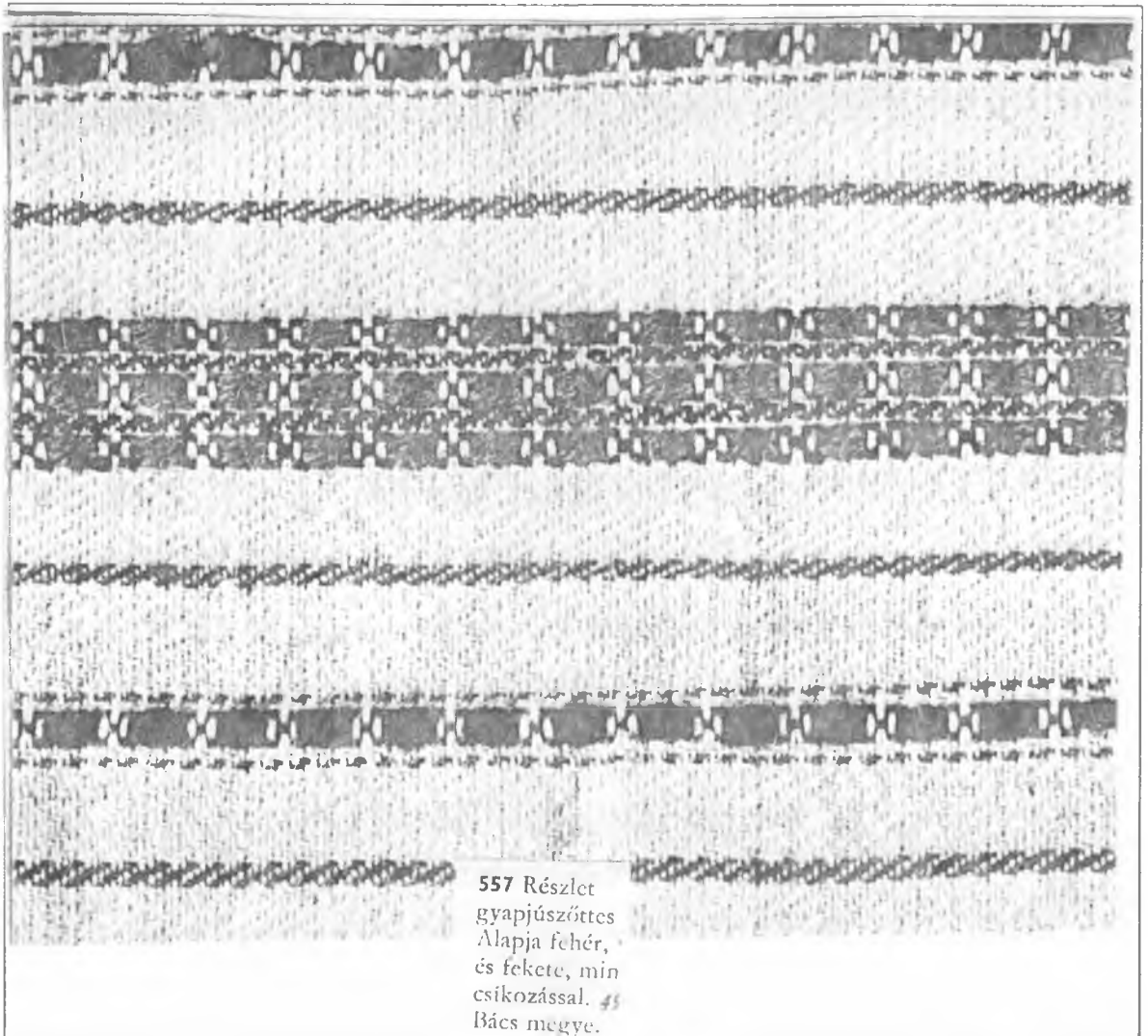
4. Tündérek fonta gyöngyös életszálunk.

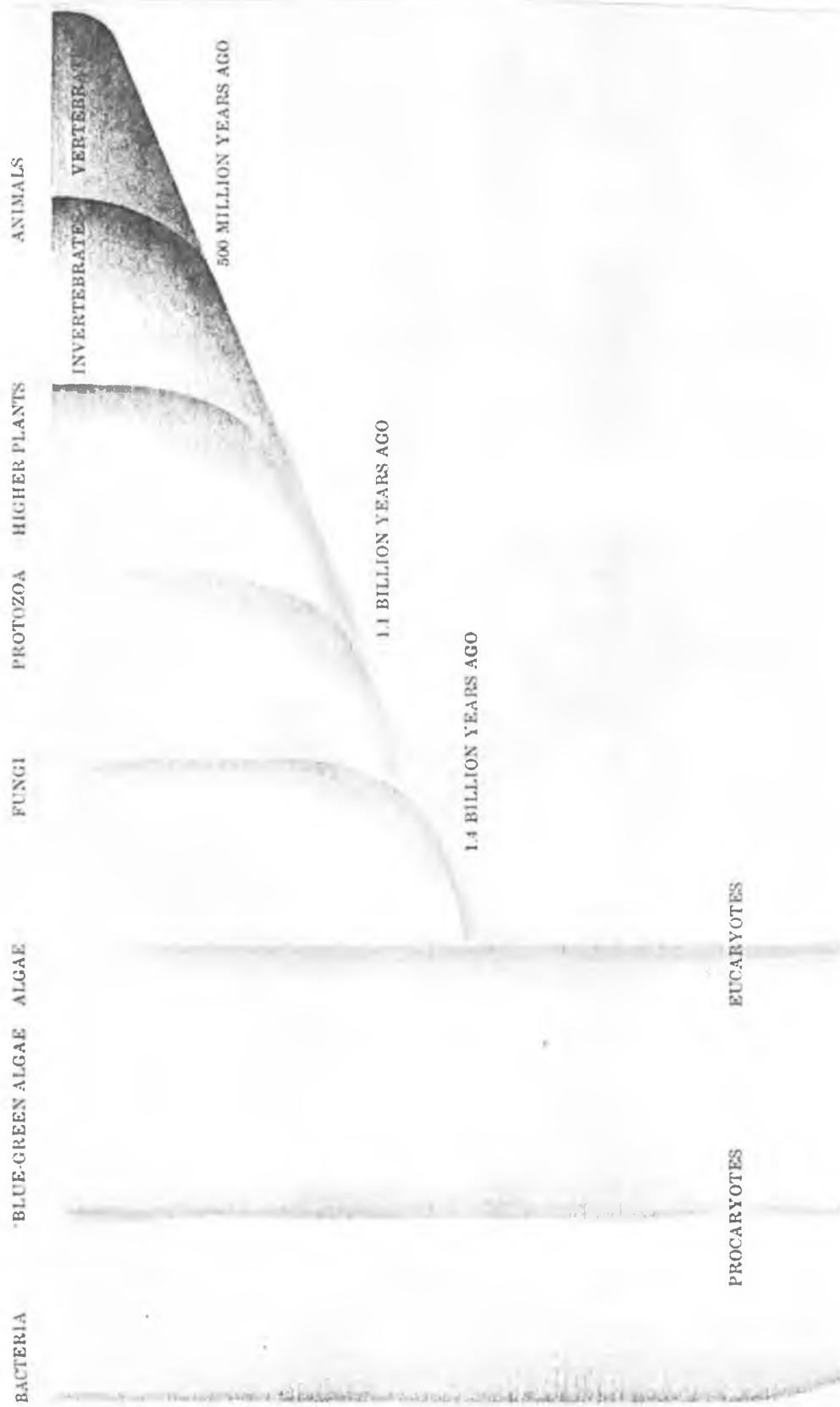
5. Az izomszövet felnagyított képe

6. Házi szőtteseink mintája, melyből „katonák” születnek (V.557)

7. Az e földi élet kialakulásának vázlatja.

Gondolatközlés és rögzítéssel kapcsolatos fejezetben tárgyaltam, hogy az emberiség ösnyelve a dal. A testünket képző anyag alakíthatóságának függvényeképpen fejlődött az „egyszerű, szöveg nélküli danlocska” szöveges imákká és énekké. Maga a dal szó Táltos hagyományunkkal és ezzel együtt egy magasabb tudatot képviselő világgal van összeköttetésben. Tudjuk, hogy táltosaink nem kötáblákba vésett tilalmakkal, de dallal tanítottak. Láttuk azt is, hogy őseink tudatában a dal a teremtés eszköze, s dalol az egész világmindenség: kacag a hajnal, dalolnak a csillagok, szól a szőlő, cseng a barack. A dal hivatott arra, hogy ezen ősi eszmeiséget és az embert a teremtés szerves, teremtő egészébe kapcsolja.

A zenével való tanítás és magasabb eszmeiség jelenkori táltosa Kodály Zoltán gondolatait idézem az alábbiakban, magyar hagyományainkkal összevetve.

a. A magyar zene a magyar nyelvvel egyidős:

„A magyar népdal tehát nem pusztán a mai falusi élet visszhangja, nemcsak a 'falusi ember primitív érzéseinek' kifejezője (milyen különös, hogy a legáltalánosabb emberi érzések a legnagyobb költők lantján is a népdal 'primitív' hangján szólalnak meg, annál is inkább, mennél erősebbek!), hanem az egész magyar lélek tükre. Mint egy nagy gyűjtőmedencébe, századokon át belefolyt a magyar érzelmi élet minden patakja, nyomot hagyott benne a magyarság minden lelki élménye, bölcsőjétől fogva: mert kétségtelennek kell tartanunk, hogy a magyar dal a magyar nyelvvel egyidős.”, a magyar lélek „az európai léleknek egy és más tekintetben felette áll.” (V.48:34)

b. Nemzeti fennmaradásunk záloga a magyar ének:

„A régi dallamokban nyilatkozó, töretlen ősi magyar lelket fenntartani, ahol bágyadt, felfrissíteni: ebbe az egy tennivalóba sűrítendő a magyarság fennmaradásának egész problémája. Ezt is szolgáljuk régi dalaink fenntartásával, terjesztésével. Művészeti jelentőségük ma már nyilvánvaló, ezek fogják megteremteni azt a lelki talajt, amelyből egy, az egész nemzetnek szóló, új magyar zene kivirágozhatik, s amelynek teljes kiépítésén még sok nemzedéknek kell dolgozni.

Akadnak, akik a régi dal ápolásába holmi reakciós, hátratekintő, visszafelé haladó szándékot szeretnének belemagyarázni. Elfelejtik, hogy minden nagy művészetnek kettős arca van: mennél régibb századokba nyúlnak vissza gyökerek,

annál messzibb jövőbe sugárzik ki. A fa koronája oly magasra nő, amilyen mélyen fúródik gyökere a talajba. A magyar zene is: minél mélyebben bocsátja gyökereit a magyar lélek talajába, annál magasabbra nő a koronája, annál tovább él...” (V.48:55)

c. Tündérkert, vagy pusztulás?

„Mi lesz a jövő? Tündérkert, vagy pusztaság? Rajtunk áll. Azon múlik: lesz-e elég munkás kéz. Elég kiművelt fejű és lelkű karvezető, aki meglátja, mi a teendő, s azt véghez is tudja vinni. Mert két kézre kell harcolni.” (V.48:56)

A magyar dalban ő is a régi Tündérkor egy visszatérő sugarát látta.

d. Lélek és anyag közötti híd.

Korábban említettem, hogy a dal az anyag alakításának eszköze, magasabb tudat hordozója. Amint így volt a Tündérkorban, ma is igaz: a leghathatósabb nevelő, alkotó eszköz a dal.

„Kinek lesz kedve az anyaggal való hosszas és reménytelen küzdelemre (mert ebben merült ki eddig a próbamunka), ha a lélek és anyag közti utat ennyire megrövidítheti?” (V.48-61)

e. Ősi játékok.

„Kiss Áron játékkönyve — minden tanítónak a kezébe kellene adni — a magyar gyermek elvesztett paradicsomának emlékét őrzi. Megsejtteti még azokkal is, akiknek szomorú gyermeksége városon telt el...”

Minden énekelt hang a mai iskolából jóformán száműzött Múzsáknak készít szállást a gyermek lelkében. A gyermek ösztönszerű, természetes nyelve a dal, s minél fiatalabb, annál inkább kívánja mellé a mozgást. A mai iskolának egyik főbaja, hogy nem engedi eleget énekelni és mozogni a gyermeket. A zene és testmozgás szerves kapcsolata: énekes játék a szabad ég alatt, ősidők óta a gyermek életének legfőbb öröme.

Ez ősi játékok fenntartása elsőrendű kulturális és nemzeti érdek. Egyrészt valóságos tárházai a tudat alatti magyarságnak. Tudat alatti elemeknek eddig még alig méltatott, nagy szerepe van a nemzeti jelleg kialakulásában. Aki nem játszotta gyermekkorában e játékokat, annyival is kevésbé magyar. Benne a nemzethez tartozás sokágú, bonyolult érzése feltétlenül szegényesebb, hiányosabb. Egy csomó jellegzetesen magyar testmozdulat, szólás-, hanglejtésforma, dallam: kimaradt lelki életének építőanyagából. A nevelésnek oda kell törekednie, hogy ez a szó: „magyar vagyok”, minél gazdagabb tartalmat, minél több

életet, színt jelentsen mindenkinek egyénileg is, különben vajmi könnyen üres frázissá szárad...”

f. A magyarságtudat programja.

„A zene elemei külön-külön is értékes nevelő eszközök. A ritmus figyelmet, koncentrációt, határozottságot, beidegző képességet fejleszt. A dallam az érzés világát nyitja meg. Az erőfokok változása, a hangszín: hallószervünk élesítője. Az ének végül oly sokoldalú testi műklődés, hogy testnevelő hatása is felmérhetetlen, — ha tán valakinek a léleknevelés nem volna fontos. Egészségi haszna közismert; erről külön könyvet írtak.

De lássuk most csak a nemzetnevelő szerepét. Ezen nem holmi ostoba irredenta dalokat értek, zászlólobogtatással, soha nem látott magyaros maskarákban. Óvodáskorban a magyarság tudat alatti elemeinek belüttetése, lassú kifejlesztése a faladatunk. Magyar mivoltunk épületének mintegy a föld alatti alapjait kell itt lerakni. Minél mélyebbre épül a fundamentum, annál szilárdabb az épület.

A tudat alatti magyarság első talpköve a nyelv.

A tudat alatti magyarság másik talpköve a zene.

A tudat alatti nemzeti vonások legjobb megalapozója a néphagyomány, elsősorban játék és gyermekdalaival.” (V.48:93-95)

Itt hozzáteszem: a tudatalatti szót behelyettesíthetjük a „tündérkori” szóval. A „tudat alatti” és „tudat feletti” világunk a Tündérkor valóságában egyesül.

g. A szellem ereje legyőzi az anyag ellenállását.

„S ahol az emberi megismerés határait érzük, ott a zene még túlmutat rajtuk, olyan világba, melyet megismerni nem, csak sejteni lehet...”

...Kinek lesz kedve az anyaggal való hosszas és reménytelen küzdelemre, ha a lélek és anyag közötti utat ennyire megrövidítheti?...Ilyenkor bizonyulhat be, hogy a szellem ereje legyőzi az anyag ellenállását. A szellemi ember törekvése, a lélek uralma a testen, hatalmas segítőeszközt nyer a rendszeres beszédtanulásban.” (V. 48:II.305)

h. A zene az emberiség közös nyelve.

Mindszenti Dánielt idézve: „A' mi eredetét nézi, én azt tartom: a' muzsika természeti erő míve, következőleg ' muzsikai tehetség az emberrel születik, 's ennél fogva mióta emberi nem e'

földön tanyázik, azóta mindig meg van benne e' tehetség.”
(V.48:II.161)

i. Pogány szokásaink.

„E kötet a naptári éven vévighaladva veszi sorra az időhöz fűződő énekszóval járó szokásokat. Külsőségesnek látszik ez a rend: de jól mutatja a természettel együtt élő ember viszonyát az évszakok váltakozásaihoz. Ismeretes, hogy a keresztény ünnepek ősrégi, pogány, természeti ünnepek időpontjaihoz (téli és nyári napforduló) alkalmazkodtak, s nem tudhatjuk, hogy a vallásosra átfestett külső alatt mennyi őspogány elem lappang máig. A pogány elemek szigorúan vett tudományos feltárása még kutatójára vár... Pedig ott (t.i. a rokon népeknél) néhol még napjainkig eleven élet a pogányság, míg a magyar pogányságról elenyésző csekély adatunk van. Századokig tartott, míg a kereszténység, legalább formailag eltüntette. Hogy lelki tartalmából mennyi maradt meg a népben: nehéz volna pontosan megállapítani, de úgylátszik nem kevés.

Már egyes szokásokhoz való szívós ragaszkodás is annak a jele, hogy a pogány elem tovább él. Egyházi, világi hatóság vállalva üldözte, irtotta azokat, ha nem illeszkedtek be az új rendbe. Nemcsak régi, XI-XIII. századi törvényeinkre gondolunk. Még az 1900-as években egy falusi plébános úgy próbálta a szentiváni tűzgrásnak végét vetni, hogy ajánlják fel e 'pogány szokást' engesztelésül a községet ért tűzvészért. Tehát a rátapadt vallásos elemek sem mentesítették az egyházi anatómia alól.

A sámánkodás emlékeit a regősénekekben, a varázsolás utólsó maradványait gyermekdalokban nyomozzák a kutatók és aligha tévedünk, ha azt hisszük, hogy a „lebeke tárgy” (I. Középkori Magyar Verseink.1921:204) és más rossz elleni igéknek valaha kottázható dallamuk volt. Ritmusuk erre vall, és ki tudja, melyik dallamunkban lappang valami nyomuk...Ha népünk megőrzött bizonyíthatólag harmadfélezeréves dallamokat, nem lehetetlenség, hogy ezek közt ilyen is rejtekezik.

...A jókivánság...a régi embernek szinte varázserejű érték lehetett, amit szívesen viszonzott tőle telhetően. A sok ünnepi névnapi köszöntő egy melegebb, barátságosabb, testvéribb, emberszeretőbb népelet emléke. A régi ember életét a népszokások sűrű erdeje vette körül. Az élet minden mozzanatát ékesítették és emlékezetessé tették. Ősiségükre jellemző, hogy például Kalotaszeg húsz lakodalmi mozzanatában az egyházi esketésé csak egy: a tizenötödik. (A Magyarság Néprajza, II.400) A civilizácót sokat elpusztított belőlük. Szerepüket részben átvették más intézmények. Az „íratlan régi törvény”-t kiszorította a sok írott „új

törvény”. De még mai maradványaikban is mély betekintést nyújtanak műveltségünk történetébe.” (V.48:202)

Élete munkáját összegezve pedig ezeket mondja:

„Most, hogy szorgos kezek összehordtak minden babszemét, amit az élet útján elhullattam, látszik az út, áttekinthető kezdetéig. Mi lehetett a hajtóerő, amely minden akadály ellenére máig egyenes úton hol röptette, hol vonszolta ennek az életnek szekerét? Egy reménytelen, viszonzatlan szerelem. A néphez, melynek ezeréves látható története, és talán még jobban nyelvében, dalában élő **TÖBBEZERÉVES LÁTHATATLAN ÉLETE** (kiemelés: a szerzőtől) ellenállhatatlanul vonz magához...”

„Nem hihet a magyar jövőben, aki nincs meggyőződve, hogy ez nem maradhat így. Képtelenség, hogy magyar gyermekek hathetedének nevelése a legfontosabb életkorban a véletlenre legyen bízva.

Az újabb lélektan meggyőzően fejti ki, hogy a nevelésben a három-hét éves kor sokkal fontosabb a következő éveknél. Amit ez a kor elront, vagy elmulaszt, később helyrehozni nem lehet. Ezekben az években eldőli az ember sorsa jóformán az egész életre.

A tudat alatti nemzeti vonások legjobb megalapozója a néphagyomány, elsősorban a játék-és gyermekdalaival. Ezekben van ugyan, ami közös Európa népeivel, de van különbség is... **A lélek alaprétegét nem lehet kétféle anyagból lerakni. Anyanyelve csak egy lehet az embernek, zeneileg is...**” (V.48:97-98)

Kodály, a zenetudós is ősi tudatából merít akkor, amikor felismeri a zene és a nyelv összefüggéseit, s a zene — életünk minden vonalára kiterjedő — építő, alkotó szerepét. Gyakran beszél „tudat alatti” létünkről, nevelésről, s ez egyenesen kapcsolódik a korábban kifejtett egyetemes tudat világához, mely az általam Tündérkornak nevezett idő közvetítésével maradt fenn ajándékként. Érdekes módon Kodály Tündérkertet lát ismét abban az esetben, ha az anyagi ember tudata — a zene segítségével — ismét az egyetemes tudatban lelne honára.

Nekünk magyaroknak egy ütemre dobog a szívünk, a zenénk, mondataink dallama és szötteiseink ritmusa. Ehhez fogható tökéletes összhangot elképzelni is nehéz, s nem emberi elme találmánya.

A KÁRPÁTMEDENCE EMBERTANI KÉPE A JÉGKORSZAKBAN ŐSNÉPEINK NYOMAI.

Amíg nyugat Európában a Neanderthal emberevő társadalma vagy 20.000 éven keresztül tartotta magát, addig a világ különböző pontjain a mai szemmel is modernnek mondható emberek jelenléte figyelhető meg. Ilyen az észak-afrikai, palesztinai, ázsiai, kelet és középeurópai műveltségek embere. További kutatások bizonyítják azt is, hogy ez a kerek fejű, modern koponyaalkatú ember nem a Neanderthaliak kora után, de azt lényegesen megelőzve alakult ki. Tárgyunk szempontjából az is fontos, hogy ezen kerekfejű emberek műveltségi központjaikban sokkal fejlettebb módszerekkel dolgozták fel nyersanyagaikat, mint bárhol másutt. Többek között — mai ismereteink szerint — a Kárpátmedencén kívül a Negev, Nílus völgye és Libanon vidéke szolgáltatta a fejlődés magasabbrendű eszközeit, s ezek már 38.000 évvel ezelőtt a Földközi-tengeri műveltségi központokban is megjelentek. Ugyanezzel egyidőben, — s ez számunkra igen fontos —

**KÖZÉPEURÓPA EMBERE MINDEN MÁS BEHATÁSTÓL MENTESEN,
ÖNMAGÁBÓL KIINDULVA ÉRTE EL AZ EMBERTANI ÉS MŰVELTSÉGI
FEJLŐDÉS EZEN MAGASABB FOKÁT.**(V.13:64)

Ezen önálló embertani kifejlődés, jóval az eddig elképzelt idő előtt ismét Tündérkorunk fejlett társadalmának emlékét idézi. Fenti író később tisztázza a „közép-Európa” földrajzi helyét, s azt a Duna völgyébe, Érd és Tata vidékére teszi. Százezer évvel ezelőtt ezen a vidéken már tervszerűen megalapozott vadászattal rendelkeztek az itt lakó emberek. Hatvanezer évvel ezelőtt az addigi mérsékelt időjárást száraz nyarak és hidegebb telek váltották fel; a júliusi átlaghőmérséklet 10 C fok volt. Ennek ellenére a vadállomány bőségesen elég volt e társadalom eltartására. Érdén a vadak között a medve, orrszarvú és a ló volt különösen kedvelt zsákmány, a tataiak inkább a mammothot kedvelték.

Erdély őskorából is fejlett műveltség emlékei maradtak fenn. Ezen őskori műveltség jellegzetességére Asztalos Miklós hívja fel figyelmünket: szinte teljesen hiányoztak e korban a fegyverek, de annál több volt a szépség jegyében született tárgy. Más szóval: a Tündérkor szelíd lelkülete megőrződött a történelmi idők kezdetéig is. Tündér őseink mindenben kerülték a durvaságot. Megdolgozni — mint írásbeliségünkkel kapcsolatos fejezetemben kifejtettem — a lány aranyat, a természetben található virágokat, tollakat, gyümölcsleveket, rostokat tudták. Alant mutatom be e műveltség átörökített emlékeit. (V.4)

Itt ugyancsak megemlítem, hogy a kora krétai műveltség emberei — kikben a Kárpátmedencéből kivándorolt őseinket kell felismernünk — rendszeres kapcsolatban álltak Erdéllyel, ahonnan kulacsaikat, fokosaikat szerezték be.

Az e korban történő, a Nílus völgyétől északi irányba menő vándorlások — ha figyelembe vesszük a Nílus-völgyi és kárpátmedencei ember embertani hasonlóságát és műszaki fejlettségének szinte azonos mértékét, — fel kell vetnünk annak a lehetőségét, hogy ezen déltől északra való vándorlás már a korábbi korok kárpátmedencei

emberének egyik első hazatérő hulláma éppen annyira, mint volt az utolsó, Árpád-korabeli hazatérés.

A Sahara termékeny, ősi korszakában történt Európából és Afrikából nagy bevándorlás. Az europid faj túlnyomó jelenléte mutatkozik az északi területek kőábrázolásain. Egyik ilyen leghíresebb kőfestmény a Ti-n-Tarif-i, korábban már bemutatott kép. Az író e kort „Marslakók korának” becézi. Számunkra fontos az, hogy ezen hatalmas alakokat fehér színben ábrázolták. Az alakok a kerek fejű népcsoporthoz tartoznak, s ezen túlmenően a női alak fején kihangsúlyozott a magyar fejezetben bemutatott magyar mag és hullámvonal, valamint a nyakon látható hún ékek együttes szerepeletése(V.41:16 és 18). Ugyancsak magyar vonalvezetésű jelet láthatunk a ma már kipusztult állatfaj, a *Bubulus antiquus* előtt, ugyancsak a Tassili-i emlékek között.

Itt érdemes megjegyezni településtörténet szempontjából, hogy a legfejlettebb, felmenő falú ház Kárpátmedencénk területén Lúdváron épült, a Kárpátokon kívül Jerikóban és Moldovában, ugyancsak az őskorban. A fentiek értelmében ezeken a helyeken hazánkból kisugárzó műveltségi körrel állunk szemben.

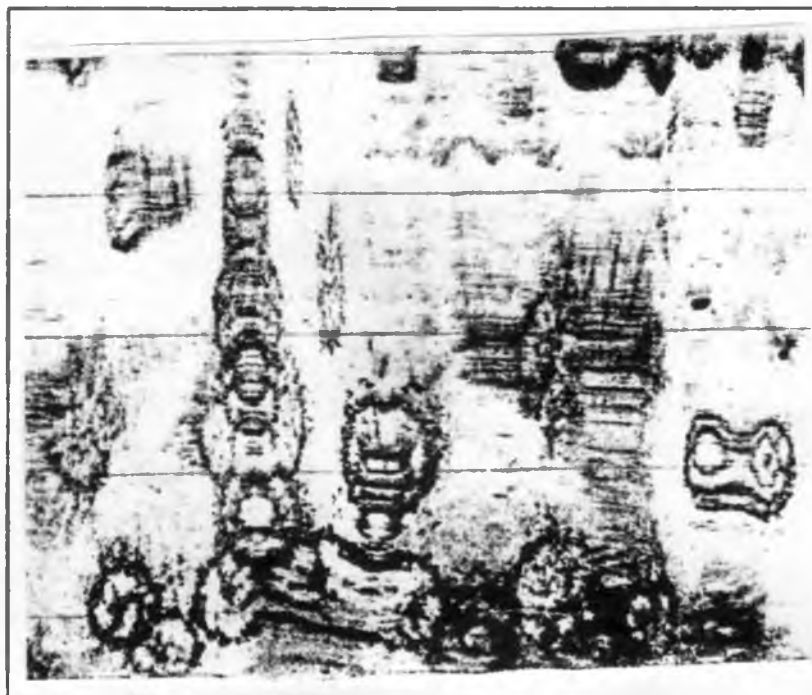
NYUGAT FELÉ VEZETŐ NYOMOK

Víz alatti régészet.

Itt nyugaton meglehetősen új kutatási ágnek számít a víz alatti régészet. Ezzel foglalkozó egyik úttörő, Robert F. Burgess „Az ember — 12.000 év a tenger alatt” című művében említi, hogy a jégkorszakok tengerszint-változásának szabályossága igen jó alkalmat ad arra, hogy ezen szinteket régészeti korokkal kösse össze. A Földközi-tengerben végzett kutatások bizonyítják, hogy ha a jelenlegi tengerszint alatt hat méterre kutatunk, úgy e réteg a görög előtti, vagy Cyclopszi réteg; négy méteres mélység a kora görög, három méteres mélység a klasszikus görög és a két méteres mélység a római korról azonosítható. Tárgyunk szempontjából viszont más, igen fontos közölni valója is van. Ennek megvilágítása érdekében egy kis kitérőt kell tennem.

Skócia Loch Ness nevű tava már igen régóta foglalkoztatja a tudományos világot, miután szavahihető megfigyelők szóbeli és néha fényképpel megerősített beszámolója szerint e tóban egy feltehetően a dinoszauruszokkal azonosítható őslény él napjainkig. E vidék földtani története a következő: megközelítően 300 millió év előtt a föld kérgének egy repedése Canada és az USA Main, Rhode Island és Massachusetts államain vezetett keresztül. A következő 60 millió év alatt e repedés egy része, amit ma a „Great Glenn Fault”-nak neveznek, elválasztotta Észak Amerikát az újonnan alakult Európától, melynek legvégső széle a mai Skócia. 130 millió évvel ezelőtt született az Atlanti Óceán, s a Great Glenn Fault vidékén dinoszauruszok tanyáztak. Tűzhányók működése, a földkéreg további csúszása az akkori Glennt 65 mérfölddel tovább nyomta. A következő jégkorszakok tovább alakították e földet. A 25.000 évvel ezelőti jégkorszak idején a tenger és a föld felszíne erősen emelkedett. A tó a mai állagában 23 mérföld hosszú, másfél mérföld széles és 300 láb a mélysége. A tó a fent említett őshüllő állítólagos korával egyenlő. Az Academy of Applied Science 1976-ban tanulmányútát indított a New York Times közreműködésével, hogy egyszer, s mindenkorra eldöntsék: valóban ott él-e a „Nessie”-nek becézett őslény. Az expedíció vezetői: Charles W. Wyckoff, John Lathrope és professzor Harold Edgerton tudósok. A sonar kezelője Martin Klein elektromérnök volt. A nagy felkészültséggel végzett kutatás Nessiet ugyan nem lelte meg, de ennél sokkal váratlanabb leletre bukkantak. A tófenéken 80 láb mélységben (kb. 24.4 m.) két „Stonehenge”-szerű kő-kört találtak: az egyik 100, a másik 30 láb átmérőjű. A 30 lábnyi mélységben pedig egy 30 láb átmérőjű kőkört találtak, melyhez egy kisebb, 15 láb átmérőjű kőkör kapcsolódott, s egyéb tárgyak is voltak. A kőkörök minden kétséget kizáróan emberi munka eredményei, s a fent említett „Stonehenge”-vel tart rokonságot. Miután a sonar képeket Klein mérnök készítette, elnevezték e köröket „Klein-henge”-nek. Eddigi feltételezések szerint az ember jelenléte e vidéken 6.000 évre vezethető vissza. E felfedezés viszont sokkal korábbi időre teszi e körök teremtőinek jelenlétét, abba a korba, amikor e tó felszíne 24.4 méterrel alacsonyabb volt. E lelet további feltárása a jövő feladatai közé tartozik.

A könyv írója hangsúlyozza azt is, hogy már ezen korai időben e körök építői fejlett vallással és szertartásokkal kellett, hogy rendelkezzenek. (V.21:207-219) Ezen kőkörök emberei tehát 6.000 évnél sokkal korábban alapozták meg e vidék műveltségét, a Kárpátmedencén kívüli területen, de azonos tartalommal és kifejezési móddal.

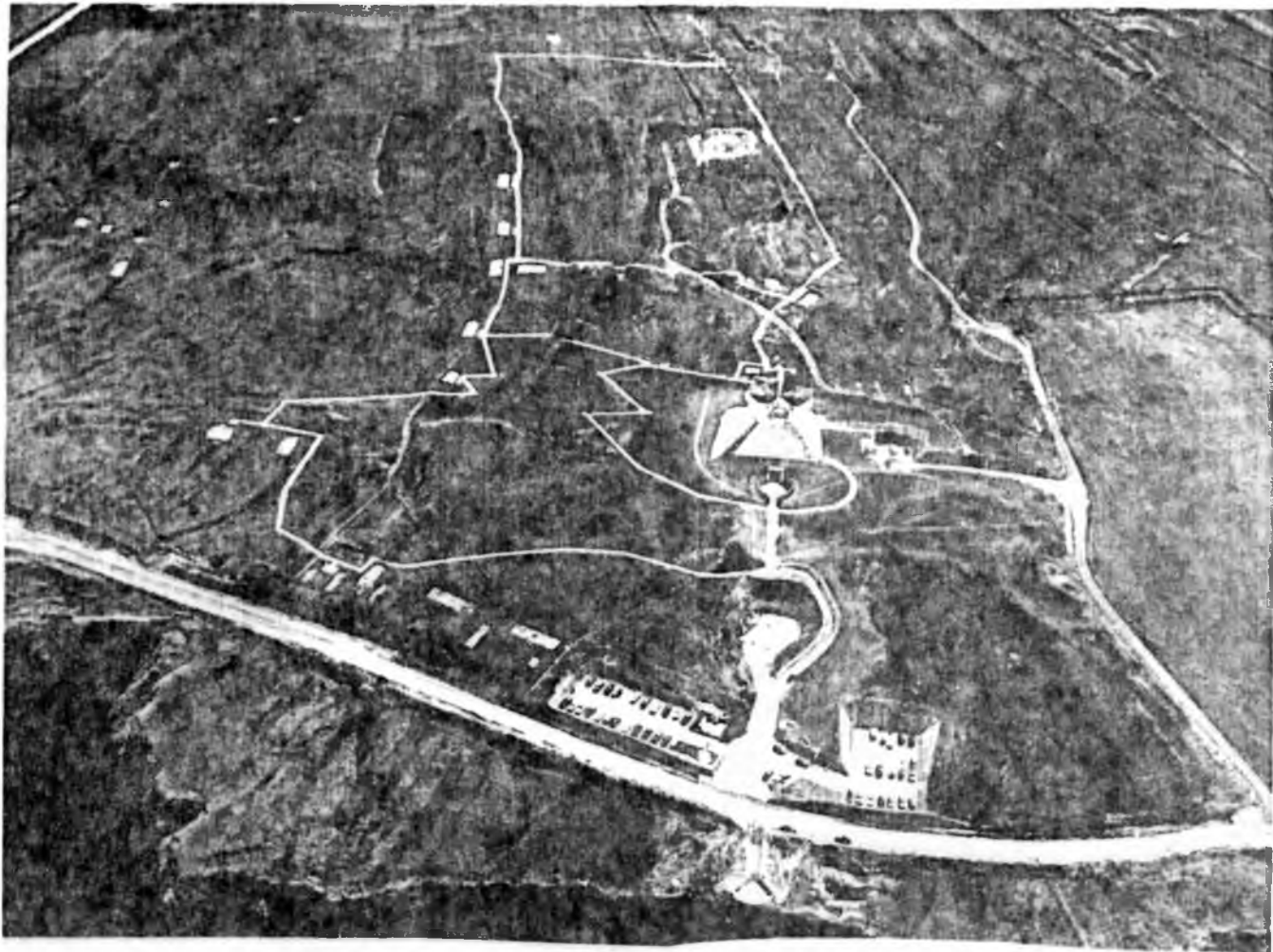

A Loch Ness-i vízalatti kőkörök

Mély tőzegrétegbe ágyazva napjainkban tárnak fel egy 4.500 éves települést az Ír sziget Mayo járásában. (Archaeology, 1994. november-decemberi száma 60-63.old.).

Vajjon Fertő-tavunk tőzegrétege milyen kincseket rejteget? A hagyomány szerint elsüllyedt városokat rejt mélyében. Korábbiakban láttuk, hogy az ősi műveltség tündéreinek emléke éppen e vidéken hangsúlyozott.

Népi emlékeink megőrizték a jégkorszak emlékét. Tudtak egy „hideg, havas jégország”-ról, amit meg is látogattak. E fennmaradt emlékek ritkák, feltehetőleg azért, mert életük e jégkorszak határain kívül zavartalanul folytatódott. Annál bővebbek a hajdani Tündérország és aranykor bűvös emlékei, melyek helye a leghatározottabban a Kárpátmedence területe.

A 4.500 éves írországi település körvonalai Céide Fields-nél.

KELTÁK.

Magyar ősmultunkat vizsgálva minduntalan fel-felbukkanó kelta-magyar azonosság tényével találkozunk mind nyelv, mind hagyományok, mondák tekintetében. Bennük a kárpátmedencei ősműveltségünk nyugati irányú terjeszkedésének képviselőit látom. E kérdés megoldásával bőven foglalkozott Dr. Baráth Tibor, s e téren műveihez utalom az olvasót. (V.20)

Saját kutatásom eredményeként itt megemlítem, hogy az angol-magyar szóazonosításom 655 szavának tekintélyes százaléka kelta kapcsolatokra vezethető vissza. Ezek nagy része ősi idők kapcsolatait tükrözi, de számottevő a későbbi keltű, közvetlen átadás is abból az időből, amikor a rómaiak 5000 jász katonát telepítettek le Angliába Chester vidékére. Ide vezethető vissza a szavakon túlmenően rovásunk átadása is, amit például a Themseben talált rovásírásos bicska is bizonyít. További szavak nagy része „eredete ismeretlen” jelzéssel szerepel az angol nyelvtörténeti szótárakban. A szótári egyezéseken túlmenően a kelta eredetű angol szavak megfordíthatóságát fontos megemlítenünk, mely nyelvünk sajátja. (V.60). Ezen szómegfordítás átvétele viszont csak a nyelv kialakulásának kezdeti korában történhetett. (V.26). Számos földrajzi név magyar eredete is ezen őskorra vezethető vissza.

Tárgyunk szempontjából igen fontos kutatási terület a kelta eredet-tudat, néphagyomány, nyelv és személynévek vizsgálata. Ezen részletek tárgyalása előtt szeretném hangsúlyozni a következőket: mielőtt elköteleznénk magunkat bármely népcsoportnak a magyar néppel való azonosítására, a fellelhető számos műveltségi ág hasonlatossága, sőt sok esetben azonosságának felismerése nyomán, meg kell vizsgálnunk az illető nép lelkiségét, s e lelkiség szülte műveltségi termékeket. Amennyiben a magyar nép szélsőségektől elrettenő, békés, teremtő-termelő világképe a rokonnak látszó népnél nem található meg, azonosságról nem beszélhetünk. A népi rokonság elsősorban fontos jelzője a nép lelkisége. Ha ezek azonossága hiányzik, úgy vagy huzamosabb együttélésről, vagy elvándorolt, s más népekkel erősen keveredett, eredeti jellegétől megfosztott magyar csoportról beszélhetünk csupán.

A kelta nép egyik számottevő mai képviselője az ír néven ismert népcsoport. Saját eredetükkel kapcsolatban ősrégiek tudnak arról, hogy mielőtt az Ír szigetekre érkeztek volna, ott egy „Fin” nevű nép élt már. A fin szó értelmül a fehér és fény szavakat adják. Ezen őslakók várakban éltek, békés boldogságban. Ezen „fin”-ek őshazája, őshona Erin, eredetileg Eriu, majd a később Eire-re változtatott név. Eriu elnevezésében a sziget őslakosságának nyelvéből képzett szót találjuk, melyben „er” ember, férfi és „iu” jó, jav, ia szavunkat ismerjük fel, emberek java, földje értelemmel, s ez egy politikai határokat még nem ismerő, egységes műveltséget tükröz. Itt szükségesnek látom megemlíteni, hogy az őstársadalom mindenkori, embert jelentő szava — mely Istene nevéből eredt — vált későbbi nép, majd országnévvé. Minél ősbibb egy társadalom, annál kevésbé találunk utalást nemzetekre: ezek akkor még nem alakultak ki. A kelták nyelvén Eriu neve a most „Oisin”-nak, de „Ushén”-nek kiejtett szó, ami a magyar őshonnal értelmileg és nyelvészetileg könnyen azonosítható. Ugyancsak fennmaradt egy kelta-előtti királyság neve, mely a mai Ulsterhez van közel, az Ománya néven ismert Emania. Mind Eriu, mind

Emania. Mind Eriu, mind Emania magyar nyelvünk „ia” képzőjével alkotott szavak, s a magyar ősrják jelenlétéről beszélnek e szigeten is. Emania, Omany a magyar „ó” - igen régi értelmű szó és a „mén”, „menn”, „manó” (régén férfi értelmű) „manyó” (régén asszonyt, ma csak öregasszonyt jelentő) szavakkal van összeköttetésben. Ez viszont fehér-húnjaink jelenlétéről beszél az 1r szigeteken ősi időkben éppen úgy, mint később az Égei szigeteken, Egyiptomban, vagy a világ számtalan más műveltségi területén is.

Ir legendák alapján Omany a kihangsúlyozott színei a kék és fehér, fehérhúnjaink szent színei. Ősi meséjük kék kantáros fehér táltosparipa, s a mindennél csodálatosabbnak mondott piros-fehér-zöld színbe öltözött tündérlány emlékét őrizte meg. (V.28:41) Ezen őslakosság leírása hangsúlyozza igen szóke hajúkat, szép fehér bőrüket.

Regék szerint váraik golyós csapágyon forgó várkastélyok voltak, s részletesen leírják ezen csapágyak működését. Ezek szoros kapcsolatban vannak népünk emlékezetében megőrzött „kacsalábon forgó várkastélyokkal” is. (V.25) Ezen magyar nyelvű, tündérkorbeli nép lakóhelyeként említik a tengerben úszó sziget gyönyörű várkastélyát (V.29-76), melyre, ha a szent sziget, Erin földjéről egy rögöt dobnak, azonnal megáll, tovább úszni nem tud. Viszont ha ilyenkor valaki csónakkal meg akarja közelíteni, azonnal eltűnik. Magyar Adorján figyelmeztet arra, hogy tengeren úszó szigetek nem képződhetnek, s így ezen ősrége Magyarország teremtéstörténetével kapcsolatos úszó szigetekhez, s azok emberi munkával való rögzítésének emlékéhez vezethetők vissza. A csodálatos fényű, eltűnő vár pedig Tündér Ilonánk lakóhelyével, Illavárral, illetve Illóvárral azonos. Tündér Ilonáról tudjuk, hogy földünk, s földünkhöz kapcsolódó, ugyancsak anyagi tulajdonságokkal rendelkező légnek a megszemélyesítője, s mind a tündér, mind az illó nevek a tűnés, eltűnés, változás fogalmát fejezik ki hűen. Az ír rege e szigetet csodálatosnak, varázslatosnak mondja, mely színarany káprázatban és csodálatos színekben fürdik. A színarany kiemelése aranykorunkra emlékeztet; a csodálatos színek pedig — miután az Aranykorban a sarokvidék hazánk területén volt — az északi fény csodálatos színeire utalnak: szent szigeteink valóban ilyen fényben tündököltek. Így még közelebb kerülünk annak megértéséhez, hogy erre emlékezve az ír legendák szerint miért „fin”, illetve „fény” gyermekei voltak ezek az emberek. Az ír legenda megemlíti azt is, hogy ezen „illavár” létének alapja a sellők csodálatos zenéje, mely ha megszűnik, e fényvár is eltűnik. Tündér Ilona várán, a Csallóköz-Fényesköz szigetének emlékén túlmenően ezen ősi rege ismét azon tudásról is hírt ad, hogy az ősr emberiség, ősmagyarország ismerte a fény, a víz és a hang anyagi voltát, s azok hullámmozgását is, s ezen tudását sokáig őrizte vándorlásai közepette is, regéikbe építve.

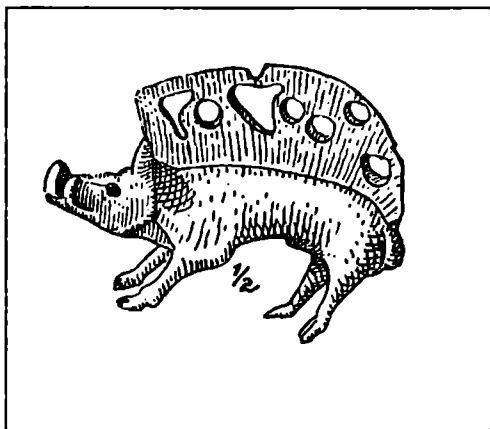
E fehér őslakosság alapító királya Diarmuid, mely név kiejtése „Gyarmagy”. Az első szótag értelmezése itt feltehetően a „gyúl” szóval azonosítható, a „magy” viszont népnevünkkel. A szóegyezésen kívül emlékezzünk arra, hogy Magyar, illetve Magor is első királyunk, s ő is az Ég-Urának fia (V.29:112). Diarmuid nevének további értelmezése még „fényes”, s „isteni fegyver”, kardja fényből van, mely nemcsak pusztít, de gyógyítani is tud (V.29:118) éppen úgy, mint a nap sugarai is. E rege eredete még ősrégénk azon korából való, midőn a nap szerepe nem választódott szét két különböző szerepet hordozó ikerpárra, Magorra és Hunorra. Viszont itt is tudtak arról, hogy a nap nemcsak éltet, de halált is hozhat. (Például pusztítja a kórokozókat, s ezzel a gyógyulás eszköze is.) Az ír emlékekben megőrzött Fin fiának neve „Fiala” már apró gyermek

korában is hadseregeket tudott elpusztítani e csodás fénykard segítségével, önmagában. A rege e része is emlékeztet ősrégünk Magorjának — kit legendáink „Fiacska” néven is ismernek — történetére, aki bölcsőjében is oly hatalmas erejű volt, hogy intésére hegyek és tengerek mozdulnak el helyükből. Az ír rege viszont már romlottabb, vérengző keretbe van szorítva az átvevő nép lelkiségének kényszere alatt.

Diarmuidhoz fűződik egy hazánkban is — bár igen gyenge — nyomokban található mese. Diarmuidnak megijósolták, hogy egy „se füle, se farka” zöld disznó fogja halálát okozni. Gyermekkorom mesevilágának volt része a „Mese a zöld disznóról” című, a végtelenbe nyúló „Szeretnéd hallani a mesét a zöld disznóról?” kérdésekből álló mese. A se füle, se farka képzet viszont nálunk tarka kutyához, esetleg bocihoz kötődik. (V.29:244) Alant hozom egy hazánkban kiasott kelta bronz-vadkan képét. A fenti zöld-disznó utalhat az arany-, s kőkorszakot felváltó rézkorszak termékeire: hathatós gyilkok e korszakban terjedtek el jobban. Török markolatját gyakran díszítik állatok. Fekete húnjaink jelképrendszerébe tartozik a tompa ék, mely a hegyes éknél roncsolóbb, halálos sebet hagy maga után; ezzel kapcsolatos jelképes állatuk a vadkan: feje tompaék alakú. A réz viszont a levegő hatására zölddé válik.

Kelta bronz vadkan Gerendről. (V.4:117)

Fentiek alapján a kelta zöld-disznó mese szerintem a rézkorszak, s réz fegyverek megjelenésének kezdetét jelöli.

Ugyan akkor fel kell figyelünk azon tényre is, hogy nemzeti hőseinket ugyancsak vadkan ölte meg, csodálatos rendszerességgel. Tekintettel arra, hogy ezen hősök kiváló fegyverforgatók is voltak, a halál e neme érthetetlen, s nincs kizárva ismét, hogy itt ősi történetünk csillagokban lejátszódó egyik emlékével állunk szemben,

s ősi társadalmunk erőszakos pusztításának korát jelöli csillagtérképünkön. Ez utóbbi feltételezés csillagászaink további kutatását igényeli.

Ugyancsak ősi indítékú az írek egy kedves népmeséje, mely három leányról szól. A mese angol nyelvű változata szerint a három leány közül az egyik „Blond” (szőke), a másik „Brown” (barna), a harmadik „Trembling” (remegő). Ezen elnevezések nyilvánvalóan hajszínek, legalábbis az első két lány esetében, de — angol szövegezésben — a harmadik neveként említett „remegő” látszólag nem illik az elkezdett gondolatsorba. Viszont magyarul tökéletesen érthető, ha a következőképpen mondjuk: az egyik szőke, a másik barna, a harmadiknak réz-színű a haja. A mese átvételének idején a rézről jól tudták, hogy magas rezgésszámú, s e korban réz szavunk jelentett egyúttal rezgést, rezonanciát is. Amikor az írek e mesét tőlünk örökölték, e magyar nyelvjátékot már nem tudták átültetni saját szótárukba, csupán a réz tulajdonságát őrizték meg e mesében. Viszont tudjuk, hogy a vörösréz tökéletesen egyezik is az írek híres hajszínével. E mese átvétele is tehát a rézkorszak idején történt, amikor a réz és rezeg szavak összetartozása még nyilvánvaló, s általánosan ismert tény volt.

Ősi szertartásaik közül megemlítem királyválasztásukat, házassági szokásukat és némely vallási szertartásuk, hiedelmük máig fennmaradt emlékét

KIRÁLYVÁLASZTÁS.

A fény-fiak királyságának jelképe egy magaslaton felállított szék. Királyválasztások hét évenként történtek, mégpedig ügyesség, gyorsaság, okosság szempontjait figyelembe véve. Az uralkodó király, s a királyságra pályázók közül aki először érte el a dombtetőn álló királyi széket, lett az új király. Itt tehát még őseink szépség, okosság, ügyesség alapján való kiválasztódási folyamata érvényesült, s emléke legtisztábban népünk pünkösdi királysággal kapcsolatos hagyományaiban található meg máig is.

E királyság másik ismert jelképe e korban a korona. A szék jelkép székegyeink, a korona körös és besenyő őstörzsünk jelképei közé tartozik. A fény szó pannon őstörzsünk alapszótárának része.

HÁZASSÁG.

Házassági szertartásuk nap-vallás elemeit foglalja magában. A házasulandók az ősi hit papja előtt jelentek meg. Ha ez lehetetlen volt, maguk is elvégezhették e szertartást, az előírásoknak megfelelően. Először is hatalmas keresztet rajzoltak a földre, majd a vőlegény és menyasszony egymás kezét fogva a nap járásával egyirányban a kereszt karjait átugrálta. Őseink hitvilágában az egyenlőszárú kereszt napjelkép, a férfi a nap és erőny, a nő a föld és az anyag jelképe. A fenti szertartás ezek örökkön való összetartozást hangsúlyozza, s ennek komoly voltát: amint megszűnne az élet, ha a nap és földünk „elengedné egymás kezét”, ugyan ez történik meg az emberiség kapcsolatának viszonylatában is, ha az élet alapját képező szent házassági kötelékek meglazulnak. Fenti szertartás emlékeztet népünk nyári napéjegylenlőségi szertartására, amikor a tűzön átugró fiatalokat „egybe regölték”.

KERESZTSÉG ÉS AZ ÉLET VÍZE.

Ismerték és alkalmazták a keresztséget, s ismerték az élet-vízét is, amit, ha vesszőből font seprűcskével betegekre, vagy megholtakra hintettek, azok ismét régi erejük birtokosává váltak. Ugyancsak éltető erejűnek tudtak „bizonyos piros bogyók”-at, melyek a Tündérek kertjében növe Élet Fájának gyümölcsei. Hasonló hagyományú magyar népünk szent meggyfája, szereméink somja, mely savanykás, piros bogyók az élet alapját képező nucleic acid élettani szerepének ismeretét őrizték meg számunkra.

Ezen ősi fény-társadalom mindennapi életének majd minden mozzanata csodálatos volt a később ideköltözötték szemében. Legendáik szerint az ősi és az új lakosság hosszú ideig egymás mellett élt, s az őstársadalom életét, szokásait St. Patrick fel is jegyezte. Később viszont — így szól az ír rege — összebarátkozott egy zsidóval, s ez után már csak nyereszkedéssel, egymás eszén való túljárással foglalkoztak, s így a régi tudomány feledésbe ment. (V.29:236)

Az őstársadalom szavaiból fennmaradtak — a mese szövegébe ágyazva — a következő szavak:

kam	kampó
each (ék)	ember (l.:magyar ég szó és kapcsolatai)

Ruadh	rőt
suan	szunnyad
úr	úr, Úr
aedh	ős
loch	luk
fear	férfi (házánkban fennmaradt Firuna, asszony értelemmel)
kurán	korsó
Lug	férfinév. Hasonlítható a sumír Lugal méltóságnévvel.
Og	ifjúság. Óg nyelvünkben fényt jelent.
Virago	az ősi társadalom egy királynőjének neve, s azonosítható az avar Vironával, illetve Viráganyónkkal.
ár	ár, gyilok
Sean	ma John. Eredeti indítéka a szemere Szem
Shannon	egy folyó neve. Ugyancsak szemere emlék, mint a magyar Szamos.

Nyelvi szempontból érdekes megjegyezni egy MacMorna nevű mesehőst, ki ugyancsak az ősi társadalom egy képviselője. Ír regék szerint bár környezete minden jóval el akarja látni, ő semmivel nem törődik, s mindig csak a hátán kiterítve szeret fekdülni. Soha senki semmi jót nem tud mondani felőle. Ennyi a meseindíték.

E név viszont kis kerülővel közeli kapcsolatba hozza „Görög Ilona” című balladánkkal, ahol a hős, Zetelaki László epekedik, s majd belehal Görög Ilona utáni vágyódásába. El akar tehát menni szerelme után. Mielőtt útnak indulna, édesanyja óvja: „...ne menj fiam, ne menj csudahalott látni. Megvetik a hálót, megfogják a márnát...” A márna szó itt a hal-halál szavainkkal kapcsolatos. Ugyancsak fel kell idéznünk azt, ha a hal elpusztul, a „hátra fekszik”, éppen úgy, mint a hátán fekvő MacMorna is. Hatalma viszont egyiknek sincsen; mindkét hagyomány szerint a halottak arra alkalmas időben feltámadnak. Nyelvi szempontból fenti nevek a marmar őstörzs szótárával kapcsolatosak. Ide tartoznak — fenti vonatkozásban — mard, marcona, merül szavaink, mely átvevőinknél már halál (latin mors), vagy gyilkosság (angol murder) értelemben szerepel. Itt meg kell említenem, hogy más őstörzsünk szótára szerinti „hal” szó súlyedést is jelent (lábam a hóba halt = hóba súlyedt a lábam) halál szavunk is ilyen súlyedéssel állapotot jelez. Ennek tökéletes jelképe a hal, mely ugyancsak levegő nélküli súlyedt állapotban él. Ennek tökéletes mása a marmar őstörzs szótára szerinti „merül” és „márna” (egy halfajta) szavak jelképes összekapcsolása.

Ugyancsak meg kell említenem, hogy történelmi időkben Skóciát „Alba” néven ismerték, ami már latin kapcsolatra utal, értelmileg viszont ismét a „fin”, fehér szóval kapcsolatos. Itt az Alba szóban az őslakosság által adott helységnév pontos fordítását látjuk. A fent említett Virago királynő az ősi Skócia legendabeli királynője. Itt érdemes megemlíteni, hogy e név „o” végződése jelenkori tájszólásainkban is fellelhető, például a székely balladákban szereplő „báranyko”. A dombóvári tájszólás is kissé „o”-s kiejtésű. Maga a Virago, illetve Virág név avarjaink Földanyája, ki Viráganyó, Virona, Firuna néven nevezetett, s e neve máig fennmaradt. (V.23).

A „Fin” összetételű földrajzi nevek néhány példája a National Geographic Society világtérképe szerint: (V.65)

Finnea helység a Sheelin tó partján. Közelében van Árva városa Írországbán.

(96.old.D4)

Finn folyó, ugyancsak Írországbán (96.old. C4)

Finnart helység Skóciában (92.old. D7)

Finne hegy Németországban (107 old. E8)

Finneid Norvégiában (104 C7)

Fines Norvégiában (104 old. E 5)

Finana Spanyolországban.(102 old. G9)

Meseindítékaik között szerepel a táltos paripa, mely gyorsabban reptül, mint a szél, sebesebben, mint a gondolat. Itt találjuk a terülj-terülj asztalkám indítékot, a hatalmas léptű mesehóst, ki nálunk hétmérföldes csizma boldog birtokosa. Tudnak egy csodálatos kürtről, melynek hangjára minden élőlény összesereglik. Értik az állatok beszédét, s a csoda számukra mindennapos valóság.

Külön tanulmány tárgya az ír nép emlékezetében fennmaradt „leprechaun”, a törpe nép. Ők is tündéri lények, hol megjelennek, hol eltűnnek. Ruházatukban — éppen úgy, mint az előbbi réz-hajú leány — a piros-fehér-zöld színeket képviselik: zöld a ruhájuk, piros sapkájukon fehér toldisz ékeskedik. Hangsúlyozottan ők a világ aranykincsének ismerői, s a jószándékú embernek adnak is belőle. Itt ismét az aranydús tündérkert késői emlékével találkozunk. Különben ezen leprechaunok egy igen öreg király birodalmának alattvalói. Az öreg király csak igen ritkán mozdul ki házából. Néha-néha ködből épített hidon elindul nagy zeneszó mellett, hogy meglátogassa az Északi Fény királynőjét. Az ír mesében e királynő nevét már nem ismerik, mi viszont felismerjük az Északi Fény királynőjében Tündér Ilonánkat, Földünk megszemélyesítőjét. Az északi fény piros-fehér-zöld logogása az ő pántlikája, s ennek emlékét népünk „bába-bukra” néven őrzi. Az agg királyban pedig az Ég királyát, a Mindenség ősz őst ismerjük fel. Nyelvünkbe hajszálpontosan beleépített hitvilágunk segítségével ezen összefüggéseket — a teremtés hajnala óta — máig is tisztán felismerhetjük. A kis tündéri lények nevének első szótagja a libben, libben szavunkkal mutat rokonságot, második szótagja a „kun” szavunkkal rokon, mely régen férfi jelentésű is volt éppen úgy, mint manó szavunk, ami ma ugyancsak mesebeli apró lényre alkalmaztatik csupán; viszont a nőkre alkalmazott változatai máig fennmaradtak a „manyó” (öregasszony) és „menyecske” (fiatal asszony), és meny szavainkban. A leprechaun szó a lebéd (hattyú), a fekete tavon úszó libák meseindítéka ős palócaink emlékét őrzi e vidéken.

Történelmi idők skótjai híven őrzik ősi emlékeiket. Nemzeti szokás, hogy minden vasárnap, templom előtt a szülők elmondadják gyermekeikkel a család történetét, őseik nevét, a család színeit, jelképes virágait és pajzsuk jelszavát azok értelmével együtt. Így tehát pontos értesüléseink vannak a legősibb időkből fennmaradt nevekről, s azok biztosan kelta eredetéről. E legkorábbi réteg őrizte meg számunkra a Fin-ek mondáit, szavait, s a skótok, mint késői bevándorlók, feltehetően felvették az őslakosság neveit, s szokásaik nagy részét. A negyven általam kijegyzett és kelta eredetűnek mondott név közül csak hét olyan név van, mely nem Mac (mag, férfi) előnévvel kezdődik, s ezzel magyar eredettudathoz kapcsolják családjuk kezdetét. Östársadalmukat apajogúnak tudták.

Számunkra érdekes az is, hogy negyven család közül tizenkettőnek lakhelye Argyl, s e hely neve az ősi Árgyélus királyfink emlékét idézi. Tárgyunk szempontjából igen fontos megemlíteni, hogy a legősibbnek tudott skót családok temetkezési helye Iona, mely név a dunántúli jászok Ion nevét őrizte meg, de kapcsolódik a jász és gyász szavak ismeretéhez is. Az Ionreach család Kintail tartomány ura, s itt is a jász és kún indítékú neveket egymás mellett találjuk. (V.27:72), mint a világ sok más pontján is. Jelen korban a MacKenzie család eredezteti magát tőlük.

E családok jelképes virága majdnem kizárólagosan a fenyő, vagy valamely örökzöld növény, s ezeket hagyományosan kalapjukra tűzve hordják. A ruháik színe, s a fent említett virágok az illető család tulajdonát képezik, ezeket más család nem alkalmazhatja, mint ahogyan nem alkalmazhatná a család címerét sem. E színek és virágok viszont egy címer előtti ősi korba visznek bennünket vissza. A fény korába, amit Aranykornak ismerünk.

Legősibb és legelőkelőbbnek számít a MacArthur család, kiket királyi származásúnak tart a skót hagyomány. Az angolok a család fejét kivégeztették, birtokaikat elkobozták. Virágjuk a kakukkfű, címerükben pedig egyenlőszárú napkereszt, s három korona található. Ezek ismét az Aranykornal kapcsolatosak.

Nevük idézi az Arthur legenda hőseit, kinek személye körül összpontosul az Isten kardja hitregénk majdnem minden eleme. Vitézei között megtalálhatjuk fiát, Bors vitézt. A Bors családnév kapcsolódik Borsod vármegyénk nevéhez. Sz. Czeglédi Ilona régészünk a Bors nevet szlávnek minősíti. (V.15).

Honi tudósaink közül Szabó Miklós vizsgálta a kárpátmedencei kelta névanyagot igen lelkiismeretesen Pannonia területén, az I. és II. századokból. (V.15:165-174). A nevek kutatásánál a görögöt vette alapul, mert „jellemző, hogy a római személynevek legrégebb rétegében is alig-alig fedezhető fel közös indoeurópai szisztéma.” Óír névként említi Cuchulainnt, mely név első „ku” (cu) szótagja kutyát jelent e nyelven. Ilyen „ku” szótag nemcsak kutyáink gyűjtő elnevezésének első szótagja, de a jellegzetesen magyar kutyafajták, a kuvasz és komondor nevének kezdete is. Ugyancsak magában rejti húnjaink ék jelképét, a kő és az ebből pattintott ék szavunkat is. Szigeti ősi ír névnek mondja a Setantii törzset, „nyugati értelemmel”, ez viszont kapcsolódik a magyar sötét szóhoz; a „nyugat”, napnyugta és a „sötét” szavak értelmileg összetartoznak.

Potzneusiedl-Gattendorf lelőhely feliratán lévő „mutsa” kelta szót a magyarul nem beszélő német kutató, Holder „mocsok” értelemmel fordítja.

Szigeti kelta névként hozza fel a walesi Euryn család nevét arany értelemmel. Számos „matu” összetételű nevet említi, mint Matumarus, Matugenta, Maturus, Matto, Matta; e nevek összefüggésben állanak a magyar „megye” föld jelentésű és mező szavainkkal. Szabó Miklós ezeket a medve szóval azonosítja, mely népünk napvallással kapcsolatos jelképes állata volt. Szabó nem használja az állítólagosan venéttel keveredett kelta népesség neveit, melyek közül ki kell emelnem az Il(1)o szócskával kapcsoltakat, mint Ab-ilus, Bas-ila, Diar-ilos, Suad-illus, Mag-ilo, Cucc-illo; e nevek kapcsolatban állanak nyelvünk élet, lélek és illó szavaival.

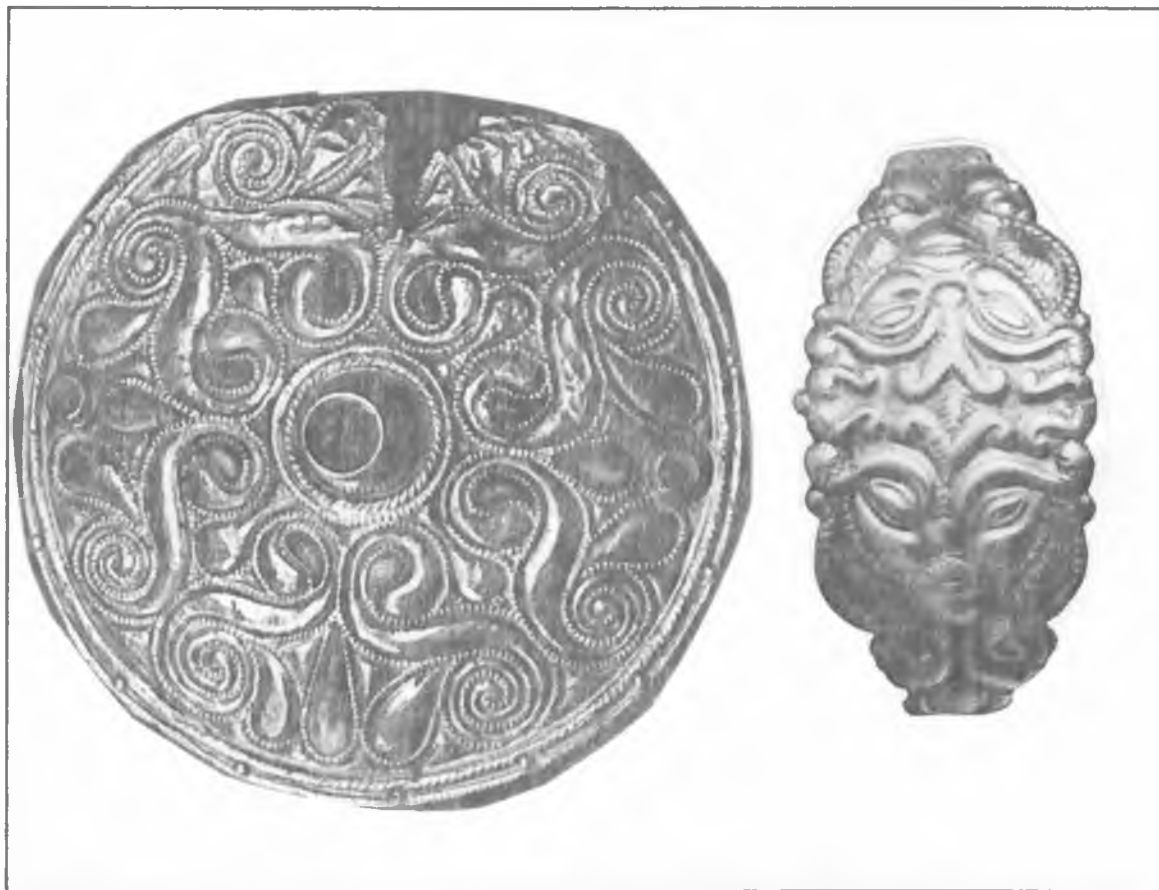
A kelták kárpátmedencei jelenlétük alkalmával bővebb kapcsolatba kerültek magyar népünk nyelvével, műveltségével. Az Ír szigetek elfoglalása idején annál könnyebben

őrizték meg az ottani magyar őslakosság emlékét, mely mai napig fellelhető műveltségük különböző megnyilatkozásában.

A kelták Kárpátmedencéből nyugat felé vándorlásával kapcsolatos a Hallstatt-i és La Tene műveltség. A késői Hallstatt híres települése a Duna melletti Heuneburg, melynek lakói a művelt és letelepedett élet minden vívmányával rendelkeztek, s rendszeres kereskedelmi kapcsolatot tartottak fenn a földközi tengeri műveltségekkel is. Nyugati szakemberek ez utóbbinak tulajdonítják a kelták fejedelmi életmódját, építkezését.

A Szajna mellett, a Lassois hegynél feltárt kelta királyleány sírja semmivel sem maradt az ismert etruszk, vagy egyiptomi sírok pompája mögött. Az alatt bemutatott aranyékszer mintájában „klasszikus részletek, mint az igen összetett palmetta keveredtek a bennszülött Hallstatt és nomád mintákkal”. Nem árulja el e könyv írója, hogy abban a korban, Kr.e. az V.században, a bennszülött Hallstatt és a klasszikus részlet is ősnépeink díszítőművészetével van szoros kapcsolatban. Arról sem tesznek említést, hogy a kárpátmedencei ősműveltség nyugat Európába sokezer évves késéssel érkezett csak meg.

Külön szeretném felhívni a figyelmet az alatt bemutatott, aranyból készült kelta pecsétgyűrűre. A lelőhelye Rodenbach, a Kr.e. III. századból. E kicsiny mesterműben nemcsak kabar őstörzstünk jelképrendszere, de vetületes világképe is hiánytalanul érvényesül. (V.57:345) Ugyancsak érdemes összevetni a Húsvét-szigeti Make-Make istenség jelképével: mindkét esetben ugyan az a hitvilág és kifejezőmód árulkodik a tündérfkori műveltség hihetetlenül erős hatásáról.

Alant mutatom be ezt a Kr.u. XV.században készült, Arthúr királyt ábrázoló kőfaragást. Érdeemes összehasonlítani ezt a méltóságteljes, nyugodt arcot a Budapesten feltárt szoborlelet arcaival, melyek mind ugyanezen békés lelkület tükörképei. (V.66:195)

Váci Péter tárgyalja (V.15:240) a lugiak esetleges illír voltát. Felhossa a Vistulától keletre lakó „Fenni” népet, kikről megállapítja, hogy e név nem etnikumot, hanem egy északi ismeretlen népet jelöl. Azt sem említi, hogy ugyan ezen néven viszont az Ír szigetig vonul ezen „ismeretlen” nép műveltségi területe, mely az indoeurópai népek születése előtt már létezett. A különböző fin, fenni — az „f-n” mássalhangzókkal alkotott ősi, nemzetalkotás előtti nevek a Tündérkor „fény” szavával kapcsolatosak.

A Vistulától nyugatra lakó Aestii nép neve a nyugat-este fogalmak kapcsolódásáról tanúskodik egy olyan korból, midőn népek nem tömörültek még politikai egységet jelentő nemzetekbe.

Érdekes Mócsi András összegezése az illír nyelvvel kapcsolatban: „ nem látom ezért akadályát annak, hogy a pannonokat, dalmatákat, a tulajdonképpeni illíreket, dardánokat, stb. egy nyelvet, vagy legalább is egy nyelv dialektusait beszélő népnek tartjuk...” (V.15:112), majd megemlíti, hogy Cassius Dio (XLIX 36) külön pannon nyelvről beszél, s Tacitus „lingua Pannonica”-t említi. Szerinte az illírek Eurázsia történetének kulcsnépei, eredetük, nyelvük kérdése még tisztázandó. Még a leghalványabban sem körvonalazza a magyarral való, — akár csak feltételezett — kapcsolatokat sem, minden bizalommal a nevelésének alapját képező áziázós tévtan hatása miatt.

A Kanadában kiadott Magyarország 1994 január 15.-i száma beszámol egy újonnan felfedezett kelta leletről, Spanyolország Zaragoza tartománya Borrita nevű községének határában. A lelet az eddig ismert kelta szövegek között a legidősebb, Kr.e.II. és I. századból. Terjedelme 55 sor, soronként legalább 80, összesen tehát több, mint 4.000 ibér írásjellel. E lelet megfejtése során — reméljük — bővebb megvilágításban láthatjuk az ibér-kelta-magyar kapcsolatokat. Azt is reméljük, hogy hazai tudósaink részt fognak venni e lelet megfejtésében; s felismerik a tényt, hogy a magyar nyelv ismerete e megfejtéseknél kulcs-szerepet tölt be.

RÉG LETŰNT MŰVELTSÉGEK
TÜNDÉRKORBA VEZETŐ NYOMAI.
Dél irányú vándorlásaink.

Aegei tenger és vidékének ősműveltsége.

A „kacsaringós” vonalvezetés jellegzetes számos késői, s hazánktól délre elterülő vidék műveltségénél. Számunkra itt fontos megemlíteni, hogy az Égei-tengeri műveltségek ősi rétegeiben szépen nyomon követhető e kacsaringós minta. E vidék őskorával kapcsolatban csak tapogatóznak a tudósok, főleg azért, mert — mint más tekintetben, s még napjainkban is — magyar műveltségterület létezését nem-létezőnek igyekeznek feltüntetni. Annyit viszont megállapítottak, hogy e területek őslakossága — akiktől a földrajzi nevek eredtek — nem volt indoeurópai. Az őstársadalom földrajzi nevei között kiemeli a görög birtokos-raggal, az „ss”-el képezett neveket, mint Knossos, vagy az „ni”-vel képzett neveket, mint Tyrinthos. Knossos neve őskún, Tyrinthos őstörök törzsünk nyelvi emlékét őrzi. Díszítéseik között legelterjedtebbnek a „spirál” rajzát tartja. „A spirál díszítés a Duna-medencéből, Erdélyből (Transsylvania) érkezhettek az égei vidékére a Balkánon át.” (V.57:221) A cikkíró említi, hogy a kacsaringó a Dunamedencében és Erdélyben a legkorábbi neolithikumtól kezdődően általános. Ugyancsak megemlíti használati tárgyak között e vidéken a kulacs, a tükör és a fokos gyakoriságát, hasonló korból. Erdélyből szereztek be ezen tárgyakat az Égei műveltség emberei, mint pótolandó hiánycikkek. Csak ismert tárgyak és fogalmak hiányozhatnak egy embernek, illetve társadalomnak. Az ős-égei lakosság még szülőhazájában ismerte meg a fokost, kulacsot, s ezekre vándorlásai alkalmával is igényt tartott. Ezek szerint a kazár és testvére, a székely őstörzs a legkorábbi időkől kezdve Erdélyben él, s annak a szó való értelmében őslakója. Így tehát nemcsak az égei — most már helyesen: Égi — tenger neve, a hozzá tartozó szigetek nevei, de a díszítések is tündérekori emlékek.

Fentiekhez visszatérve tehát korai műveltségeink vándorlási irányvonalát figyelembe véve megállapíthatjuk, hogy a kacsaringó vonal őskori megjelenése a ma Afrikának nevezett területre is a Dunamedencéből indult. Későbbi, már történelmi korokban, ugyancsak ősnépeink közvetítésével érkezett Egyiptomba. Meg kell említenem — mint már korábban is — azt, hogy maga Egyiptom neve is a mi Ég és Egy szavunk származéka. Következő könyv tárgyát képezi e vidék földrajzi neveinek magyarázása. Itt csak futólag jegyzem meg, hogy Kos sziget neve ugyancsak kazár őstörzsünk nevét rejti. Knossos őskún, Mínos őshún nevek — s folytatható a sor. Tekintettel arra, hogy e helységnevek birtokosraggal képeztek, így olvasatuk „a Kunok városa” (Knossos), „Mén városa”.

A korábban már tárgyalt „makar” olvasatú szobrocskát (V.57:199) Kelet Kréta Palaikastro helységének egy szentélyében találták, a Kr.e. 1750-es ásatási rétegben. A mellette lévő bronz nyílhegy a Dunamedencéből érkezett Cyprusba és Trójába.

V.57199

„Palacsintasűtő” alakú edénynek nevezi a tudomány e kora cycladi korban megjelenő víztartó edényt, mely használatban volt még a közép Mínos-i Kréta idejében (Kr.e.1.800) is. Ezen, a nyugati nyelvekben nevesincs edényben a magyar azonnal felismeri máig is használt kulacsát. Az ék minták székely, fehérhún, a nyolc ágú csillag jász készítő kezemunkáját dicséri. (V.57-199)

Ugyancsak az aegei ősműveltség terméke a mellékelt kígyós kancsó, melynek másai Magyarországon még mindig megtalálhatók. Az alanti edényt nyugati magyarázó ismét „mágiával” kapcsolja össze. Számunkra magyar jelképrendszere érdekes. (V.39:255)

V.39:255

Knossos Kr.e.1.500-as éveiből származik e pecsétgyűrű, mely liliomos mezőkön táncoló hölgyeket örökít meg. A háttérben látható jegyek kígyót, egy kukoricacsövet és egy szemet ábrázolnak. E jelképek fekete és fehérhűn, valamint szemere őstörzsünk jelképrendszerébe tartoznak. Mínosz trónterme Knossosban ugyanezen liliomokkal, valamaint kazár és kabar őstörzseink kusza jegyével díszített.

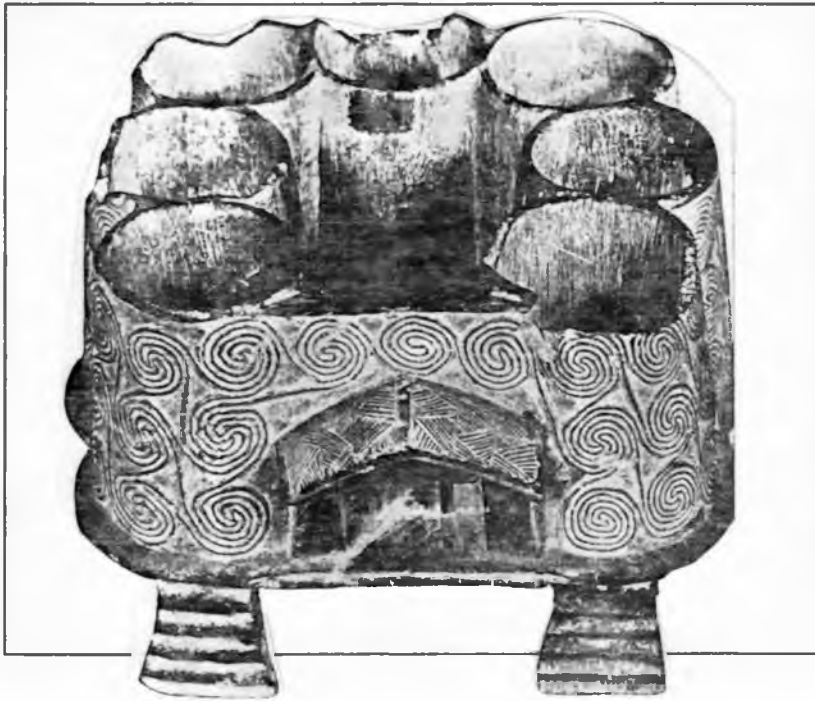
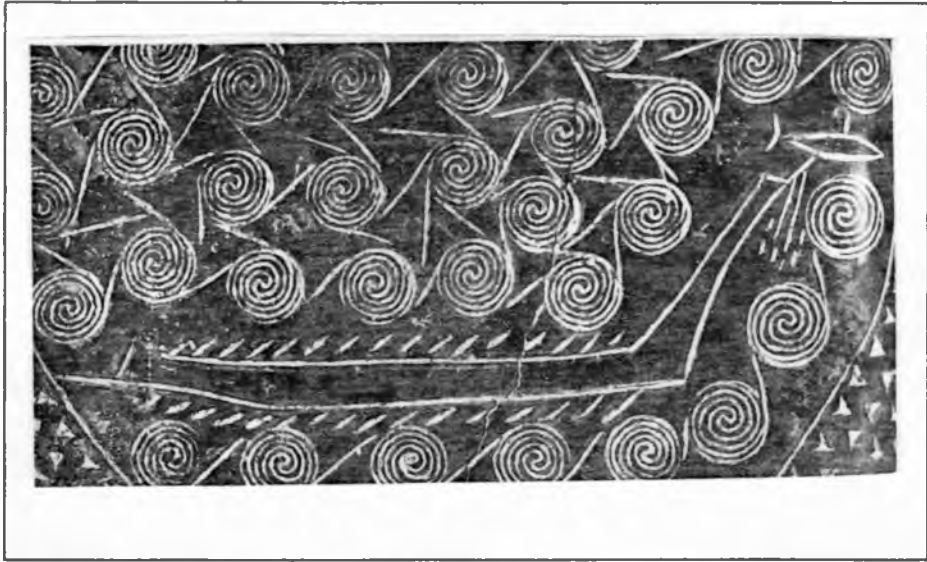
Knossosi divatot tükröz a Kr.e. 1.400ból származó pecsétgyűrű rajza. A magyar hullámvonallal képzett hegyen, két kutya (esetleg oroszlán?) között álló, istennőnek mondott alaknak ugyancsak sűrűn fodros a ruhája. Őseink fodros szoknyája elő-elő bukkan rokon műveltségi területeinken, s az óhazában a mai napig is. Valamikori jelképes jelentését népdalunk is megőrizte: „Tizenhárom fodor van a szoknyámon. Azt gondoltam, férjhez megyek a nyáron. De már látom, semmi se lesz belőle, tizenkettőt levágotok belőle.” Ezek szerint a fodrok száma a leányok jegyességi jelképeivel kapcsolatos éppen úgy, mint ahogy pártánk használata is csak szűz leányokat illetett meg. (V.56:227) Ez esetben a fenti istennő a húnok szűz Temiséjével állunk szemben. Erősíti e feltételezést a mellette álló két kutya, a húnok jelképes állata.

V.56:227

Őseink műveltség-alapító útjaira mi sem jellemzőbb, mint a vallásukhoz szorosan hozzátartozó tükörkép elmélet, s az ezt jelképező tükör jelenléte. Igen korai időkben a mozdulatlan víz szolgált tükörként. A túloldalon közölt lapos edény (V.56:198) ilyen „vítettükör” szerepét töltötte be. A külső felére karcolt hullám-minta az ég és föld tengerét ábrázolja jász, kazár és kabar jelképrendszerrel. A körülötte lévő ékjelek az ég jelképei, s így nyilvánvaló, hogy a hajó itt a Csodaszarvas ég és föld közötti összekötő szerepét tölti be. A könyv szerzője véleményével szemben a hajó testét körülvevő egyenes vonalkákat nem evezőnek, hanem fénysugaraknak tartom. A hajó orrának hal-jelképe szerint e jármű a halott lelkét szállítja vissza az ég honába. A cikkíró megjegyezte, hogy e lapos edény vízzel töltve a tükör szerepét tölthette be, ami ősnépeink mindenkori vallási jelképe. Az edény lelőhelye Syros. A szír, szúr szavunk fehér, illetve ezüstfényt jelent. Ugyancsak innen származik a tisztán fehérhúrn jelképű lapos kulacs. (V.57:198-199).

Hasonló hullám-minta díszíti a Melosban kiásott gabonataroló kicsinyített mását. (V.56:199). Knossosban ugyancsak találtak ilyen épületeket.

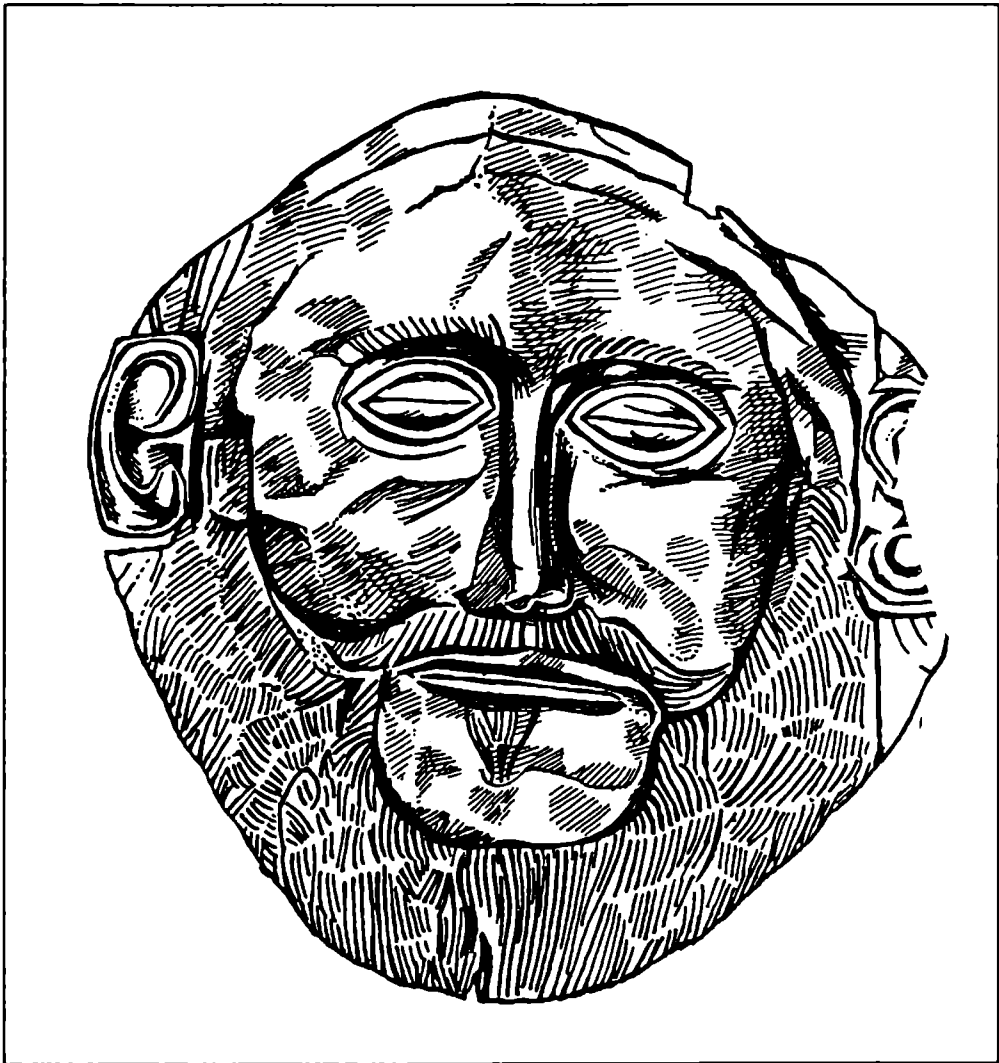
A Kr.e. 1.600-ban elpusztított knossosi templom romjaiból került elő e korai szobrocska, mely „kígyó istennő” néven ment át a tudomány szótárába. A női alak ismét a sokszorosan fodros szoknyát viseli. Fején párdúc korona, két kezében egy-egy kígyó. A párdúc és a kígyó ismét őshún jelkép. Számptalan változatának legjobb példája a szittya műveltségi kor terméke, s másutt mutatom be.

A görög előtti Égei tengeri műveltség terméke az alant bemutatott híres fej. Szemere vonalvezetése, kerek fejét övező, s azt még jobban kihangsúlyozó haj és szakáll napisten voltát kétségtelenné teszi, s benne Szemes isten egyik ábrázolását látom. Ugyan ezen vonalvezetés figyelhető meg ismét a későbbi szittyá területek műveltségi termékei között.

V.56:295

Itt ismét hangsúlyoznom kell, hogy minden „pre”-műveltség az emberiség egyetemes műveltségének maradványa, akár a görög szigetekről, akár az Indus völgyéről, vagy az őszamerikai földrészről, szigetvilágokról beszélünk is. Ezen emlékek ismertetnek meg bennünket az Aranykor emberével, akiről a világ hagyományai mint tündéreként emlékeznek meg, s éppen ezért hívom e kort aranykor mellett Tündérekornak is.

Az Aegei-tenger vidékének térképe.

XVIII ETRUSZKOK

Annak ellenére, hogy könyvtárakat tölt meg az etruszkokkal kapcsolatos felfedezések, viták, tudományos értekezések tömege, érdemben még igen kevesen foglalkoztak e nép kilétével, eredetével, írásával azon egyszerű oknál fogva, hogy ha a múltját, gyökereit feltárnák, a kárpátmedencei magyarság tényével találná magát szemközt a világ. Ha az emberiség történetének fejlődését a valóságnak megfelelően akarjuk látni, s ez eddig kibogozhatatlannak vélt csomót egy kézmozdulattal ki akarjuk bontani, a kulcs-szálat kell meghúzni. Az emberi történelem kulcs-szála a magyar nyelv és műveltség-kör ismerete.

Idézett könyvünk (V.56:192) a következőket mondja: Ők magukat Rasna néven hívták. Hesiod Theogonia című műve Kr.e. a thyrreneiekkal azonosítja őket. A rómaiak lydiaiaknak, illetve maconiainak hívták őket. A ma Tiberisnek hívott folyót lydiai folyónak. Dyonisius Halicarnassus szerint Itália őslakói. Vannak, akik Kisázsziából származtatják őket annak dacára, hogy — szerintük — az etruszkok nyelve nincsen összeköttetésben az ősi Anatolia egyik nyelvével sem.

Kétféle nép szokása keveredik a ma etruszknak emlegett nép műveltségében. A terramare műveltség embere halomsíros temetkezéssel látta el halottait. E név régibb változata a terra marna szó, ami felbomló szerves anyagokra vonatkozik. Marmor műveltségünk halállal kapcsolatos szavai közé tartozik a fenti „marna” szó. (L. bővebben a Kelta fejezetben.) Sírjaik főleg a Pó folyó völgyétől délre találhatók, s e vidék legrégebb, letelepedett életet élő, földműves lakosságát képezték. A későbbi

bevándorlók alapították a ma Villanovának ismert műveltséget. Írásuk máig sincsen megfejtve, de pre-görögnek ismerik el. Az egyiptomiak Turusunak hívták őket. Anyajogú társadalmuk Anyaistennője Turán néven ismert. Mindkét név őseink őstörök törzséhez kapcsolja őket. Mayani a jelen Albán nyelvvel és az ősi Aegei műveltség nyelvvel hozza az etruszokot kapcsolatba. E kettő egymás mellett való feltételezése egymást zárja ki.

A 261. oldalon bemutatott, hamvasztásos temetkezéssel járó portartó ház-alakja a korai Kárpátmedence házaival rokon. A tetőn tisztán kivehető az őstörök szarv-minta, mint fényjelvény, ami az égéssel temetkezéssel, de a másvilági „ég” tudatával is kapcsolatos. (V.56:172).

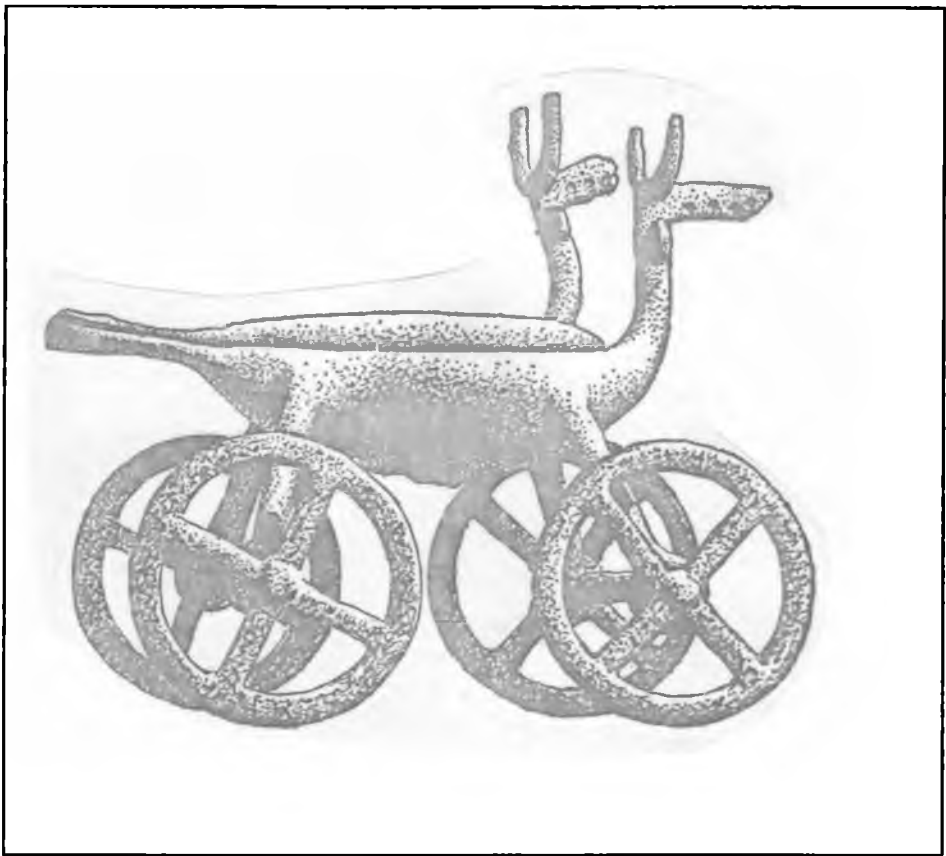
A korai Villanova műveltség szép emléke a 263. oldalon bemutatott edény, melynek szarvas-feje madártestben végződik: mindkettő fényjelkép az egyenlőszárú keresztrel képzett kerekkel együtt. Ez utóbbiak a négy erő jelképei, s gyermekkorom emlékei között szereplő, virágvasárnapra feldíszített „virág-világ” jelképű kocsikereivel azonos a jelentéstartalma. A mellékelt „askos” mintáját görög hatásának mondja a cikkíró. Magyar Adorján vonatkozó műve (V. 22) viszont bizonyítja, hogy ősnépeink művészetének elrombolója éppen a csak harcot ismerő görög népesség volt, s a ma görög művészet néven ismert emlékek a rabszolgasorban továbbélő ősnépünk keze-munkája. Mind a Villanova edény, — melyen ismét találkozunk a magyar mag és fény jelképekkel — mind a fent említett szekér, mind pedig a húsvéti köszöntő báránka-húzza szekekere egy és ugyanazon hagyomány terméke. De ide tartozik a kelták keréken húzott ekéje, az arepos is. Mind a kerék, mind az eke fény-jelkép.

Főbb lakóhelyük Tarquinia, melynek neve ismét őstörök törzsről T-R szócsoportját tartalmazza, de rokon tárkány, tárkún méltóság-nevünkkel is. Sírkellékek tanúsága szerint gazdag és művelt társadalom. Északon Vetulonia és Chiusi városok ismertek, ahol temetkezéseik kőkörök területén belül, keleti tájolással történtek. Ezen kőkörök az óvilág minden részén fellelhetők, s elgondolásukban kerék-templomainkkal kapcsolatosak.

Figyeljük meg a mellékelt, lakókunyhó utánzó Villanova hamvveder tartóoszlopainak az alakját melyek nádkötegekre emlékeztetnek. Bővebb leírásukat Magyar Adorján adja (lásd V.25)

V.33:21

V.56:192

Alant tarquiniai hamvvedreket mutatok be. Az egyik fedelélül a harcos valódi sisakja szolgál. Mindkét tárgyon a magyar mag minta a legszembetűnőbb.

V.56:172

Az etruszkok ezen mag-mintájával kapcsolatban Magyar Adorján idézi egy vatikáni kiadvány azon írását, mely szerint az etruszk ötvösök ezen mintáját (mag) még az 1930-as évek fejlettebb műszaki tudásával sem tudták utánozni. (V.22). Tehát ezen mag minták nem önkényes díszítgetés, hanem tudatos hagyományörzés eredményei.

Vetuloniából származik a túloldalon bemutatott a magyar Gyula méltóság fényjelénye, mely fokosban végződik. Korábban láttuk, hogy az aegi műveltség már a legkorábbi időkben is Erdélyből hozatta a fokosokat. (v.33:28)

Összehasonlításként most csak futólag mutatok be egy etruszk viseletet ábrázoló képet (V.33:22). A bemutatott, s férfinak mondott egyén kezében (1.sz.kép) népünk lelkiismeretét ábrázoló tükre látszik. Kalapja szinte azonos a nem régen Kínában, Xinjiangban felfedezett szőke lakosság viseletével. (2.sz. kép) A kínai leletek Kr.e. 1.200 és Kr.e.500 közötti időből származnak. (Discover, 1994. áprilisi szám). A leletek további kiértékelése folyamatban van, s feltehető, hogy ez az évszám még korábbra tolódik. Ennek megfelelően a kínai műveltség eredetével kapcsolatos ismereteket is majd át kell értékelni. A bemutatott magas kalapokat a cikk írója, Evan Hadingham a sakákkal hozza kapcsolatba, a velük való rokonságot viszont Lukácsy Kristóf szamosújvári plébános bizonyította már az

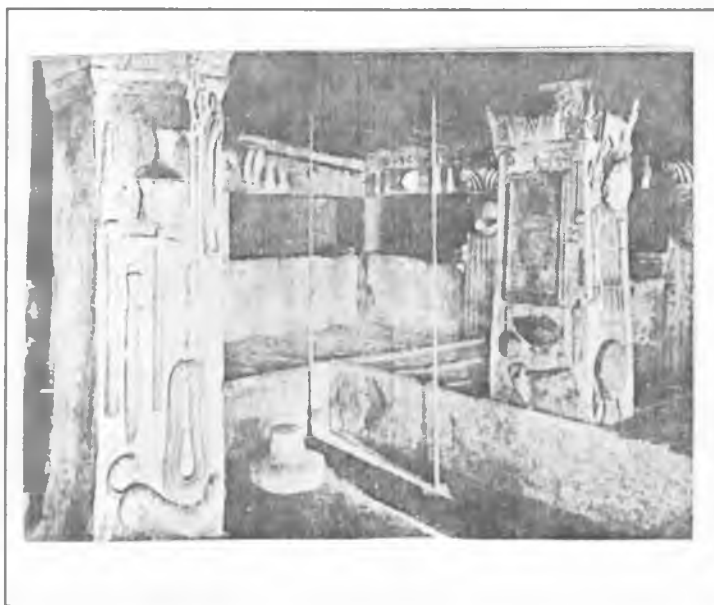
1800-as években, eredeti örmény kútfőkre támaszkodva (V.62). A xinjiangi lelet temetkezési színei a kék és piros. Ugyanezen színekkel találkozunk székely temetőink kópjafáin. Ezen új ásatásról másutt még megemlékezek.

Tarquiniiai művészet etruszk emlékeivel kapcsolatos az alant bemutatott két táltos-paripa szobra. Ezeket az etruszkok „pecse”-nek nevezték, mely szó „paci” (V.61:195) szavunkkal azonos; ebből keletkezett a későbbi római pegasus. Az igen magasfokú állatábrázolás párhuzama a szittyák művészetében található csupán. Az alant hozott, Cerveteriben feltárt sírkamra pompája semmiben sem marad az ünnevelt egyiptomi temetkezési helyek mögött.

Táltosparipáink és Gyulánk fényjelvénye.

V.33:55 Cerveteri-i sírkamra.

Nem tértem ki eddig az etruszkok nyelvére. Húsz-harminc évvel ezelőtt megjelent tudományos munkák a ragozó nyelvek családjába sorolták a baszkkal és a magyarral együtt. Azóta, főleg Mayani munkássága folytán az albán kapcsolatokat említik. A hozott szöszedetében viszont számos magyarral rokon szó található.

Ilyen például: ama / anya, at / atya, kert / kert, hia / hív, hí, stb.

A számos olasz tájszólást ismerő Magyar Adorján három olasz tájszólást tart etruszk eredetűnek, s ezeket tárgyalja is az Ősműveltség című művében. Az Ohio államban élt, s sajnos ma már elhunyt Kúr Géza református lelkész életmunkája számos etruszk szöveg olvasatát adja, a magyar nyelv segítségével. A Bajorországban élő, német anyanyelvű mérnök, (H. Zebisch, Scharding/Inn.) ki a Magyar Tudományos Akadémián is tartott előadást az etruszk nyelv és írásról, ugyancsak a magyarral rokon ragozó nyelvek családjába sorolja. E tárggyal honi tudósaink nem foglalkoznak.

Fent idézett Mayani nem tér ki az etruszkok írására, mely a székely rovásírás igen közeli rokona. Azt sem magyarázza meg, hogy ha az albán és az etruszk nyelvek közeli rokonságban vannak, az írás miért nem öröklődött át az albánokra.

Gondolatközlés fejezetemben kitértem arra, hogy az írás tudománya a Tündéorkor ajándéka, ki kellett térnem az etruszk írásra is, amiből a későbbi római írás is fejlődött, de számos értelmi és gondolati siklást szenvedve. Alant mutatom be az etruszk ABC-t, melyhez a következő magyarázatot fűzöm:

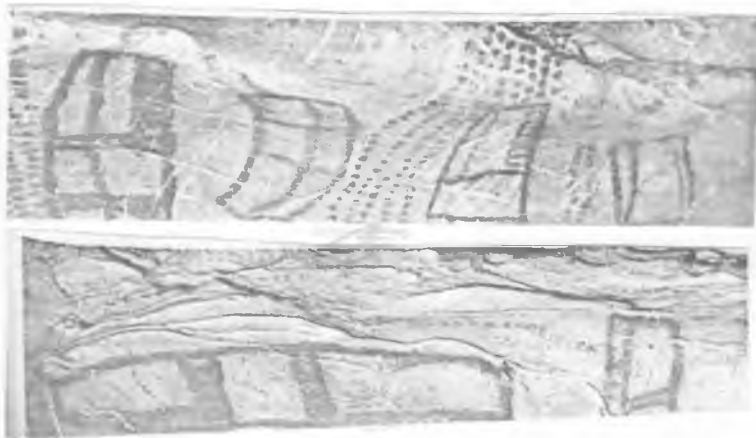
az 1.sz. alatti betűk az általánosan elterjedt etruszk jelek

a 2.sz. alatti betűk a legősibb etruszk jelek

a 3.sz. alatti betűk a késő-etruszkok írására jellemzők

a 4.sz. alatt az etruszk betűk latin megfelelője. Itt ki kell térnem az indoeurópai nyelvet beszélő nyelvész által „th” megfelelővel jelölt betűre, melynek hangzósítása máig sincsen eldöntve. Különösen érdekesnek tartom az etruszk „H” betű alakját. Nemcsak azért, mert felismerjük benne a latin H betű alakját is. De ősi nyugateurópai sziklarajz (Lascaux) egy eddig meg nem magyarázott jelével is azonosítható (V.34). Tekintettel arra, hogy a székely rovás H betűje az ősegyiptomi háló jelképpel azonos, így a korábban bemutatott jelek, melyek előtt — a rajz szerint — az állatok megtorpannak, tehát akadályt, hálót jelenthetnek, ismét megegyeznek alakilag az etruszk H korai rajzával, de ez esetben is „H” hangértékkel. E nyomot érdemes volna figyelemmel kísérni.

A Lascaux-i sziklarajz hálói (V.34)

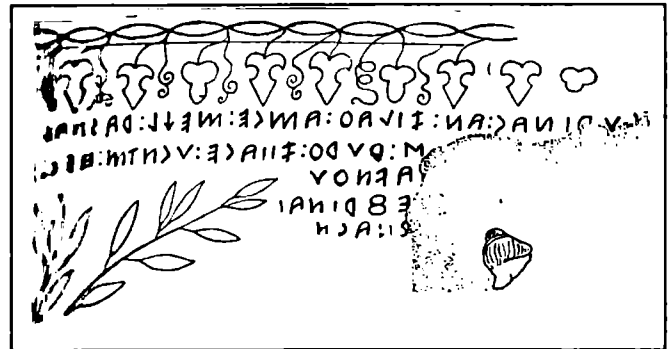
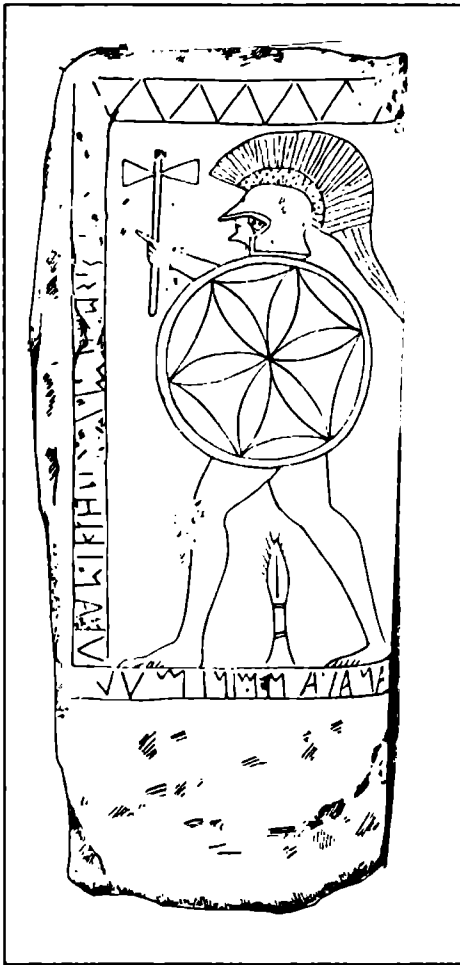
A Lascaux-i sziklarajz

Az etruszk írás összehasonlító táblázata.

1	2	3	4	1	2	3	4
A	A	A	a	⊞			(s)
⊖			(b)	○			(o)
7	)	∩	c(k)	∩	∩	∩	p
∩			(d)	M	M	M	ś
≡	≡	≡	c	∅	∅		q
∩	∩	∩	v	∩	∩	∩	r
I	I	†	z	∩	∩	∩	s
⊞	⊞	⊞	h	∩	∩	†	t
⊗	⊗	⊙	δ(th)	∩	∩	∩	u
l	l	l	i	∩	∩, ⁺		ś
∩	∩		k	∅		⊙	φ(ph)
∩	∩	∩	l	∩		∩	∩(ch)
∩	∩	∩	m		∩	∩	f
∩	∩	∩	n				

Itt a jobboldali kép a tarquiniai Orcus síremlékén talált felirat másolatát mutatom be (V. 33:39), ahol a feliraton túlmenően érdemes megfigyelni a szemere és székely vonalvezetés szerinti díszítést is. A baloldali kép pedig egy vetuloniai kőemléket ábrázol (V.33:23). Felhívom a figyelmet a kőemlék tetején kihangsúlyozott hún ékjelekre. A bemutatott harcos kezében a fokos, amiről korábban elmondottam, hogy már a mycaeni műveltségben is keresett árucikk volt, s Erdélyből hozatták a Földközi-tenger vidékére. Magának a sisaknak a madárhoz hasonló kiképzése ismét magyar kapcsolatokról beszél.

Itt hangsúlyoznunk kell a ma Olaszországnak nevezett földrajzi területen virágzó ősműveltség nyugaton „sicul”-nak nevezett rétegét, melynek utolsó, a Siculan III-nak nevezett kor Kr.e.900-ban még élt. E nép volt Szicília névadója is, melynek a Tündérkorral való kapcsolatáról már korábban beszéltünk. E siculnak nevezett nép minden kétséget kizáróan azonosítható székely népcsoportunk délre vándorolt törzsével; ezek bizonyításával kapcsolatban Magyar Adorján és Baráth Tibor munkáihoz utalom az olvasót. Nem bizonyító adatként, de érdekességként hozom fel, hogy Széchenyi István utazásai során

Szicília fővárosával kapcsolatban megállapította, hogy egy városra sem hasonlít annyira hangulatában, építészetében, mint Kolozsvárra. A magyar lélek mindig megérzi a magyar szellem alkotásait.

A rómaiak minden műveltségi terméküket Turán őszanya népének köszönhették, s ezen túlmenően az a művelt világ, mely ma római alapműveltségűnek tartja magát.

A korábbi térképet szemlélve láthatjuk, hogy az égei tengeri műveltség kereteibe tartozó Szamos szigete mind név, mint földrajzi fekvés szempontjából igen közel esik szemercink nevét viselő, s most Sumirnak mondott területhez. A két földrajzi hely neve hangtanilag az „S-M” hangzókhoz kötött. Mind a Földközi-tengeri, mind a folyamközi műveltség őseink teremtő munkáján, s korábban ecsetelt természet-tudásán alapult.

A folyamközi műveltség szemere, őstörök és magyar alaprétegű, s világnézetében anyajogú. A szemere műveltség a legkorábbi idők óta szerepet játszott e vidék őstörténetének kialakulásában. A ma sumirnak nevezett város-állam szervezet már igen késői fejlemény. Kézai Simon Gesta Hungarorum (1:1) megőrizte azon történelmi tudatunkat, hogy ősnépeink először a folyamközi műveltségeket alapították, s majd csak ezután az egyiptomi piramisokat. Ezen értesítése olyan korban történt, amikor a „művelt nyugat”-nak még fogalma sem volt ezen műveltségek létéről. Viszont megdöbbenő az az ősiség, amivel a kutató szemközt találja magát e fonalat követve. Korábban kitértem a Tassili-i híres festményekre, melyek a sahara termékeny korszakából származnak. A korábban bemutatott fehér telepecsek képe mellett igen számottevő a most csak részletében bemutatott festmény, mely egy fekete bőrű női alakot ábrázol. (V.56:18) Megjelenése üdeséget, könnyedséget, mozgást árul el. Magasan fekete kortársai fölé emelkedik. Karjából a szemere víz-ábrázolás hullámai omlanak alá. Fején hold-sarló, illetve ökörszarv alakú fejdísz látható, mely kettős jelképrendszerű: jelenti a hold válatozásainak vízzel kapcsolatos ismeretét, s az ökörszarvat, mint bőségszarút. Feje feletti felhőből gabonaszemek omlanak alá. A kép magyarázatául eddig csak a „valamiféle istenség” magyarázatát adják a szakkönyvek. Magam részéről a következő magyarázatot tudom adni:

1. A mozgó alak a földművelés ismeretét hozza magával

2. A fekete alak a fehér magemberekkel van a kép szerint összeköttetésben

3. Testén mag-mintákat láthatunk

4. A gabona-termelés tudományát isteni, égből jövő ajándéknak tekinti, s a hangúlyozottan búzaszem alakú gabona szemeréink jelenlétéről beszél.

5. A termeléshez szükséges víz, illetve csatornázás (az emberi karból áradó víz emberi munka eredményét jelenti) tudományát is tőlük tanulták.

6. A holdsarló jelképe hún és szolim őstörzsünk jelenlétét árulja el.

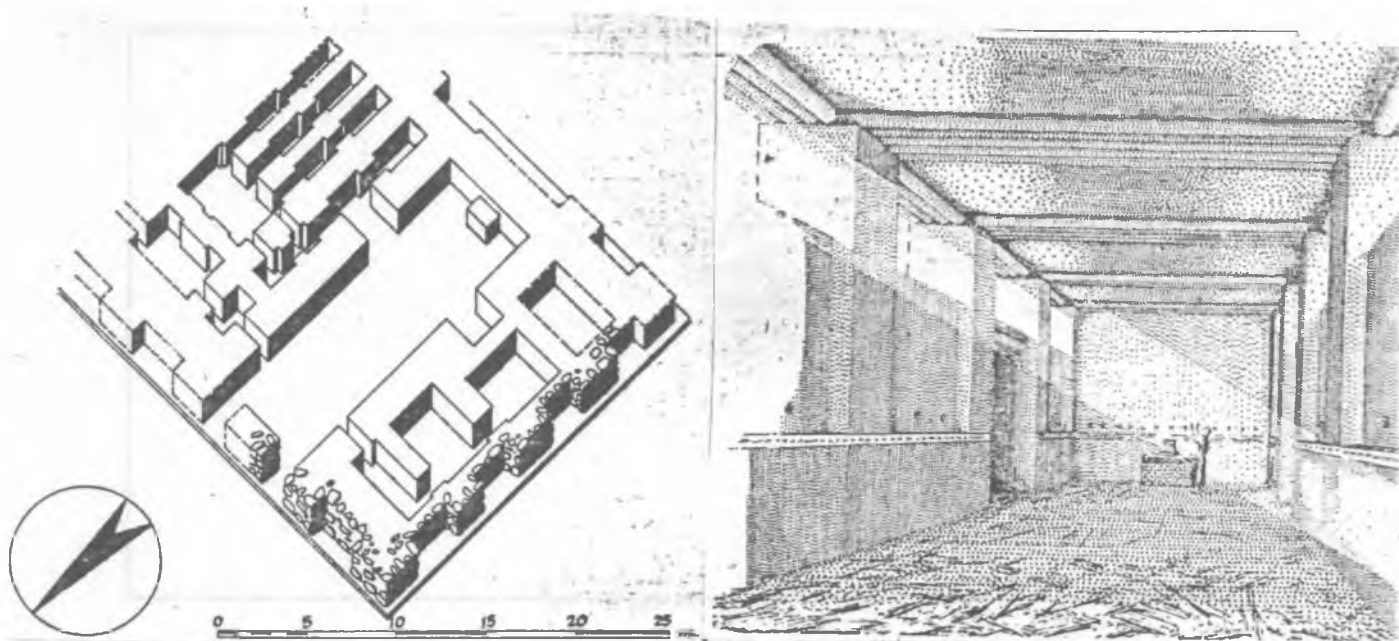
7. Az őstörzsek jelképrendszere már ebben a korban kialakult, s e műveltségnek már voltak átvevői is.

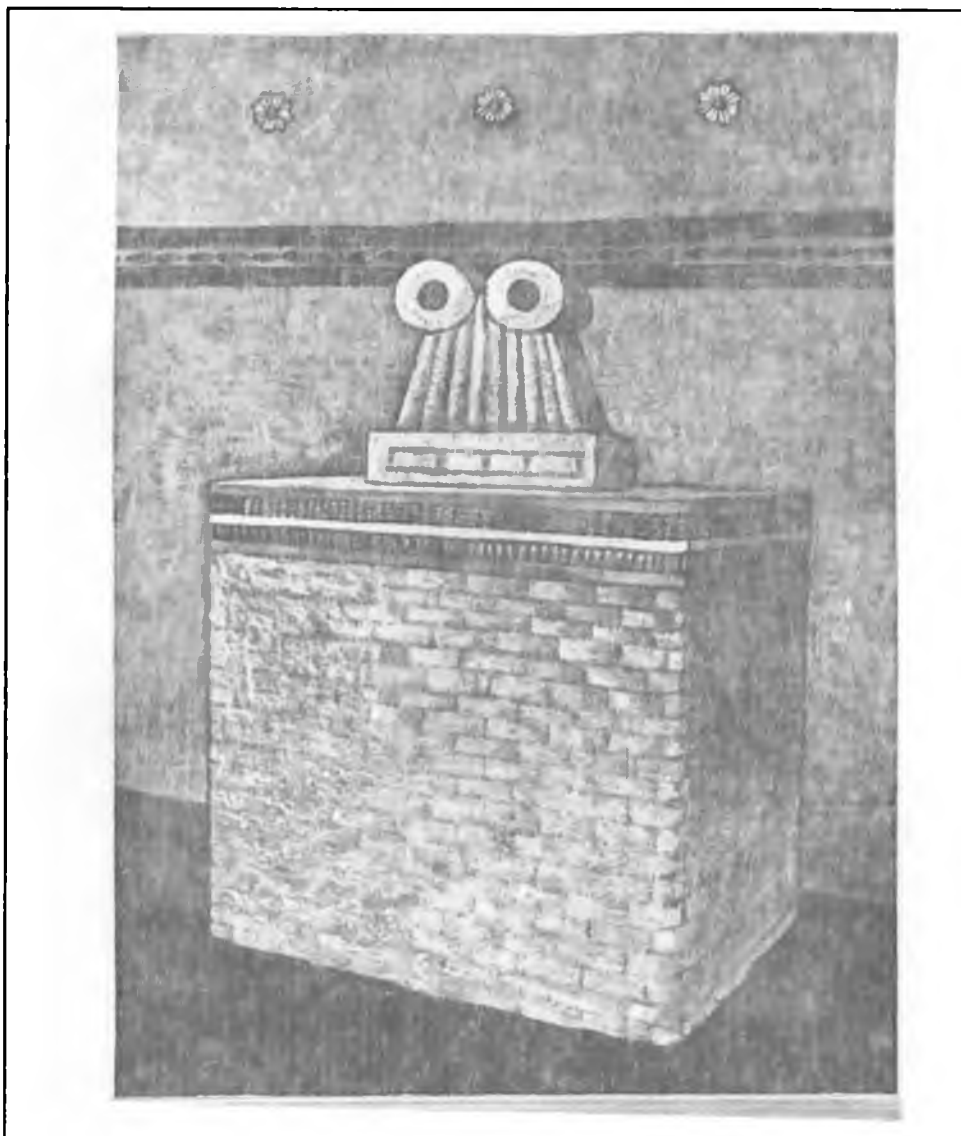
8. Kortársai fölé tornyosuló alakja a földműveléssel kapcsolatos tudományok elsajátítása folytán elért fejlődés, s fontosság jele.

A most sumírnak nevezett műveltség alapítói is fenti őstörzsek emberei. A gabonatermelést is ők alapították meg a Folyamközben, s e tényről számos sumír legenda emlékezik meg. A gabona jelenlétét ők is isteni ajándéknak tekintették.

A szemerék ősi tudata — amint azt írásbeliségünkkel kapcsolatos fejezetben már kifejtettem — a kialakuló világrend szem alakú napjának képét őrizte meg. Tudta azt is, hogy ezen naptól született földünk. Istensége neve Szem, később Szemúr volt. A ma „Shamash”-nak mondott istenség, valamint a későbbi, e műveltségi körhöz kapcsolódó, napisten indítékú és szerepű hősök — mint Sem, Sámson — is szemere indítékú. Noé három fia ősnépeink egy-egy ágát jelképezi. Így a szemérmes Szem emléke megőrződött idegenek átvétele folyamán is, de értelmét, s e két fogalom kapcsolódását már nem tudták. A meg nem értett nevet és szemere törzsi nevüket arra illetéktelenek magukra alkalmazták, s használják ma is „semi” elnevezéssel. Fentiek alátámasztására meg kell említenem a szemere hitvilággal kapcsolatos legfőbb épületeiket, a templomokat.

**A Brak-i Szem templom alaprajza és mása. (V.56:88)
A világ első kereszthajós temploma. Szentélyében Szemúr oltára.**

Ezen oltárok egyik fő jellegzetessége az oltáron elhelyezett két szem. Ezekben összegeződik a Szemúr (Shamas = Szemes), a szemere nép és e fő tiszteleti tárgyban összefutó magyar szem értelem helyessége. A szem-oltár felett az elmaradhatatlan magyar kezdet jel. Ugyancsak fontos megemlíteni e templomok kereszt-hajóját, ami — a könyv írója szerint — a keresztény templomok előfutára. A kereszt — éppen úgy, mint a korábban említett tükör is — mindig ősnépünk jelenlétéről ad hírt. Szemere szócsoporthoz tartozik a szemere szavunk, mely ugyancsak keresztet — tehát napjelképet — hord a hátán, Szemúr jelképes állata. Számtalan Jézussal kapcsolatos magyarázó népmesénk szereplője. A szemere ezen műveltségben az anyag jelképe, az egyenlőszárú kereszt — mint minden őstörzsnél — fényjelkép. Jézusnak e szemere (sumir) templomok között a bevonulása a szemere műveltség emléke. A szemere (sumir) templomok között a

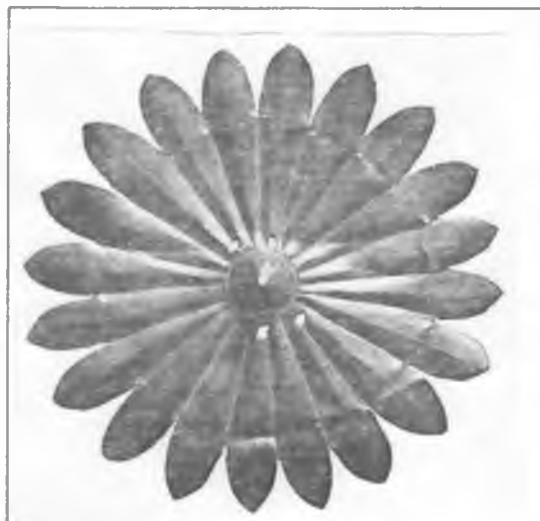
legáltalánosabban elterjednek a „szem-templomokat tartják. Ur, Mari, Lagash, Brak területén mindenütt megtalálhatók. Meg kell említenem, hogy őstörzseink saját nevüket — egyéni és népnév viszonylatában is — mindig Istennevükből eredeztették. Mind a szem-oltár, mind a mellékelt szem-szobrocskák ezen állítást igazolják. Az alant bemutatott, s a Szem templomokban ezrével található szobrocskák magyar vonalvezetés szerint fejezték ki eszmei és népi hovatarozásukat. Az alsó sor középső szobrán a magyar hullámvonal is jelen van. Vannak olyan szem templomok is, ahol a szemek szemere indítású búzaszem rajzúak. Ugyancsak hangsúlyoznom kell, hogy ősi szótárunk szerint valamennyi őstörzünk neve „ember” jelentésű volt. A jobb alsó, magyar vonalvezetésű szem-szobor önmagában foglalja az ősi magyar-hún egységet. A kúnsüveges szem, illetve tehát ember szobrok hún-magyar olvasatúak. Különösen hangsúlyozott a hún olvasat az első sor 3. ábráján látható ékjelekkel. (V.57:71)

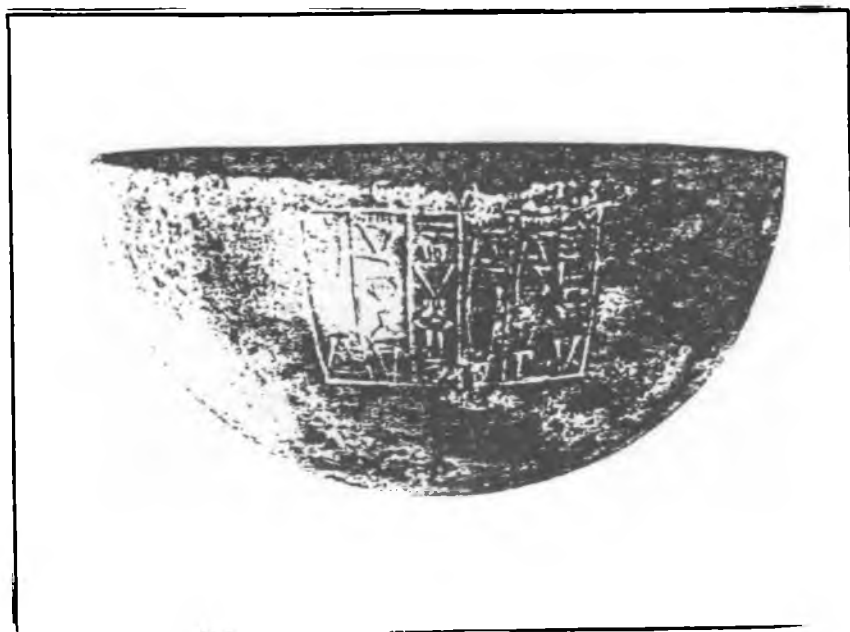
E szemere szobrocskák ősei népünk mézesbábjai. Itt érdekességként említem csak meg, hogy ős-szemeréink híres méhészek, méztermelők voltak, s hatásukra vált Kánaán is „tejjel-mézzel folyó” területté. Maguk a méh, a méz szavak is a szemere szó fordított alakjai. (V.22) A Kárpátmedence méheiről Herodotos is megemlékezett. A Folyamköz méhben szegény terület volt; a datolyapálmák beporzását is emberi erővel kellett végezni, s ez a papság feladata volt. Így tehát a szemere műveltség átvétele is részleges volt.

A magyar népi ruhák kellékterében (l.: Csillag fejezet) változatlanul megtalálható az alanti, Kr.e.3.000-ben, szemere területen (Gawrah) készült „rozetta” gomb. (V.56:77) Nyugateurópa csak ezredekkel később ismerte meg népeink közvetítésével a gomb használatát.

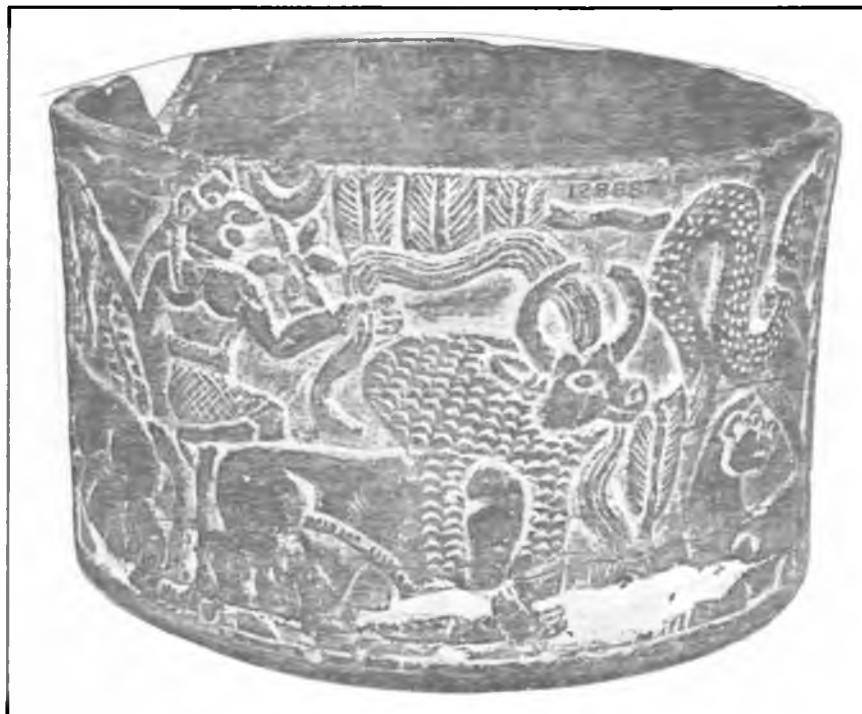
Folyamközről, Akkádból származik e Kr.e. 2.208 táján készült bronz edény (V.34:228), mely őseink „Ukkon”-poharát idézi: fejre téve napsapka, s hímségi, megfordítva befogadó edény, s nőiségi jelkép.(V.22) Őseink a gömb-aljú pohárból ivott áldomását ki kellett a résztvevőknek üríteniök, mielőtt azt az asztalra teheték volna ismét. Ezen áldomás mindig valamilyen fontos szerződés megpecsételése volt. (V.23)

A folyamközi műveltség hullámhatásai, mint az jól tudott nemcsak ókori népek műveltségét termékenyítették meg, de erősen befolyásolja mindennapi életünket is. Az Indiában talált sötétszürke steatit edények képét most azért hozom, mert tündérkori jelképrendszerünket tartalmazza meglepő tisztaságban.

Az alanti (V.57:68) edény jelképrendszerének középpontjában a teremtéssel és étellel oly szoros kapcsolatban álló víz látható. Őseink ismerték a hold ár-apály kapcsolatát, s itt is a holdsarlót jelképező ökörszarvak között találjuk az istenségből elinduló „életvizet”, melynek egyenes folytatása az őstengert jelképező kígyó. Az istenség karjai felett az ősi kusza jel. Az ökör testét húnjaink ékjelei borítják, melyek a nap sugarainak, s az égnek jelképei. Mögötte fény-jelképű fenyők láthatók.

V.57:69

A 277. oldalon látható edény Magorral kapcsolatos eredetregénk szinte hiánytalan megjelenítése. Ismét a kezdet jele látható, s mellette áll Magor. Mindegyik kezében egy-egy kígyó, a világűrben uralkodó sötétség és hideg jelképei, melyeket ő hivatott távoltartani a földtől, az élet jegyében. Sin templomában talált

otthont a két bemutatott kőedény, melyek Kr.e. 2.500-2.700 körüliek. Idegen magyarázó mindkét ábrázolást. „minden valószínűség szerint esőcsináló szertartás”-nak ítéli.(V.57:69)

Érdemes összehasonlítani fenti idegen magyarázatot hagyományunkkal, melynek egy részecskéjét Magyar Adorján tolmácsolásában hozom (V.43:118-119):

Ki fia, ki fia? Kicsoda, kicsoda?
Csillagos Ég fia, a Nagy Isten Fia.

.....

Az égi Tejfolyó az ő édesanyja,
Aki őt szoptatta, nagy erejét adta.

Óh, a Gyönyörű Gyermekek!

Kicsike, kicsike, ring a bölcsőjében,
Ringó bölcsőjében mosolyog édesen.

A ti elűzőtök mert már megszületett!

Óh, a Gyönyörű Gyermekek!

Sötétség, hidegség felé tekergődznek,
Sugárzó Napocskánk életére törnek.

De ő kacsóival torkukon ragadja,
Kerendő kígyókat íme meg is fojtja.

Óh, a Gyönyörű Gyermekek!

Áldott Nap, fényes Nap, amily gyönyörű vagy
Már ringó bölcsődben olyan erős is vagy.

Jobb kacsód mozdítod, bölcsőd megingatod:
A Föld reng miatta, hegyek megrepegnek.

Bal Kacsód mozdítod, bölcsőd megingatod,
Tenger fölviharzik, végesvéig habzik.

Mai naptól kezdve fogy már a sötétség,
Mai naptól fogva lankad már hatalma...

Népi imáink is megőrizték Magorunk erejének emlékét:
Sásdon gyűjtött — „A Szép Jézus” — kezdetű ima szerint (V.60:705)

...Jobb keziben aranyalma,
Bal kezibe jaran` vessző
S azt az almát fel-fel hajtja,
Bal kezivel le-le kapja

Felmentyibe úgy zúgadaz,
Lejöttyibe s úgy zengedez...

A mai Irán területéről származik Kr.e. 2.000-ból az égi Életfa földi másának e különleges ábrázolása. Az életfa maga itt a fenyő, s fény (F-Ny és P-N) szavunkkal egyaránt kapcsolatos.(V.66:40) Alanti ábrázolás (az életfa egy nőalak szeméremtestéből emelkedik ki) népünk szemérmes világnézetével és ábrázolásmódjával nem fér össze, de a mögötte lévő gondolat népünk ősvallásának egyik tényezője. A nőalak itt is jelképes, s a Teremtés anyagi részét mintázza, a világegyetem, s az emberiség életében egyaránt. *Az életadó anyaölet népművészetünkben a virágcserep jelképezi.*

Önkénytelenül is eszünkbe jut régi imádságunk néhány szava. Ott az égi életfáról volt szó: „...amott kerekedik egy kerek dombocska, azon nevelkedik egy édes almafa...”

PALESZTINA

A ma Palesztínának nevezett terület dél felé vándorlásunk első útvonalai közé tartozott. A Kr.e. 8.000-ből származó El Wad-i leletben jelenik meg először híres szittyá repülő csodaszarvasunk szobra. (V.57:56 jobb felső sarok)

Az itt lakók már letelepedett élet nyomait hagyták maguk után. Jelenlétük művészetük tükrében ezen legkorábbi idők a óta egészen a történelmi időkig folyamatos. E terület Krisztus idejében még szittyá lakosságú volt, s erre Karácsony tanulmányomban bőven kitérek.

A „termékeny Szahara” gondolatával foglalkozva a lent idézett könyv írója megállapítja, hogy mind a földtani bizonyságok, mind pedig a tassili-i Ajjer helységének sziklafestményei — egymást támogatva — megőrizték a valaha vízben bővelkedő Szahara emlékét. Ajjer neve tuareg szótár szerint „a folyók fennsíkja” jelentésű. Számunkra érdekes a korábban már bemutatott kép: szemmel láthatólag különböző fajok egyidejű jelenlétével találkozunk itt. A szerző kiemeli a „kerekfejű” emberek, s az európai faj jelenlétét ezen a területen és e korban. Szemere fejezetben tárgyaltam azt, hogy ezen sziklafestmények megőrizték őstörzseinktől tanult csatornázós földművelés és gabonatermelés alapelemeinek ismeretét. A kerekfejű népet esetleg negroidnak gondolja, viszont színük e rajzokon kihangsúlyozottan fehér, mindkét nemet képviselve. A fehér, kerekfejű nőalakokon a magyar hullámvonal és a mag minta látható, a férfialakon a mag minta mellett a hún hím és kan jelleg hangsúlyozott szerepet kap.

A következő kép kacskaringó rajzai kazár őstörzsünk jelenlétét valószínűsíti. Hátterében a ma kihalt bubulus antiquus jelenléte a rajzot ősi időkbe vezeti vissza, déli irányba történt első vándorlásunk kezdeti szakaszaiba. Nyugati régészek megállapítása szerint a „kacskaringós” minta a legősibb idők óta jelen van a Kárpátmedencében, s onnan terjedt délre.. Itt viszont meg kell említenem kazár őstörzsünk jellegzetes vonalvezetését, a „kacskaringót”. További felvilágosításért Magyar Adorján Ősműveltségéhez utalom az olvasót

Idegen magyarázó „varázslás” gondolatával magyarázza e mintát.

V.56

EGYIPTOM ÉS ATLANTISZ

Aranykorunkkal kapcsolatban számos adatot gyűjtött össze Gwynn Griffiths, a Wales-i Egyetem professzora, a klasszikus tárgyak és egyiptológia doktora, számos könyv szerzője, vonatkozó művében (V.55) Ezen túlmenően az emberiség Atlantisszal kapcsolatos emlékeit is faggatja.

Atlantisz emlékét egyiptomi iratok őrizték meg az utókor számára. Jelen tárgyunk szempontjából érdekes Atlantis ősi neve: Ka szigete, amit a bőség és boldogság honaként említenek az egyiptomi, s görög hagyományok. E bőség eredete e földön — hitük szerint— az Istentől származó erőnyben van, s az azt képviselő, ezzel összhangban élő békés, teremtő „arany faj” emberének munkájában. Hagyományok szerint e sziget ősi korban természeti szerencsétlenség áldozatává vált, amikor egy csillag lezuhant a földre, mindent elégetve útjában. Nem maradt meg más élőlény Atlantiszban egy ősi rege szerint, mint egy csodálatos kígyó.

Korunk tudósai sem valahai létében, sem pedig a név értelmében nem tudnak megegyezni. Ka szigete Gardiner szerint „fantom”-sziget, Goedicke szerint ez emberre vonatkozik, illetve egy ember mását jelenti, Emma Brunner-Traut „paradicsomkert” értelemmel fordítja.

Ősnyelvünk tulajdonsága a szómegfordítás. Ennek értelmében e név azonos a mi ég, illetve „húnosan” ék szavunkkal. A Ka szó maga kő jelentésű. Tudjuk, hogy húnjaink sziklás, köves terepek lakói, jelképük a kőből pattintott ék, s jelképes állatuk a kígyó, amit régiesen kijónak is hívtak. Fenti nyelvi és őshitbeli emlék hún őstörzsi hagyományunkat idézi.

Plato szerint Atlantisz Poseidoné, ki öt pár iker fia között osztotta szét a birodalmat. Magát a szent szigetet Atlas után nevezték el. (Critias 113-114)

Hesiod emlékezik egy „arany-faj”-ra, egyiptomi források és Maneto Re, Osiris és Neit istenségeket Atlantiszból eredeztették, s mind ezen nevek kárpátmedencei őshonunkkal kapcsolatosak.

Poseidon neve besenyő őstörzshöz és víz szavunkhoz kapcsolódik.

Az Atlantisz név lehet az Atül, víz jelentésű szavunk származéka; tekintettel sziget voltára, e név igen okszerű. Figyelemre méltó jelen korban a dunántúli Attala község, sőt Tolna megye nevével való kapcsolata is. Atilla neve ugyancsak rokonítható a fentiekkel.

Re a korábban tárgyalt Óserő neve, s erő szavunk fordítottja.

Neit nyit és nedű szavaink anyajogú társadalmunk jelképei.

Atlantisz vallási hagyományainak annyira szembetűnő európai változatai vannak, hogy számos kutató a földközi tenger vidékén sejtje e szigetet. K.T.Frost a krétai, s az Égei-tengeri műveltséggel azonosítja. Itt fontos megjegyezni, hogy — szómegfordításunk értelmében — az Ég és Ék, illetve Ka szigete egy töre vezethető vissza.

Egyiptomi hagyományok szerint Kréta neve Keftiu, s az író ezt a latin caput, capital szóval hozza összefüggésbe.

Magunk részéről csak figyelmeztetni akarok a magyar kobak szóra, s mindkettő Kabar őstörzsünk szótárának része. Ugyancsak kabar őstörzsünk szótárába tartozik a hab (víz) szó is.

Ég és Egy szavunk származékai:

az Égei tenger neve

Egyiptom,

Hún kiejtés szerint, a „G” hangot „K”-ra cserélve fel:

Ka, Atlantis egy ősi neve

De ugyancsak a „ka” tőhöz kapcsolódik a Havai szigetcsoporthoz, melynek tündérföldi emlékei között hún hagyománykinccsel kapcsolatos nevek mentődtek a mába, s másutt részletezem.

Magyar Adorján feldolgozásában (V.13) látjuk, hogy őseink jelképrendszerük szerint az ősi szárazföldet körülvevő tengert farkába harapó kígyóval ábrázolták. Ezen jelkép ismét — mint mindig — természeti valóságon nyugodott, hiszen számos vízisikló élete vízhez kötött. E jelkép megőrizte továbbá számunkra annak tudatát, hogy a föld valamikor, ősi korokban egy óriási sziget volt. Őseink egy nyelvi csoportja a kígyót kijónak nevezte. Ezen farkába harapó kíjónak volt az Ókeanos névadója, de már igen halványuló emlékekkel.

Ismét megjelenik ez ősi kígyó Ka szigetén is, ahol a mondabeli hajótörött találkozhat vele. A kígyó leírásának csodálatos, s eddig meg nem magyarázott jelképei közé tartozik színarany teste és „lapis lazuli szemöldöke”. Miután tudjuk, hogy őseink a földünket körülvevő tengert kíjóval jelképezték, nem meglepő, hogy arany napfényben fürdő „testét” arany színűnek ábrázolták az aranykorszak emberei, s ezen túlmenően a víz színét is jelképezték a lapis lazuli kék színével. Nem először találkozunk éppen ezen ékkő színével, mint víz-jelképpel. Szemere őstörzsünk származék műveltsége, a most sumírnak hívták a népet hasonlóképpen járt el: a későbbiekben látni fogjuk, hogy az esőt, mint egy kecske „lapis-lazuli” szakállát jelképezték. Feltételezhető az is, hogy e kígyó már az aranykor sárkányának — ami fény-jelkép volt, — s az ég tengerének ötvözeté, ahol a kék szín helytálló ismét, hiszen vizeink, különösen nagyobb állóvizeink színe az ég színének függvényei. Más szóval: őseink tükörképes világnézete itt is érényre jut.

Kíjónak szavunk körös őstörzsünk hajló, hajlékony fogalmakat jelentő szótárának a része, s a továbbiakban itt az azokat felfedő és kidolgozó Magyar Adorján Ősműveltségéhez utalok az olvasót. Korábbiakból tudjuk, hogy a két mássalhangzós kör szavunk anyagi jelkép, s így alkalmazható a város fogalom kifejezésére is. Ezen kifejezési formát térképeinken máig is megőriztük. Őseinknél azonban ennél kézzelfoghatóbb oka is volt a város fogalomra alkalmazott körnek: őseink, s főleg a nagy ősiségre visszatekintő avar várak, napvarták, avar várostervek valamennyije kör-alaprajz szerint készültek. Gondoljunk vissza a hazánk mai politikai egységén túli tündérföldi emlékekre: a napvartákra, sziklarajzok „csésze” köreinek üzenetére, a krétai labirintusra, s annak újvilági mására, aminek létéről már csak egy indián társasjátékkal kapcsolatban bukkantunk nyomára. Az sem véletlen, hogy Plato a Herodotosz által leírt Méd fővárosához, Ecbatanához hasonlítja Atlantisz hatalmát. Tudjuk, hogy Ecbatana is

ilyen kör-alaprajzú , sőt ezen túlmenően, számos, egymásba épülő körökből alkotott város volt; falai díszesek, s az említett színek között ismét szerepel a kék is.

A ma Kievnak nevezett város őskori rajzát nem ismerem, de feltételezhető, hogy alapításakor ugyancsak kör-alaprajzú volt. Ma már csak a város zászlaját díszítő kijingó, s a város valaha kijingót jelentő Kijev neve tanúskodik a multtól.

A fent említett atlantiszi csodálatos kijingó tehát jelenthetett várost is. Aranykori várost. Különösen valószínűvé válik ez annak tudatában, hogy a kijingó „rokonságának” hetvenöt más tagja elpusztult a csillaghullás következtében, s csak az aranyfényű kijingó maradt életben. A ma Amerikának nevezett földterületen — ahova újabb kutatások Atlantiszt helyezik — hetvenöt ilyen város igen szépen el is fér. Ezek feltárása a jövő feladatai közé tartozik, s a talált anyag kiértékelése, megértése nyelvünk, hagyományaink nélkül téves következtetésekre kárhuztatja majd az ezeket nem ismerő tudós világot.

A kör-alakú városrendezés anyagfelhasználás, közlekedés szempontjából igen előnyös. További gondolatként még felhozhatjuk ismét vetületes világnézetüket: a Nap házát átmentették ide a földre is. E ház lehetett kunyhó, templom, ház, város, közös nevezőjük az, hogy a nap kereksege vetült e földi lakóhelyükként arra a területre, ahol élni óhajtottak. Ezen állítás valóságát bizonyítja számos nap-nevű, ó- és jelenkori városnevünk. Megemlítem az egyiptomi Heliopolist, illetve a Nap városát, melynek főpapját Psenophis néven említi a szakirodalom „a szép fiú” olvasattal. Népünk a Napot Szép Istennek, Fiaskának is nevezte. A fenti egyiptomi név első szótagjának fordítottja „szép” szavunkat adja.

Az atlantiszi aranykorhoz szorosan kapcsolódik Egyiptom története, hagyományai, társadalma, szokásai, s hite. Mindezen egyezések a korábban már tárgyalt, egy nyelvű és hitű emberiség aranykori valóságához vezetnek vissza. Érdekes, hogy ezen író mindezen részleteket felkutatta, de az aranykor valóságát elfogadni képtelen azért, mert összefüggéseit — alap hiányában — megérteni, s azok egységét látni nem tudja. Éppen így képtelenek a magyar nyelv és hagyománykincs nem ismerői az egyiptomi nyelvet, emlékmagyort megérteni.

Aranykori emlék a Biblia paradicsomkertjének története, ahol ismét népünk anyag-erőny jelképrendszerével van dolgunk: az asszonyiség és anyagiség szervesen összetartozó fogalmak. Itt ugyancsak nagy szerepet játszik a kijingó, azt az anyagban való teremtés folyamatával hozva kapcsolatba, s ez nyer kifejezést kijingó szavunkban is.

Atlantisz vallási szertartásai körébe tartozik az őstársadalom vérszerződése, de már állatáldozatot is belekeverve, tehát korcsosulva. Célja még így is az ősi, békés társadalmi élet megőrzése.

A hatalom a papkirály uralma alatti kilenc alkirály között oszlott meg.

E néhány Egyiptom-Atlantisz közötti párhuzam említését itt azért tartottam fontosnak, hogy rámutassak a Tündérkori hagyományok valaha egyetemes voltára, s a régi értelemben beállt romlásra.

Atlantisszal kapcsolatban megemlítem, hogy a világ minden pontjának bő emléktára van az elsűlyedt városokra vonatkozóan úgy, hogy ezek a mai napig fellelhetők. Fenti író említi többek között azt, hogy bár Wales kicsiny terület, mégis számos ilyen hagyománya van. J.F. North: *Elsűlyedt városok* címmel írt könyvet e helyekről (Cardiff, 1957). Mindezen elsűlyedt helyek a Tündérkor emlékének maradványai.

Érdekes módon, igen féltékeny rávilágít néhány Atlantisz-egyiptomi közös vonásnak a kelták hagyománykincsében való jelenlétére, de ezeket nem dolgozza ki, az jelenlegi történelem ellenkező irányú mai felfogása miatt. Különösen szembetűnő az egyiptomi és a kelta királyválasztás közötti egyezés, ahol a királyt ifjúsága, ügyessége emeli királyi rangra. Mindez pontosan megegyezik a magyarság pünkösdi királyságának szokásaival. Az újonnan megválasztott egyiptomi királynak „bika-farkat” adnak, mint királyi jelvényt, s egy „sed”-nek nevezett ruházati darabot, melynek értelmét nem tudják. Magyar Adorján kifejtette, s korábban említettem, hogy az egyiptomi fáraók jellegzetes fejborítója a szűr visszahajtott gallérja. Említette azt is, hogy a szűrt — szükség esetén — használhatja viselője egyszemélyes sáornak is. Nem tartom lehetetlennek, bár további kutatásra van szükség, hogy a titokzatos „sed” ezen szűr-sátor, s a „sed-ünnepe” népünk máig is megőrzött, de már elkeresztényesített „sátoros ünnepe”, illetve királyválasztási ünnepe. Egy kutató felhossa azt is, hogy ezen királyválasztási, illetve „sed” ünnep lehetett házassági ünnep is. Megérzése jó, hiszen a pünkösdi király választásakor királynét is választottak, mégpedig a legszebb, legszorgalmasabb leányok közül, de soha sem származása, vagyona miatt. Ennek emlékét őrizte meg többek között Hammas Jutka meséje, a tündérvilágtól napjainkig. A fent említett „bikafarok”-nak mondott tárgy királyi jelvényként értelmetlen. Sokkal valószínűbb az, hogy e jelvény — amint azt Cseri Erzsébet kimutatta — bikacsök, aminek jelentéstartalma szerint az azt viselő férfi az Isten teremtő munkájának folytatója. Ugyan ezen bikacsök látható Gilgames híres szobrának, s a fáraók kezében egyaránt. Ez Atilla jelvénye is, s a fenti jelentéstartalom, — nem pedig a büntető, halált, félelmet, megtorlást osztogató gonoszság — kapcsolódik az „Isten ostora” elnevezéshez. Jelen szótárunk szerint a „teremtő Isten küldötte” kifejezés fedi e jelvény viselőjének tisztjét, s határozza meg szerepét. A bosszú, a megtorlás gondolata népünk lelkétől mindig is idegen volt.

Bemutatom a „sed”-ünnepeken használatos koraegyiptomi szűr képét, amint az egy elefántcsont-faragáson megjelenik. Mind a király fejdíszé, mind a szűr mintája őskúnjaink kígyó-mintája. Későbbi királyok e kígyó-dísz fejükül is használták. (V.57:107)

A mellette bemutott képen a lélekmadár látható, alatta virágok. A lélek-madár kezében a fent tárgyalt, életet jelképező csök, illetve cső, ami az alatta lévő emberfej orrán át hatolva ad életet. E kép magyar értelme: légcső. A magyar lélek és lélekzés fogalmi és nyelvi egysége e rajzban is megtalálható, ugyancsak a világot jelképező virágokon keresztül, melyek felett a lélekmadár „megy”. Tehát a virág-világ nyelvi és gondolati egysége is jelen van. Ezen ábra egy nagyobb kép része, s a teljes kép a fáraót, mint élet és halál urát mutatja be jelképesen: életet adni és elvenni egyaránt tudott. (V.57:97 (Ugyan ilyen tudás bizonyítékát adta Jézus, amikor elvette a terméketlen fügefá életét.)

V.57:97

V.57:108

A nyugati történelemírás idegenkedik attól, hogy mással, mint a „tiszán indoeurópai műveltségű”, de legalább is „semi” társadalmak történetével foglalkozzon. Beszél „proto” műveltségekről, mint például a „proto” görögről, de nem magyarázza meg, hogy ezen „proto” elnevezés mögött mi rejlik. Azt sem említi, hogy későbbi társadalmak ezen „proto” társadalmaknak mit köszönhetnek, hiszen senki sem áll szigetként önmagában, hanem mindig valaki más tapasztalata, segítsége révén teljeseedik ki az élete, emberi és népi vonatkozásban egyaránt.

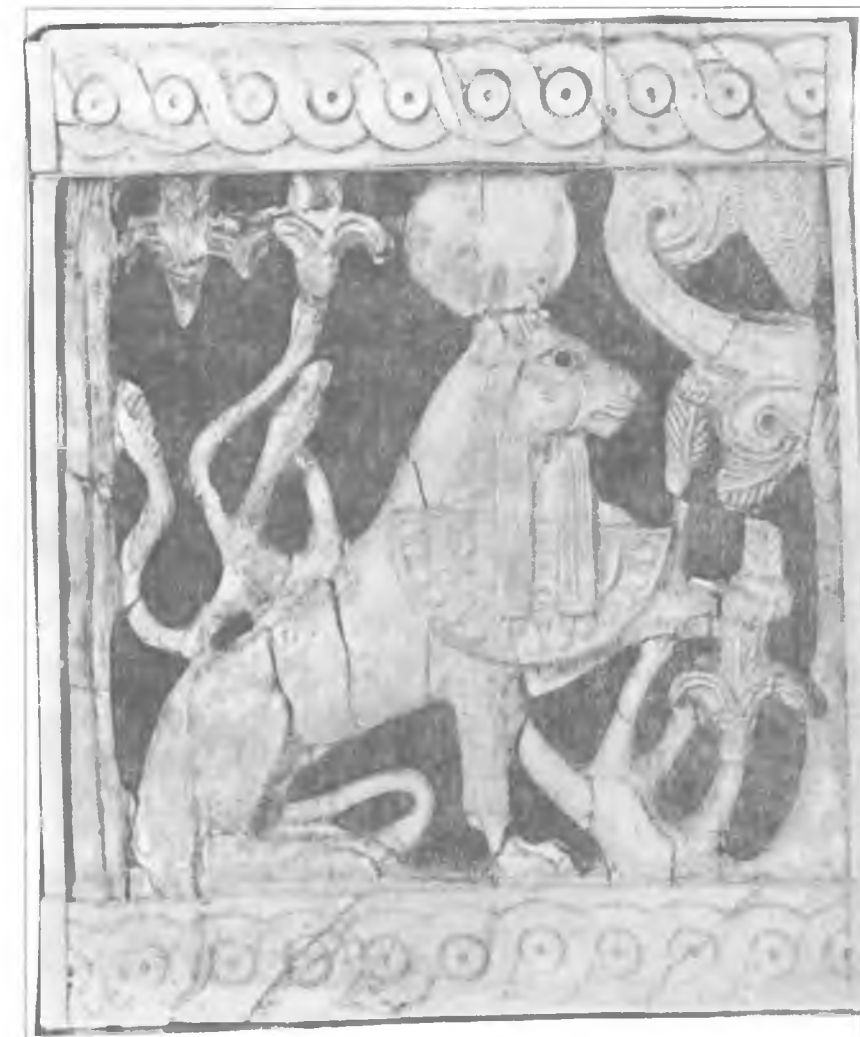
Abban az esetben, ha valami nagyon régiről akarnak beszélni, a föníciai nép az, akit idéznek, mert úgy érzik, hogy e nép ott lebeg valahol az indoeurópai és a semi népek keresztútjának közepén. Az európai magdalén-korabeli tisztán ÁBC-s írást nekik tulajdonítják, annak dacára, hogy tudják, a tatárlaki és sumír írások messze megelőzték a föníciai nép írását, sőt, ez utóbbi az előzővel szoros összeköttetésben áll. Azt sem veszik

figyelembe, hogy a Magdalén korban Fönícia, mint politikai határokkal rendelkező ország még nem létezett.

Azzal, hogy föníciaiakról beszélnek e korban, e nép őstörzsi jelenlétét ismerik el csupán.

Föníciai kapcsolatokról beszélnek Cyprus, a késői Mezopotámiai műveltség esetében is.

A baloldalon bemutatott, Nimród városából származó föníciai elefántcsont faragás képe, (V.57:143) noha már nagyon is a történelmi korokon belüli, a Kr.e.VIII. századból származik,

mégis bámulatos tisztasággal őrizte meg népünk tündérfkori jelképrendszerét. Az előzmények ismeretében már mindenki felismerheti a magyar mag és hullámmintát, a kabar szarv mintákat. Az oroszlán fényjelképként jelenik meg, feje felett hangsúlyozott a

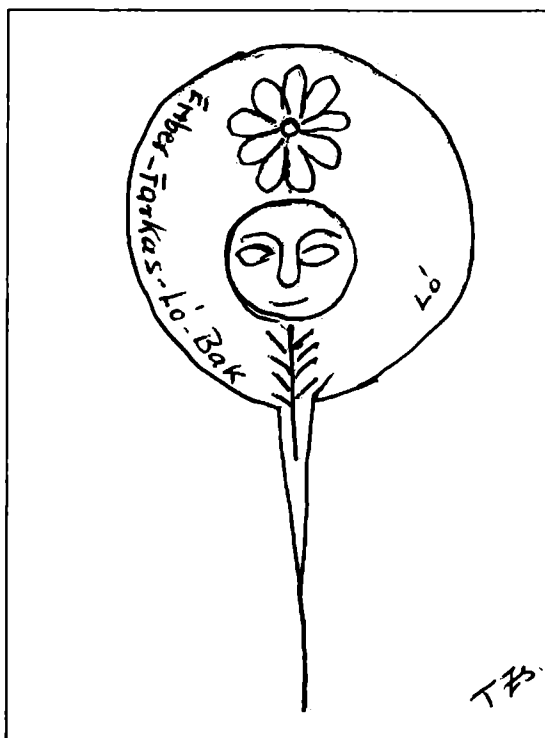
napkorong, s e kettő együtt szerepeltetése adja tudunkra, hogy körös őstörzsünk haruszlánjával állunk szemben. Magyar Adorján műve (V.22) részletesen tárgyalja a hajós pannon népnek a föníciaival való kapcsolatát, s oda utalom az olvasót.

Számos történelmi utalás van a föníciaiak jelenlétére Óceánia szigetvilágától az amerikai földrész kora történetén át Ázsia és Európa minden vidékén. Megjelenésükkel egyidőben mindenütt a piros festéket tartalmazó kagylók tömegeit találják a Földközi-tengertől az Atlanti tenger partjáig. A fenti képen látható, az oroszlán nyakán függő, félkör alakú ékszer az inka jelképrendszer szerves része, s később a húnok művészetében is helyet kap. Ősnépeinknek az amerikai indián műveltséggel való kapcsolata, számos, fennmaradt rovásukban megőrzött történelme jelen írás terjedelmén túl mutat, s következő könyv tárgya. Jelképrendszerükkel kapcsolatos néhány szóval megemlékezek „Tengerentúli kapcsolataink” című fejezetben.

LURISTAN * MANNAI * URARTU * KURDISZTÁN.

Felföldi műveltségeknek nevezi a „Letünt műveltségek” írója e területet. (V.56) A kapcsolódó műveltségi köröket a szittyá műveltséggel tartják rokonnak a nyugati kutatók. Ezen írás keretein belül csak néhány ősműveltségünkkel kapcsolatos tárgyi és nyelvi emléket említtek.

A mű 226. oldalán hozott luristáni kitűző ősvallásunk elemeit és jelképrendszerét tartalmazza. Sajnos képét másolatban nem tudom bemutatni, csak lényeges részét érzékeltetem alanti rajzommal. Alakja kerek naptükreinkre emlékeztet. Az óramutató 12-

es állásánál kezdet jelünk, alatta a Nap képe, őseink fényjelképével, a fenyővel kapcsolva össze. Körülötte hozott alakok az ember, a farkas, ló és bak jelképes állatokat ábrázolják, melyek hún és kabar őstörzseink jelképrendszerébe tartoznak.

A következő korai luristáni kép (V.56:228) ismét indiai hatást mutat, de az idézett könyv írója hangsúlyozza, hogy jelentéstartalma a zoroaszteri koron messze túlmutat. Ősiségét hangsúlyozza maga a kép is: a kezdet jele itt a kép alsó terének baloldalán található, abból emelkedik ki a fényvel övezett istenség. Vonalvezetése szemere őstörzseink jelképrendszerét idézi. Fejéből nő ki őseink Napja, majd tőle jobbra és balra a nap két tulajdonságát — teremtést és rombolást — megjelenítő személyiségek kelnek életre. Hangsúlyozza napjelkép mivoltukat a teljesen gömb alakú testük. A kép alsó szegélye magyar, a felső kabar vonalvezetésű. Itt a hatalom jelképét képviselő fát „borsom” néven említik, s e név jelentésének felkutatása a jövő feladata. (Sejtésem szerint az avar „bor”, „bar” tő, mint istenség-név szerepelhet, s „som” tartalmazhatja a szemere istenség nemzeti nevét, de magát a jelképes gyümölcsöt érlelő som-fáját is, új terület új növényére alkalmazva. Ősi imáink aranyfája, borostyánfája is e gondolatkörbe tartozik. (V.60:409,320,373, stb.) Bővebben fejtegetem e tárgyat Égen Menő Szép Madár és Karácsony című tanulmányomban.

A Hansaluban talált aranyedény dombormű rajzát (V.56:227-228) a túloldalon mutatom be. Hangsúlyozott a magyar mag és félkörív megjelenítése. A kép felső mezejét elfoglaló szakállas istenség székét érinti mennyen száguldó szekerének kereke, ami itt ismét a kezdet jele. Ezek együttesen a székely jelképrendszer szerves részei. A kép mellékszereplőinek ruháján hangsúlyozott a „X” jel, ami őseink egyenlőszárú keresztjével azonos, s fényjelkép, amint azt már gyakran hangsúlyoztam. Az — itten — holdjelképű ökör szájából ömlik ismét a víz, ami eszünkbe juttatja a szemere ó-dalt, ahol Damuzi kecskéinek „szakállá” jelképezte a vizet. Az edény alsó felét képező alanti képen hangsúlyozott — a szittyá leletekről és népi imáinkból is ismert Turulunk képe. A Turul tér-tár, tehát körmozgást jelentő szócsoport része. Körpályán mozgó röptével kapcsolatos neve megerősítést nyer a feje fölé helyezett kerék rajzában

A vonatkozó részt — Dumuzi szenvedéstörténetéből — saját fordításomban idézem egy angol fordítás után. E részben a főhős álmfejtő nővérének mondja el baljóslatú álmát. Ime egy kicsiny részlet:

Ez az álom testvér,
Ez álom lényege!
Nádas borít, káka övez
Meddig szemem ellát.
Fejét hajtja nagy búsulva
Egy magányos nádszál.
Két szép nádszál egymás mellett,
Az egyiket elmozdítják...
Liget fái nőttön nőnek.
Fenyegetőn tornyosulnak,
Víz borítja szent tűzhelyem,
Elviszik a szent köpűnek

Még az állványát is.
Szögön függő szent csészém is
Leesik a szegről.
Pásztorbotom nyoma veszett
Egy bagoly...(az agyagtábla itt törött)
Báránym sólyom karmaiban
Fiatal kecskéim
Azúrkék szakállá
Söpri a föld porát...

(Mint a balatoni kecskeköröm regéjében, itt is „kecskék” a víz hullámai.)

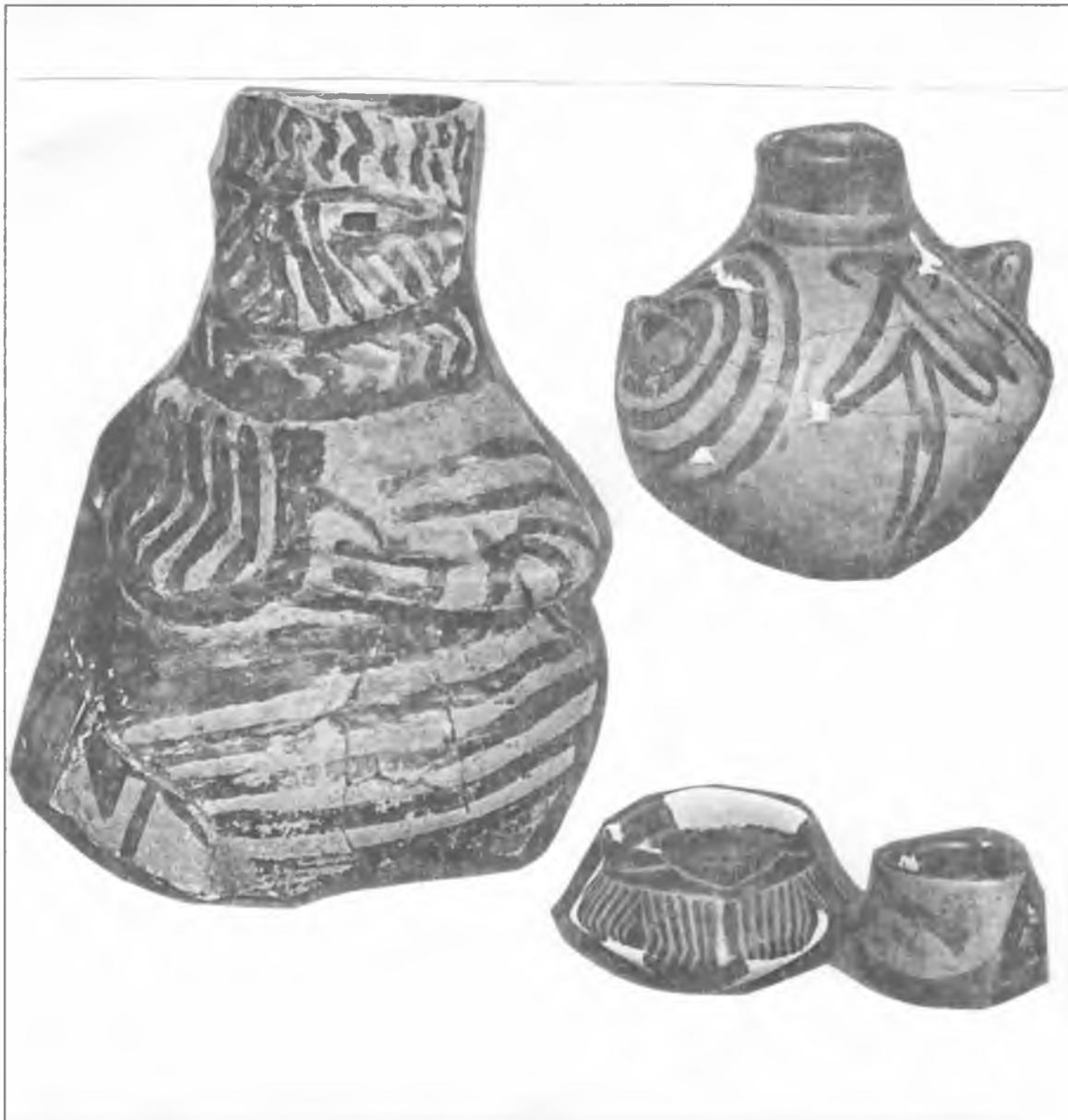
V. 56:227-228 vonatkozás ábrája

Anatolia.

Hacilar rézkorszakbeli rétegéből származik az alant bemutatott „Jancsi kancsó”, melyek édestestvérei mai napig is megtalálhatók Magyarország fazekasműhelyeiben. Nyugati szakemberek jelentéstartalmát nem ismerik.

A mellette bemutatott, Kr.e. 5.500-ból származó edényeken megfigyelhető a magyar jelképrendszer. (V.57:53)

A hetes törzsszövetségben élő (V.20), ma hittesnek nevezett nép felségterületén, a Halys folyó völgyében épült híres Boghazköi közelében lévő Alaca Hüyük művészeti termékei között teljesen érthetetlenek, megmagyarázhatatlannak tartják az alatt bemutatott fém-munkákat. Ezeket az Alaca Hüyük-i, Kr.e. 2.400-2.200 körüli sírban talált, aranylemezből készült tárgyakat valami nagyon elvont gondolkodás jelképeinek tartják. A középső alak bronzból van, melle, csizmája aranyból. A csizma rokonnépeink viseletének hírnöke.(V.57:163)

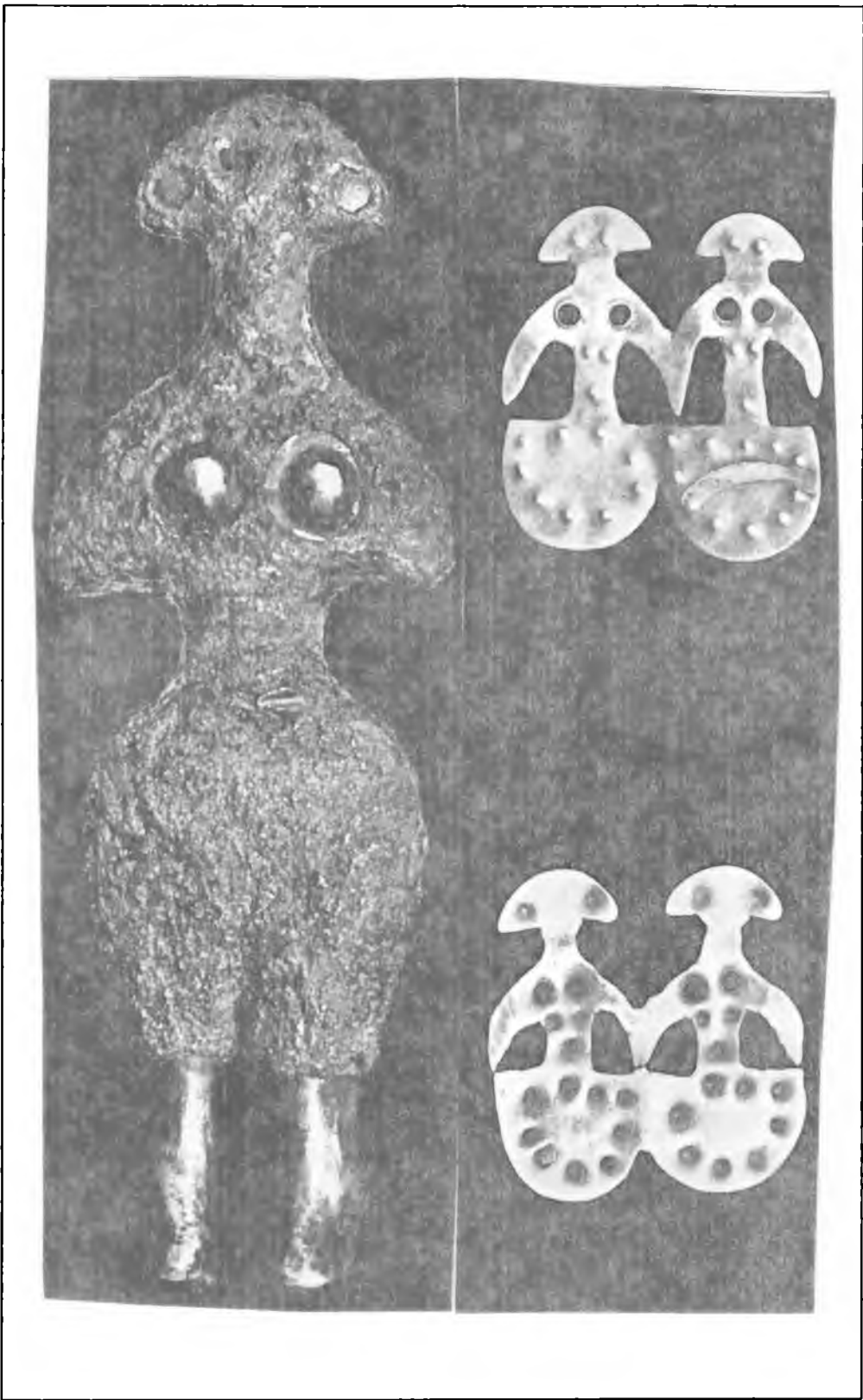
A magam részéről lehetetlen fel nem ismerni bennük a szemere szem-emberkék vándorútját, mely mindenütt napvallással kapcsolatos. Az egymás kezét fogó ikrek a nap kettős szerepének megjelenítői. A fejdísz és az alsó félkör alakú állványt is a nap e két szerepe közötti különbségnek tudom be: a teremtő és romboló ereje között ott él az ember.

A Kaukázus déli oldalánál épült Alaca Hüyük egy Kr.e. 2.000-ből származó királyi sírjából került felszínre a mellékelt szép szarvas képe, magyar-hún jelekkel díszítve. Anyaga réz, electrum díszítéssel.

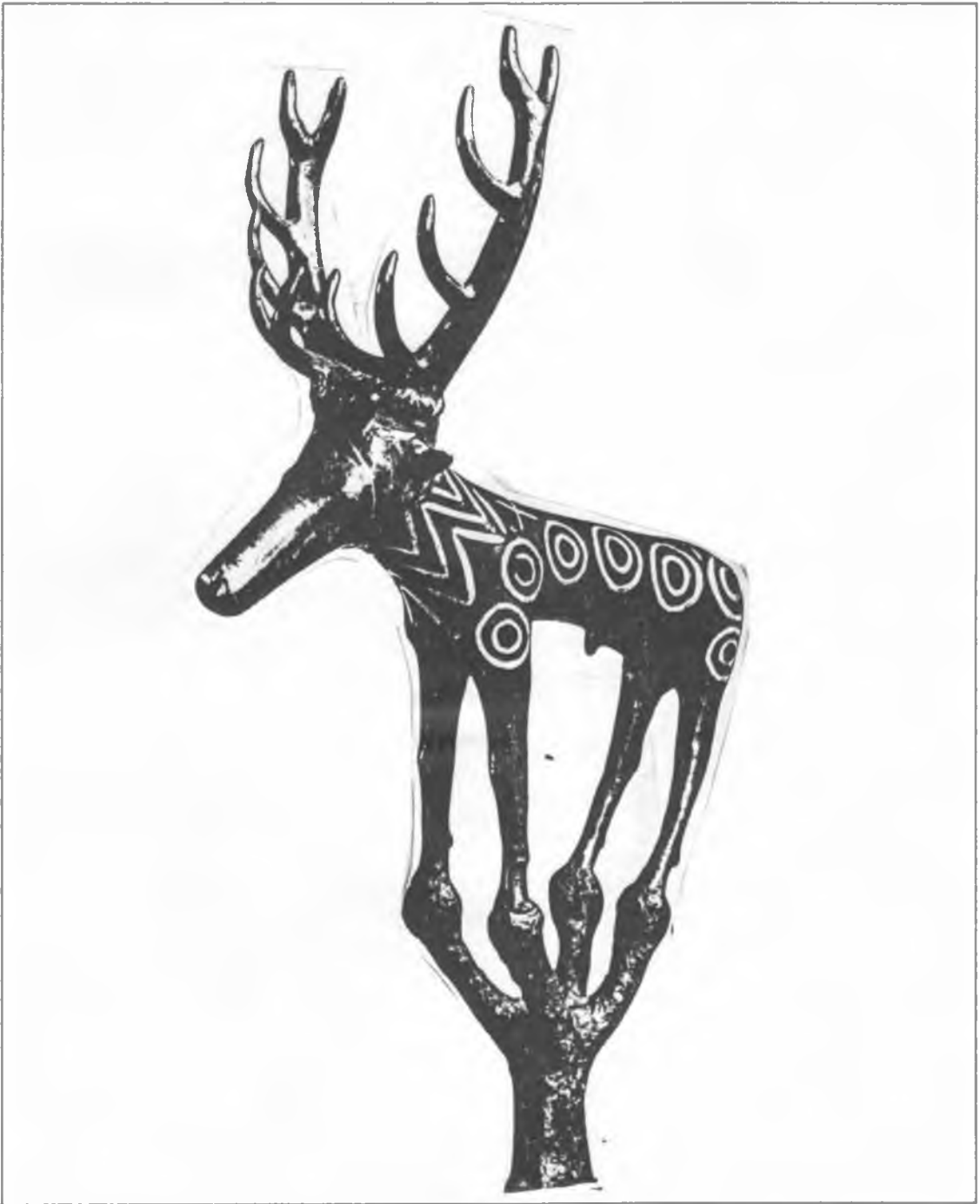
Ugyancsak innen, de Kr.e. 1.300-ból származik a vadkan-vadász jelenet. A kép alján lévő szarvas magyar őstörzs jelenlétéről beszél, tomporán besenyő jel, maga a vadkan fekete-, a vadász fehér-hún jelképrendszerbe tartozik. Mindkét művészi munka a szittyia műveltség előhírnöke. (V. 57:304-305)

V.57:304-305

V.57:163

A világ négy erővonalán nyugó Csodaszarvas, a magyar-hún azonosságtudat igen ékes hirdetője. Itt ismét hangsúlyozom: népi jelenlétünk legjellegzetesebb emléke idő és tér feletti valóságukban: a Csodaszarvas, a madár és a tükör.

Az első kettő fogalom gyönyörű egyesítését látjuk a Kubánban talált szittyá ötvösmunkában, ahol a lélekmadár önmagában rejtve tartja Csodaszarvasunkat. Ugyanakkor hangúlyozza ismét a baloldali szem mintában a magyar-szemere kapcsolatokat is. A mellette lévő szarvas-ábrák hún hatásra készültek Kínában.

Ugyancsak Kubánból származik az alant bemutatott „tipikusan szittyá”-nak mondott ezüst tükör a Kr.e. VII.századból. Szakemberek föníciai, rhodosi és iráni hatásról beszélnek, s nem ismerik fel, hogy ugyanazon nép hitvilágát tükrözi. (V.57:307)

V.57:307

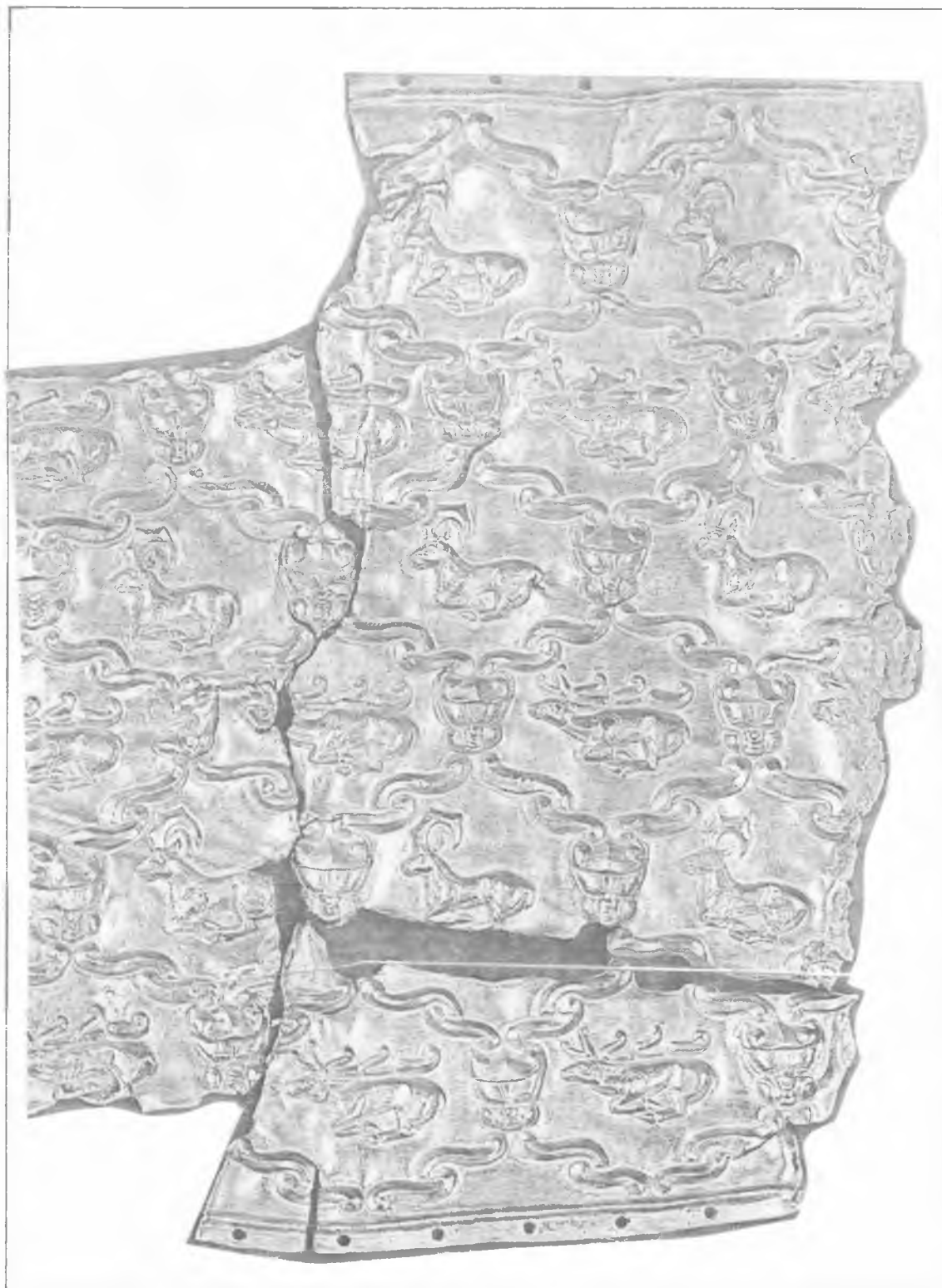

KURDISZTÁN

A kurdisztáni Ziwije aranylemez domborműveit ötvös-gyakorlatnak minősíti a fenti könyv, melyben az ötvös megkísérelti egységbe hozni két művészeti irány elemeit. Az eltagadhatatlanul szittyá kifejezésű repülő szarvas képe mellett ott van az ibex képe, mindezeket a kabar vonalvezetésű csavart szarvak kötik össze, melyek viszont oroszlánfejből nőnek ki. Így tehát az ősmagyar ágas, a kabar bak, a körös haruszlán jelképei mentődtek át történelmi időkbe. (V.56:232)

Az alanti aranylemezt tartalmazó koporsó lelőhelye ugyancsak Ziwiye. E hely a Mannai — az ótestamentumban „minni” terület déli részén terül el, fővárosa Zirta. A koporsót Bartatua szittyá királynak tulajdonítják. Annak dacára, hogy szittyá tulajdonú a

koporsó és tartalma, az oroszlánokat asszírnak mondja. Ezen eredzettel nem tudja megmagyarázni az „érdekes módon egybeötvöződő oroszlánfejeket”. Ez viszont könnyen magyarázható a magyar jelképrendszeren belül. Ismét megtaláljuk ezen egybeötvöződő arcokat a szittya „vérszerződés” jelenetében, ahol két emberi alak — Hunor és Magyar — olvadnak egyé, jelenkori magyarázatok szerint. Szerintem mind a fenti oroszlánok, mind Hunor-Magyar a nap két tulajdonságát fejezik ki, s ezen túlmenően azon népekről is hírt adnak, melyek ezen tulajdonságon belül választottak jelképet maguknak: a magyarok a nap teremtő, fenntartó szerepét tartották mindig is szemük előtt, követendő példaképnek, a húnok viszont felismerték a nap pusztító hatását, s azt fejezték ki jelképrendszerükben. Erről igen részletes ismertetést találunk Magyar Adorján Ősműveltség című művében.

A kép felső terében található életfa ágainak végén fenyőtoboz: alakja miatt fehérhún, nyelvi vonatkozásai révén pannon fényjelkép: a fény fája a fenyő volt jelképrendszerükben. Az oroszlánok, illetve körös szóval haruszlánok ugyancsak napjelképűek, s ez is nyelvünk szerkezetébe épült.

Mindezen mondanivalóval biztosan állíthatjuk, hogy e munka sem asszír termék.

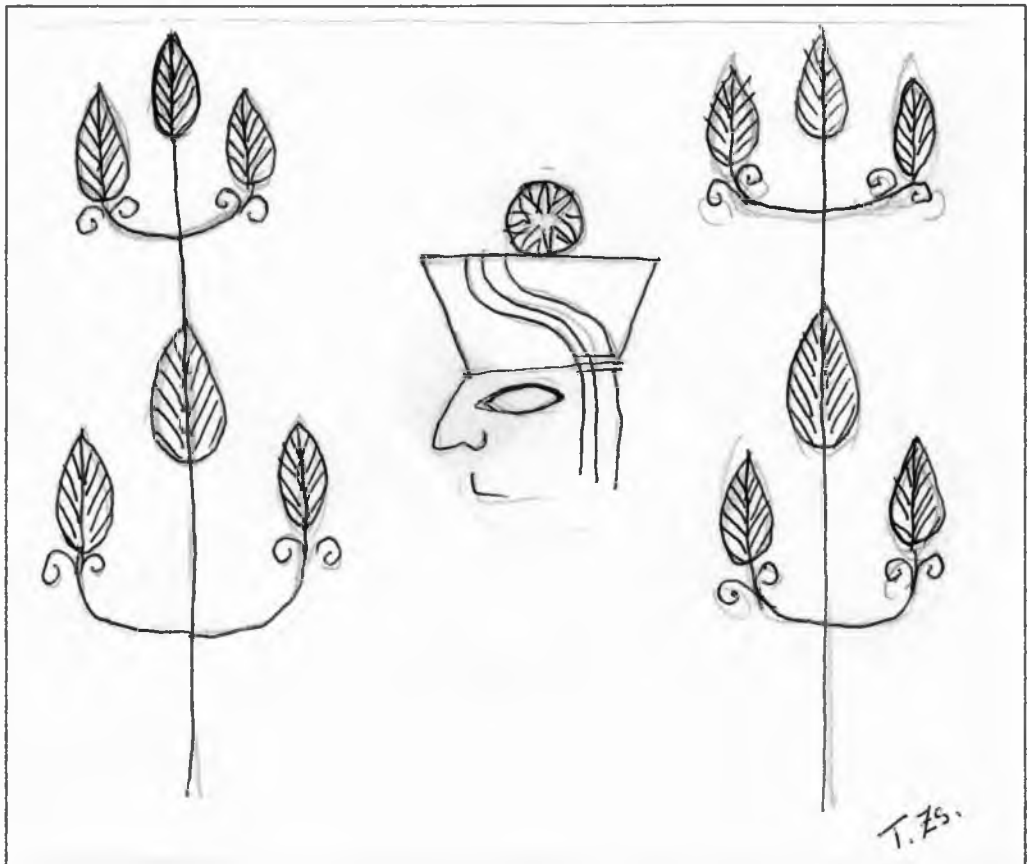
A szittya „Vérszerződés”.

V.56:229

Bartatua szittya király arany domborművű koporsója

A mannaiak holdisztelő műveltségében fehérhún őseink Mén fogalomkörével találkozunk itt éppen úgy, mint az Égei tengeri és egyiptomi hitvilág név és jelképtárában is. A Van tó mellett elterülő Adilcevazban talált dombormű egy királyukat két fenyőtoboz-díszű életfa között ábrázolja. Lapos tetejű kalapján a kezdet jele, fekete köntösén csillagok. Ezek lehetnek apró csengőcskék is, de a kép másolata gyenge minőségű lévén biztosra nem állítható. Mindkét esetben magyar hagyományunk Öregistenével állunk szemben, az Örökkévalóság megszemélyesített másával. E jelképrendszer még őseink jelenlétének tündérkori emléke, de itt már tévesen Haldi urartui holdistenre vonatkoztatva, kinek neve itt a nyelvi egyezés valamely mértékéről beszél.(V.56:249)

a V.56:249 kép vázlata.

E terület lakósaik között említik meg a kassitákat, akiket ősi földművelő népként, majd katonai osztályként tartanak nyilván. Történelmükről nem sokat tudnak, de annyi biztos, hogy nem az indoeurópai család tagjai. Nevük a magyar huszár szóval könnyen rokonítható.

Az Indus-műveltség eredetét a fenti könyv írója nem ismeri. A korai edénydarabok ismét a már igen jól ismert magyar mag és szemere szem díszeket

egyesítik. (V.57:247) Későbbi, már történelmi korok szittyákkal való kapcsolata ismert, de ritkán említett tény.

AZ ŐS NAPKELET FELÉ VEZETŐ HÍD

A jelenlegi Afganisztán kelet és nyugat közötti híd szerepét játszotta a nagy műveltségi központok kialakulása és virágzása idejében. Az alatt bemutatott edény madár díszítését jelentéktelen rajzolatásnak ítélik a szakértők. Őseink ősvallása szerint a madár a lélek jelképe, mi létünk alapja. Ilyen értelemben használják a madár jelképet Somogyban máig is. A világegyetemet tojásalakúnak tudták, s a bemutatott edényen belül látható ékjelek megerősítik ezen ég olvasatot. Az alanti tárgyak Kechi Begből, Kr.e.2.500-ból származnak.

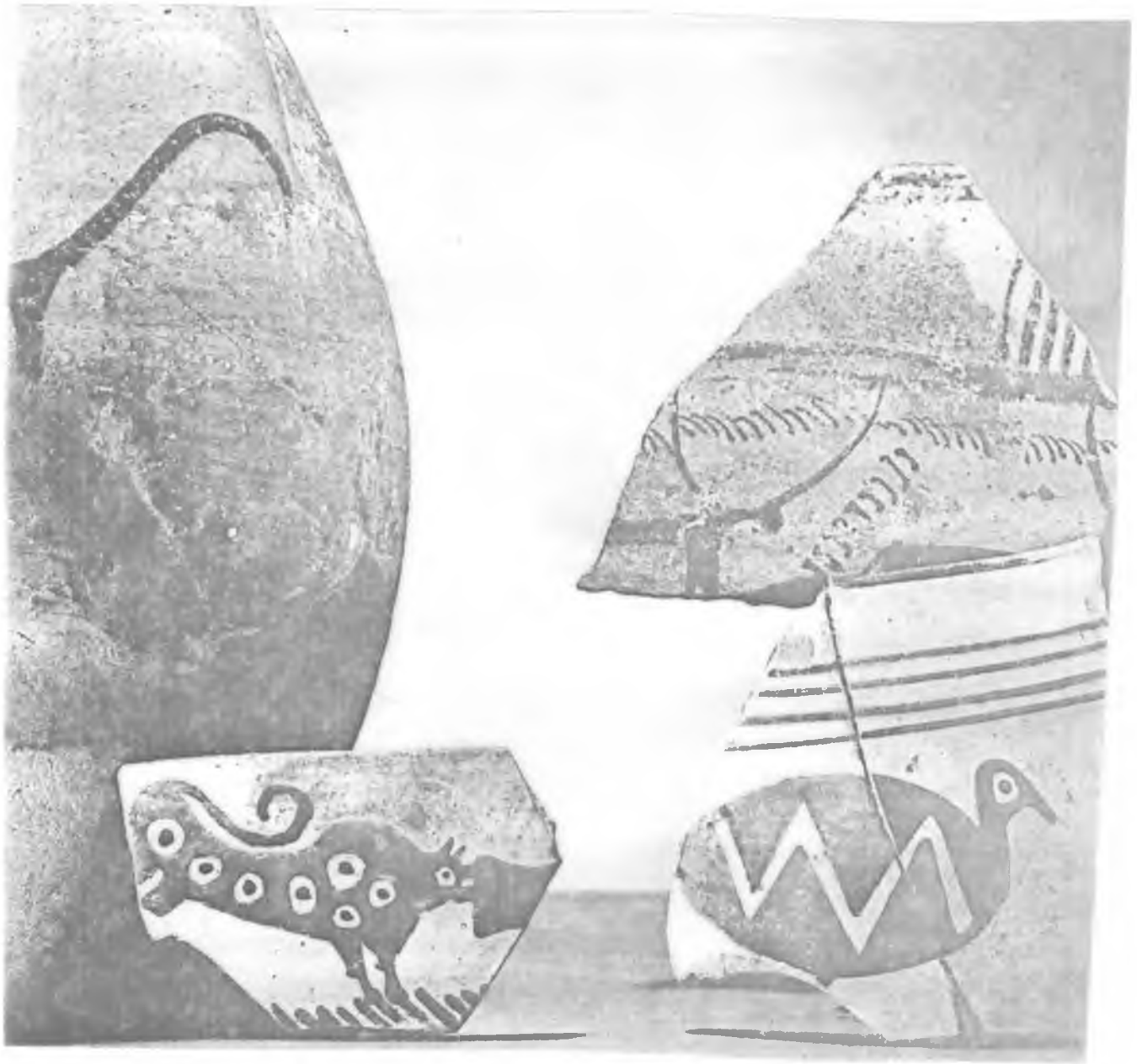
Figyelemreméltónak ítélik viszont a másik edény szarvasmarha rajzát, mely az eddigi, erős púppal rajzolt állat helyett egy új fajta jelenlétéről beszél. Ezen feltűnik a magyar fajta hatalmas szarva; a mellette lévő állat testén látható magjelek e tényt aláhúzzák. (V.56:257)

Egy ugyancsak titokzatosnak nevezett naptisztelő műveltség kerek templomai Edith Sahrbán Kr.e. 2.000-ben lettek tűzvész áldozatai.

Stein Aurél kutatta fel Seistan múltját. A feltárt sírok — a magyarra oly jellemző és elengedhetetlen — tükrei ismét ősnépünkkel való igen korai kapcsolatot bizonyítanak.

Felmerül a kérdés, hogy India műveltsége honnan származik: önállóan fejlődött-e, vagy eredetét a sumírnak köszönheti? A közel-keletről ismert nyomokat nehéz fel nem ismerni India területén is. A könyv írója természetesen még nem ismerte a sumírnak mondott műveltség Kárpátmedencéig érő gyökereit. Ha ismerte volna, számtalan, eddig megmagyarázhatatlannak tartott jelenség vált volna érthetővé számára.

Ha a már csak eddig leírtakat felvetítjük egy térképre, lehetetlen észre nem vennünk azt, hogy egy hatalmas, egy nyelvű és műveltségű ókori világ műveltségének mind jobban széteső maradványaival állunk szemben. Ennek a műveltségnek a nyomai a legkorábbi őskortól napjainkig fellelhetők. Az a terület — hangsúlyozza Magyar Adorján — ahol egy műveltségi termék a legtovább vészeli át a történelem viharait, az illető műveltség eredetének helye.

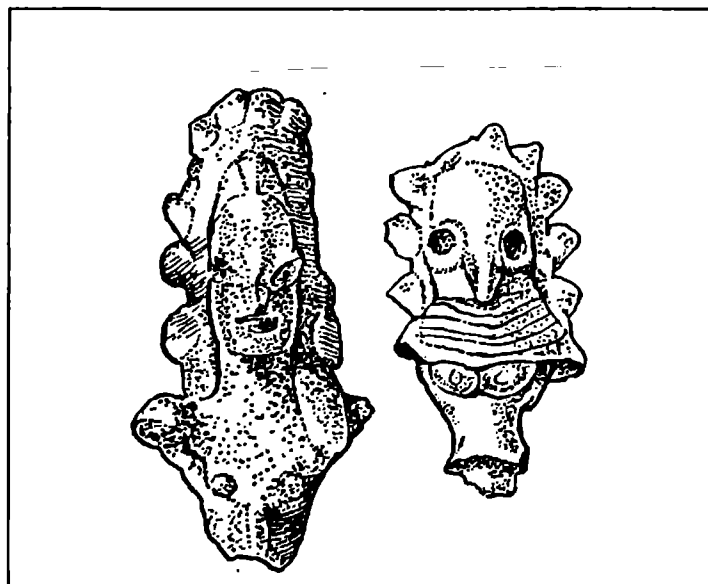

Begramban találtak egy Kr.e. 3-4. századból származó szobrot, s máig sem tudtak megállapodni abban, hogy kit ábrázol? Megkérdőjelezve Herkulesnek mondják. Gyönyörűen kimunkált férfiszobor, egyik kezében alma, a másikban furkósbot. Magyar eredettörténetünket ismerve, azonnal fel kell ismerni ebben az alakban Magorunkat. Fején Serapis ismert fejdísz. A körülötte vízben ülő sellők ismét magyar jelentéstartalmúak, amint azt a Balatoni Kecseköröm regéjéből már megismertük.

Magor legutolsó, eddig ismert szobrát Mátyás király állíttatta Harkányban.

Baluchistan legősibb rétegei földművelő, letelepedett élet nyomait mutatják. Az alant bemutatott szobrocskákat a Zhob folyó völgyében találták. Nem magyar történészek ugyan azzal a kifejezéssel illetik, mint a szemere szem templomok oltárdíszzeit: különös, szeműveg-szemű (goggle eyed) ábráknak. Amint Baráth Tibor művében (V.20) kifejti, a

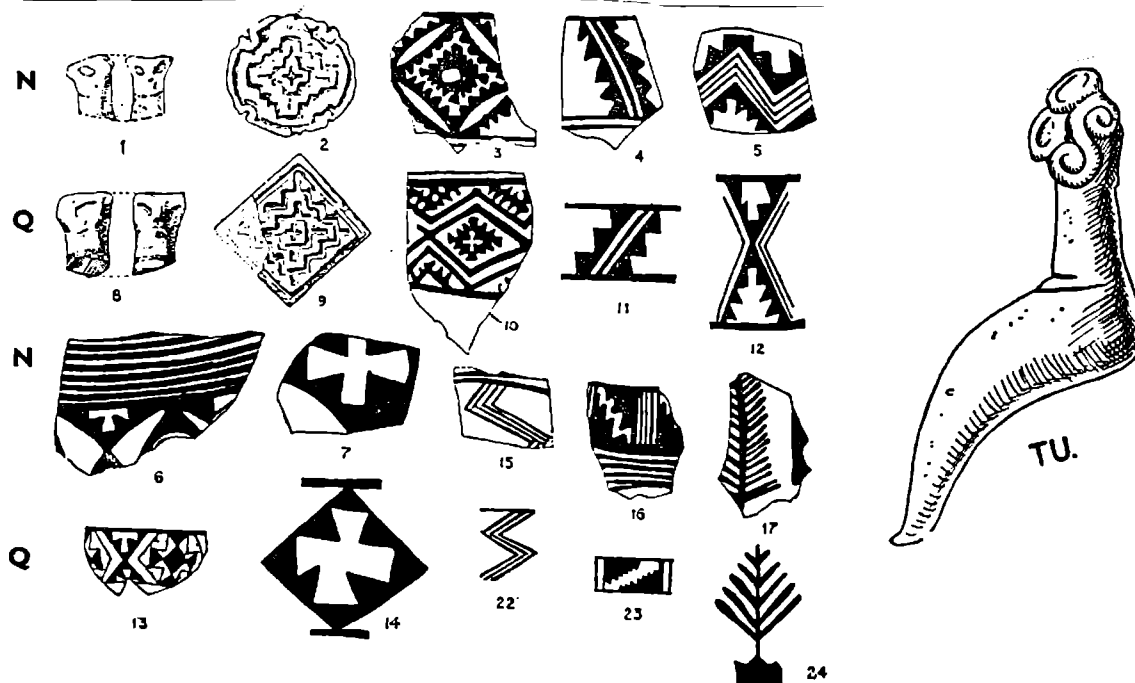
jobb oldali szobrocška magyar olvasatú. Itt ki kell emelnem a tényt, hogy ezen ábra, hasonló korból ismert a szicíliai tündérképről is. Lelőhelyük Damb Sadaat.

V 56:269

A Zhob, Quetta és Kulli műveltség díszítőelemeit összegezi a bemutatott táblázat. Az „N”-el jelöltek Turkménisztánból, a „Q”-val jelölt sorok a Quetta műveltség termékei, s ősnépeink jelképrendszerét ismerjük fel bennük. (V.56:272)

A jobb oldali szobrocška — nem véletlenül — turáni termék. Karok helyett önmagukba visszatérő vonalak szerepelnek tér-, tūr-, tár olvasattal. A szobrocška női alakot ábrázol anyag jelentéssel. A kettő egybeolvasása a Turán szót adja.

AZ X CSOPORT TITKA

A fekete arany városával foglalkozva az író (V.56:60-75) felhossa ezen csoport eredetével kapcsolatos teljes bizonytalanságot, annak dacára, hogy műveltségük még élt a kora keresztény századokban is. Legelfogadhatóbbnak Herodotus Nap városával kapcsolatos azonosítást tartja. A következő képeken — a korábbi fejezetek tartalmát ismerve — könnyű felismerni a díszek magyar jelképrendszerének mondanivalóját.

Ezen titokzatos X csoport temetkezési kellékei között szerepel a képünkön bemutatott dombormű, alatta a következő magyarázó szöveg: „Valami titkos, barbár szertartás” kelléke. A dombormű ezüst alapanyaga egymagában meghazudtolja a „barbár”, s a később emlegetett „bokorlakó” társadalmában gyökerező, vélt eredetét. Viszont kristály tisztán kivethető a magyar mag-jelleg, s a hazánk régészetéből jól ismert, kabar vonalvezetésű díszítés, itt már erősen kopott kiadásban. A szakirodalom itt totemoszlopnak nevezi. Érdeemes megfigyelni e „totemoszlop” négy szálból kötött szárát, melynek azonos a korábban említett Gilgamesh szobron figyelhető meg: tudjuk, hogy őseredetében Gyulánk tisztás jelvénye, s így fényjelkép. Tetejének dülés-szöge az esztergomi oroszlánok életfájájával azonos.

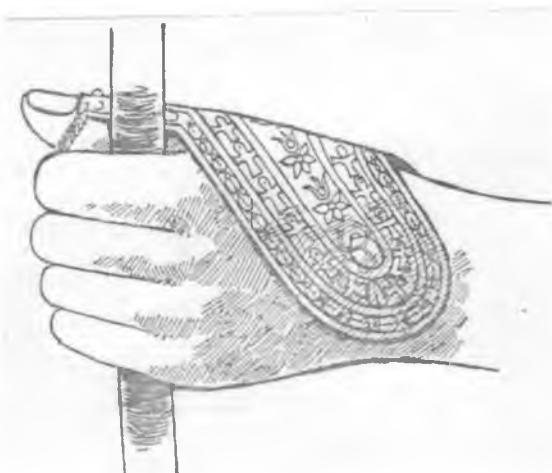
Ugyancsak fény-jelkép a Magyar Adorján említette, Balaton-vidéki Babuka madár, ami nem más, mint a pannonok fény,- a kínaiak fung-madara, s a görög-római műveltség fönixe. Ennek agyag testvére a mellékelt kép madara, mely egyúttal — igen okszerűen — mennyezetről függő lámpának lett kiképezve. Az első lámpa Qostolból, a második lámpa a szudáni Firka nevű helység egy sírjából került elő. Szakemberek mindkét leletet a Meroe-, s az ősi egyiptomi műveltséggel kapcsolja össze.

1

2

A ballanai 80.sz.sír kézvédője.

Qostoli sír egy része a mellékelt fény- és élet-jelképű sólyom: az életfával összekapcsolódó fény, s az abból sarjadó élet félreérthetetlenül népünk jelképrendszere. Kiemeli még ennek valóságát a „sólyom” széken való elhelyezkedése, hiszen székely szótár szerint a szik-szék értelmi kapcsolódása nyilvánvaló, s külön oldalon hozom

Qostoli sír tartozéka a napjelképű, oroszlánfejű lókantár dísz, amit itt sajnos csak részletében tudok hozni. A magyar jelképű fény-koronát még így is szépen

fel lehet ismerni.

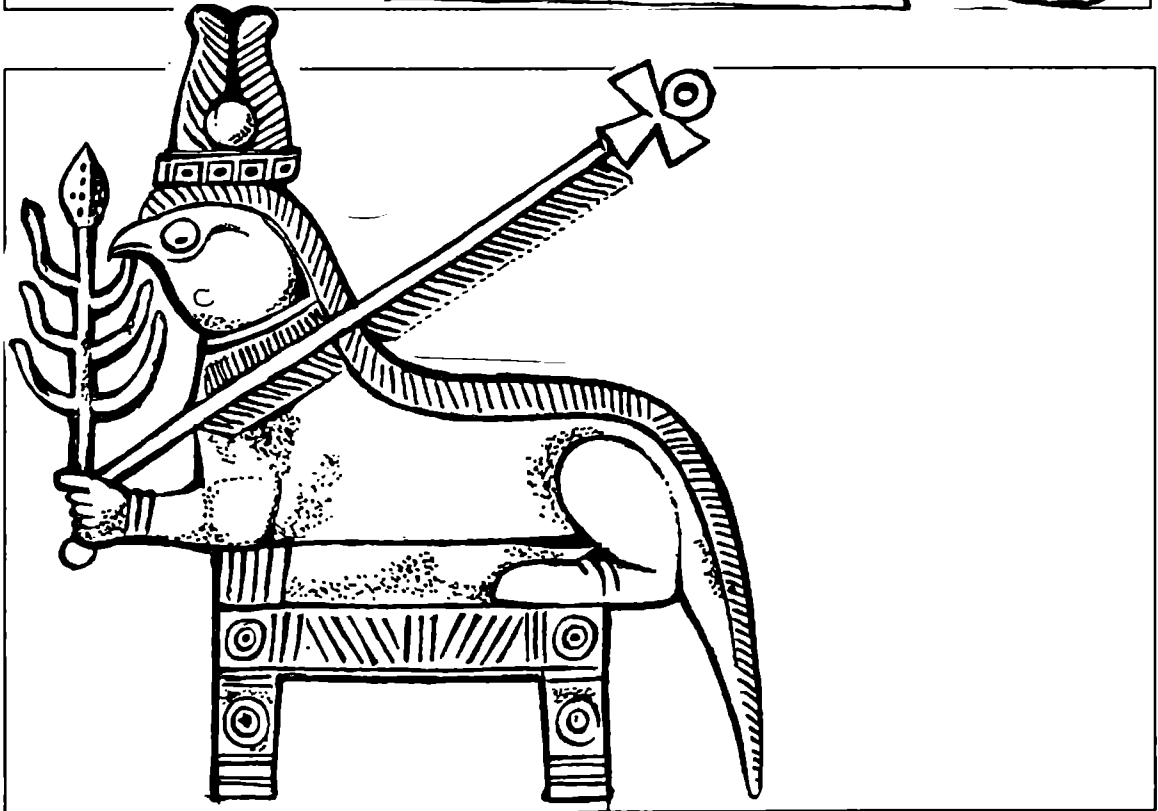
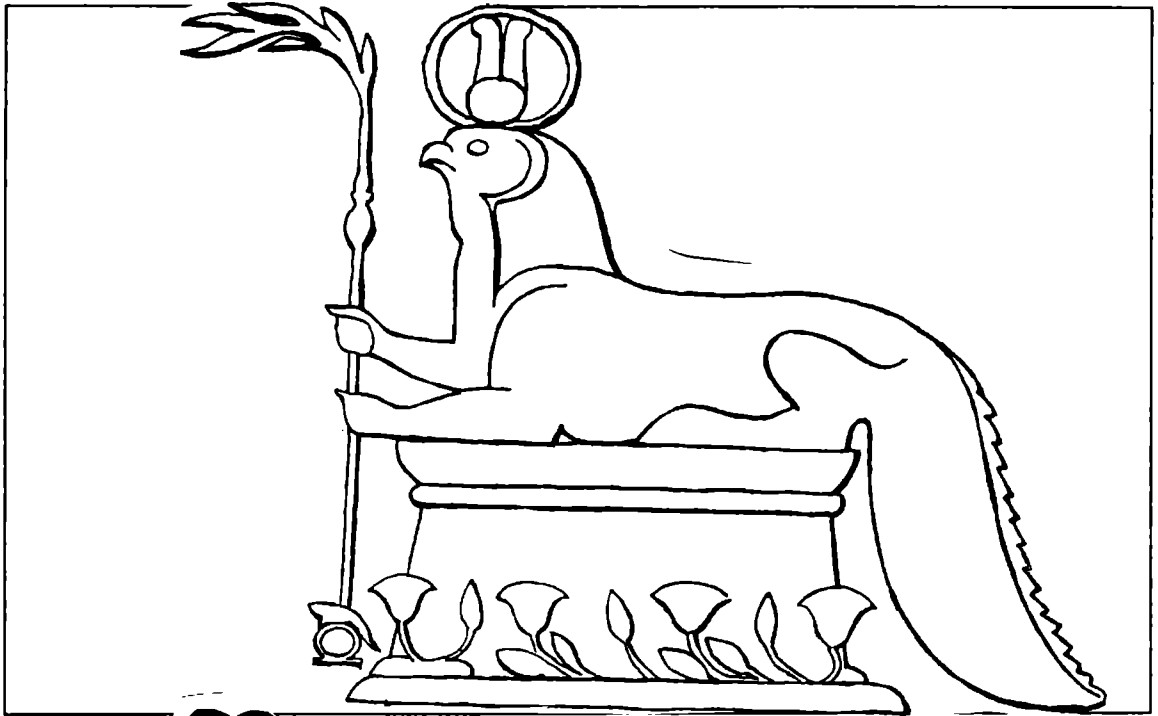
Ugyancsak lószerszám-díszek közé tartozik az

alant bemutatott dombormű. Az egymással szembenézõ sólyompárt az idegen író alsó és felsõ Egyiptom jelképének tartja. Magyar szempontból viszont fel kell ismernünk népi hímzéseink õsi emlékü jelképrendszerét: a kusza jelet kezdet jelentéssel. A két egymással szembenézõ madár pedig vetületes világképünk anyag-erõ egymásra hatására keletkező fényt jelképezi, s a mögöttük levõ virág-világ jelkép ezt csak megerõsíti. Ezen õsi értelem vált késõbb már csak egyes hatalmi körök világi jelképrendszerének részévé. A gondolatközlés fejezetben fejtegettek alapján kétségtelen e jelkép kárpátmedencei eredete, s onnan délre származása.

Az X-csoport népessége régen fajt cserélt, de ideig-óráig az alapító műveltség keze-nyoma még megtalálható díszítéseiben. Ilyen a qostoli sírban, fekete ember kezében talált tulipános kézvédő minta. Mindezen, a Kárpát-medencétől távol eső műveltségek tündérkori formakincseit nyomon követve, s nyelvemlékeivel összehasonlítva feltérképezhető ősnépeink valamennyi vándorlási területe, annak miértje, jelentősége, s jelenkorunkban is fellelhető hatása. Így az emberi műveltség közös eredetében rejlő teremtmő-képessége újraéledhet, a teremtmő, építő élet jegyében.

A Meroek műveltségi terméke a szudáni Nagaaból

A qostoli ezüstlemez. (V.56:73)

A Khamiból származó jobboldali szobrocska tanúsága szerint Afrika őstársadalmának volt egy fejlett műveltséggel rendelkező nem fekete rétege.

Mwari és Rozwi nép területéről származik az alatt mutatott oszlop, melynek tetején őseink lélekmadara pihent meg. Az oszlopfő hún-magyar olvasatú. Magán az oszlopon felkúszó krokodil ék-alakja hún jelképrendszerbe tartozik. Évszám megjelölést sajnos egyikkel kapcsolatban sem tudtam találni.

V.56:40

SZARMATÁK

Az eddig figyelemre ritkán méltatott szarmaták végre a nyugati és még örömteljesebb módon a magyar történelem-kutatás érdeklődési terébe kerültek. Nevük szerintem a magyar sár (az arany fénye) és mata (föld) ötvözete, aranyfényű föld jelentéssel, s e név is a tündérkor emléke. Őt főtörzsük az űrsi, jazig, alán, roxolán és a nyugaton „siraces”-nek nevezett törzs. Ez utóbbi nevében viszont az ezüstoffényt jelentő „sir” névrész található. Nevük eredetével kapcsolatban megállapították, hogy „...ókori írásos emlékek a szittyá elnevezés helyett használják a szarmata szót, a keleteurópai szittyá területeket jelölve.” (V.56)

A királyi szarmaták műveltségét az ioniakéval hasonlítja össze a fenti könyv írója, akikről Magyar Adorján részletesen bebizonyította, hogy a jászokkal azonosak, s azt is, hogy a „jellegzetesen görög arcú” jász. Figyeljük meg ezen állítás igazolására a boszporuszi szarmata harcos jellegzetesen jász arcélét. E törzsekkel bővebben dr. Baráth Tibor foglalkozik kitűnő munkájában. (V.20)

Nyugati történészek nehezen tudják e népeket azonosítani. A nehézség egyik fő oka — mint mindig — az, hogy elkerülhetetlenül az ősmagyar műveltségi körbe torkollik a kutatás minden szála. Így is kénytelenek megállapítani azt, hogy se a jazigok, se a szarmaták, se a pártusok nem mongoloidok. Ezzel ösztintesen megelőzik a Magyar Tudományos Akadémia felkentjeinek szakmai véleményét, melynek értelmében a jazigokat következetesen mongoloidoknak ábrázolják. László Gyula ősrégészünk is következetesen mongoloidnak rajzolja a Kárpátmedencén túl élő, s onnan hazatérő rokonnépeinket, annak ellenére, hogy mint szakember, nem mongol voltukkal tisztában kell lennie. A szarmata törzsek nyoma a Kaukázustól Portugáliáig, Németországtól Északafrikáig terjed.

A jazigok őstörténelmének kutatását otthoni szakembereink kényesen kerülték, s így az eddig nem ismert. Későbbi történelmi szereplésük során a királyi szarmaták egy törzseként vannak emlegetve. Kr.u.175-ben 5.500 lovas harcos ment Britanniába a rómaiak szövetségeseiként. Chester, Ribchester (Bremetennacum) vidékén található jelenlétük emlékei. A Chesterben máig meglévő sír csúcsos hún süveget, nadrágot, csizmát viselő harcost ábrázol. Sírkellékeik között ismét elmaradhatatlan a tükör és a tarisznya.

A történelem megőrizte két királyuk nevét: az egyik „Beucan”, mely név olvasata minden valószínűség szerint „Bókan”magyar kiejtéssel; a másik neve „Babai”, s e név máig is használt magyar név.

Az alánok és szarmaták között egyenlőségi jelet tesz a külföldi történelem.

Tamga-jeleikkel kapcsolatban megállapították, hogy kezdetben nap-jelképek voltak, s főleg övcsattokat, sírokat díszítettek. Művészetük mindenütt az ősmagyar gondolatrendszer tükrözi, mint például a Lengyelországban talált tál, melyen a kusza, a kezdet jele körül forog a teremtés. Itt ismét fel kell hívnom az olvasó figyelmét arra, hogy őseink jelrendszere a Tündérkortól kezdve — korokat és hatalmas térbeli távolságokat áthidalva — máig töretlen vonalban nyomon követhető.

Szarmatáink főbb szállásterületei: a Kárpátmedence, Austria (Siebenbrunnen), a normandiai Valméry, Chalon-sur-Saone, Karthágó. Franciaországban harminc alán helységnév őrzi nemcsak nevüket, hanem azt a tényt is, hogy ezen helységeket ősnépeink alapították. Ilyen francia város például Alençon.

A jászok viseletére igen jellemző pikkelypáncél alatt látható „görög arcél” a ionnak is nevezett jászok jellegzetes arcéle, amint erről máig is meggyőződhet hazánk jász területein.

V.56:281

A Don torkolata közelében megtalált Királyi Szarmata képmása. Figyeljük meg az ugyancsak jász arcélt és öltözetet. A bemutatott aransisak ugyancsak e nép tulajdona. Itt figyeljük meg a kihangsúlyozott mag mintát.

Történelmi időkben Európa kulcsnépének a szarmatákat kell tekintenünk. A nyugati történetírás végleges megsemmisítésükről a Marcus Aurelius idejében, Kr.u. 176-ban elszenvedett vereségüket tekinti. Ugyanakkor a III. és IV.századból származó és Lengyelországban kiásott gyönyörű szarmata ötvösmunka művészetük törés nélküli

folytatását bizonyítja. Mint fentebb említettem, e mű szintén magában foglalja őseink kezdettel kapcsolatos gondolatvilágát. (V.56:285)

Mivel e könyvnek nem célja a történelmi idők tárgyalása, figyelmeztetőként mégis meg kell említenem azt, hogy a Kárpátmedencében élő jász törzseinket a rómaiak soha nem tudták meghódítani. Ősvallásukat is megőrizték, s a pápa még a XVI.században is küldött térítőket közéjük. Az 1930-as években pedig perrel akartak őshonos voltuknak jogot szerezni. (Pesti Hírlap, 1931. június 21. vasárnapi szám, Tarkó Jenő cikke. Átvéve Magyar Adorján jegyzeteiből.)

Korunkban az indoeurópai nyelvcsaládot képviselő nemzetek hatalmi harcát éljük. Ennek jegyében írják és értelmezik át a történelmet. Így műveltség-alapító népek a görögöt idézik, s mindenki mást a barbár, horda és hasonló jelzőkkel illetnek. Így

történi ez a szarmaták esetében is, akiket éppen úgy a keveréknép, keveréknyelv, keverékműveltség elmarasztaló hangú véleménnyel illetik, mint teszik azt a magyar ősműveltség esetében is. Mindez annak ellenére, hogy például a szarmata műveltség, saját bevallásuk szerint is kelet-Kínától Észak Angliáig és az Ibér félszigetig terjedő, hatalmas területen virágzott. E tényt viszont azzal álcázzák, hogy e történelmi kort ábrázoló térképre a Trianon utáni politikai határokat rajzolják. Elrettentő példaként hozom ezt a hamis történelmi térképet.

Szarmaták felségterületeit hivatott ábrázolni e nyugaton készült térkép, de még csak meg sincsenek említve rajta. (V.56:289) A többi hiba megtalálását az olvasóra bízom.

Fontosságára nézve külön bekezdésben kell hangsúlyoznom azt, hogy sem a szerb, sem a kroát (horvát) elnevezés nem a jelenlegi használóik tulajdona, s ezek nem szláv eredetűek. (V.56:296)

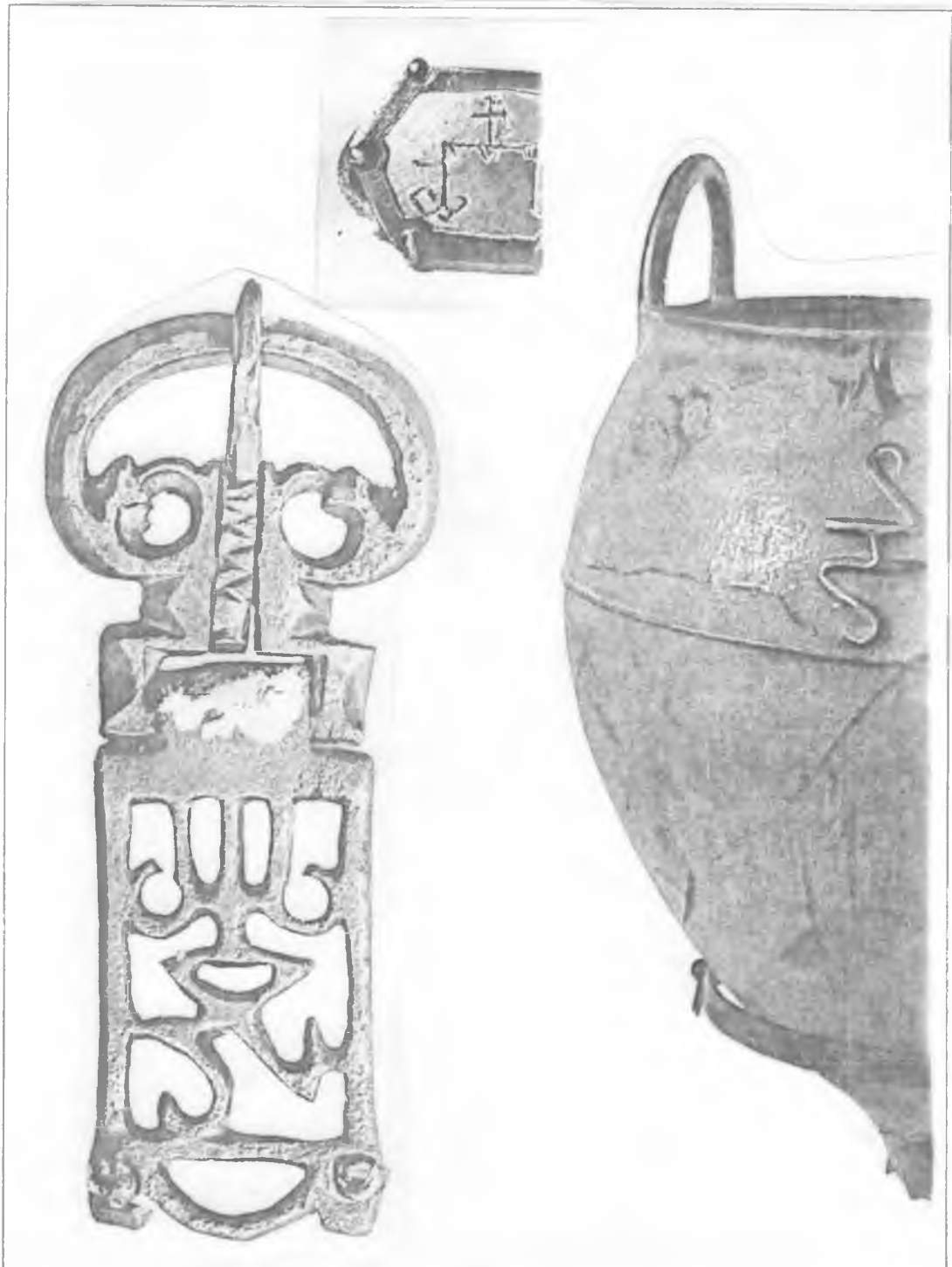
Szerb néven Ptolemeus a keleti alánokat nevezte, akik Kr.u. 3. században a Volga alsó folyásánál éltek. Később „fehér szerbia” néven ismert a mai Szászország, Thuringia területe egészen Saale-ig; ezen területek rokon népeink, s végül hún uralom alatt maradtak.

A Kroát név az ősi Tanais vidékén, a Don torkolatánál dívott, s nem szláv eredetű. A 10.sz. „Belo-Croat” nép már szláv hatást mutat mondja az idegen cikkíró, viszont elfelejti, illetve nem is tudja, hogy a „belo”, helyesen béla is magyar nyelvünké, s fehéret jelent. Hangsúlyozza viszont azt, hogy nép és vezérnevek még mindig az alánok nyelvét tükrözik.

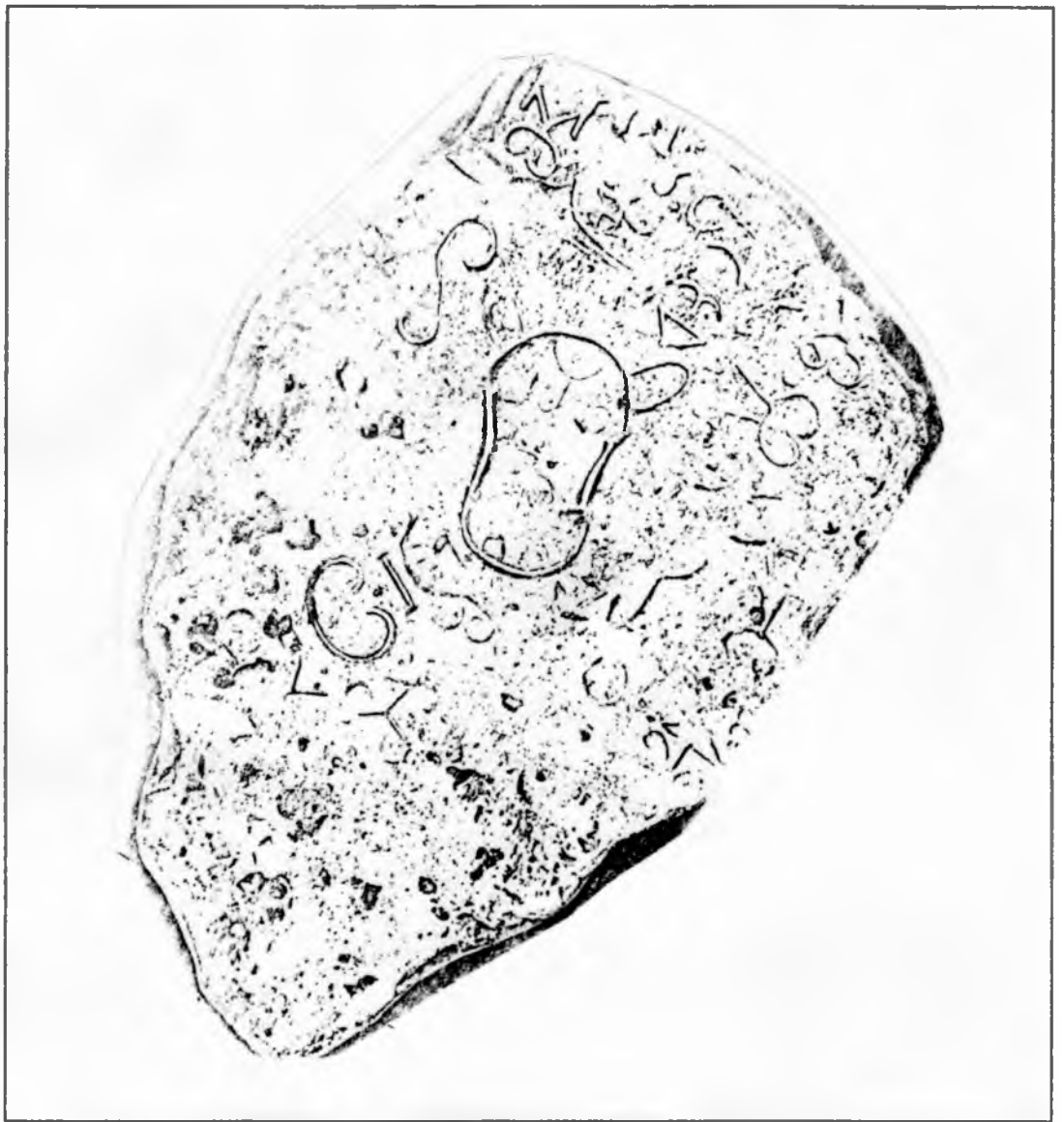
A lengyel nemesség címere szarmata eredetű. Érdemes ezek jelképrendszerét a korábbi szittyva területek tamgáival összehasonlítani, s a magyar írásbeliség fejezetben bemutatott „bilyog” jelekkel. Az alant bemutatott tamga jelek a páratlan sorokban a Kr.u. I-VII. századokra jellemzőek, s övcsattokat, sírfeliratokat, bronztükröket díszítettek. A páros sor jeleit a lengyel nemesség használta fel címerein a XI-XVII. század közötti időszakban. Az alattuk bemutatott övcsatt és edény jeleit keresztény eredetűnek tartják, mivel az egyikben egyenlőszárú kereszt is szerepel; az alanti füles edényen látható jeleket pedig a Krisztus monogramm helytelen másolatának tartja a tudós világ. (V.56:288)

V.56:288

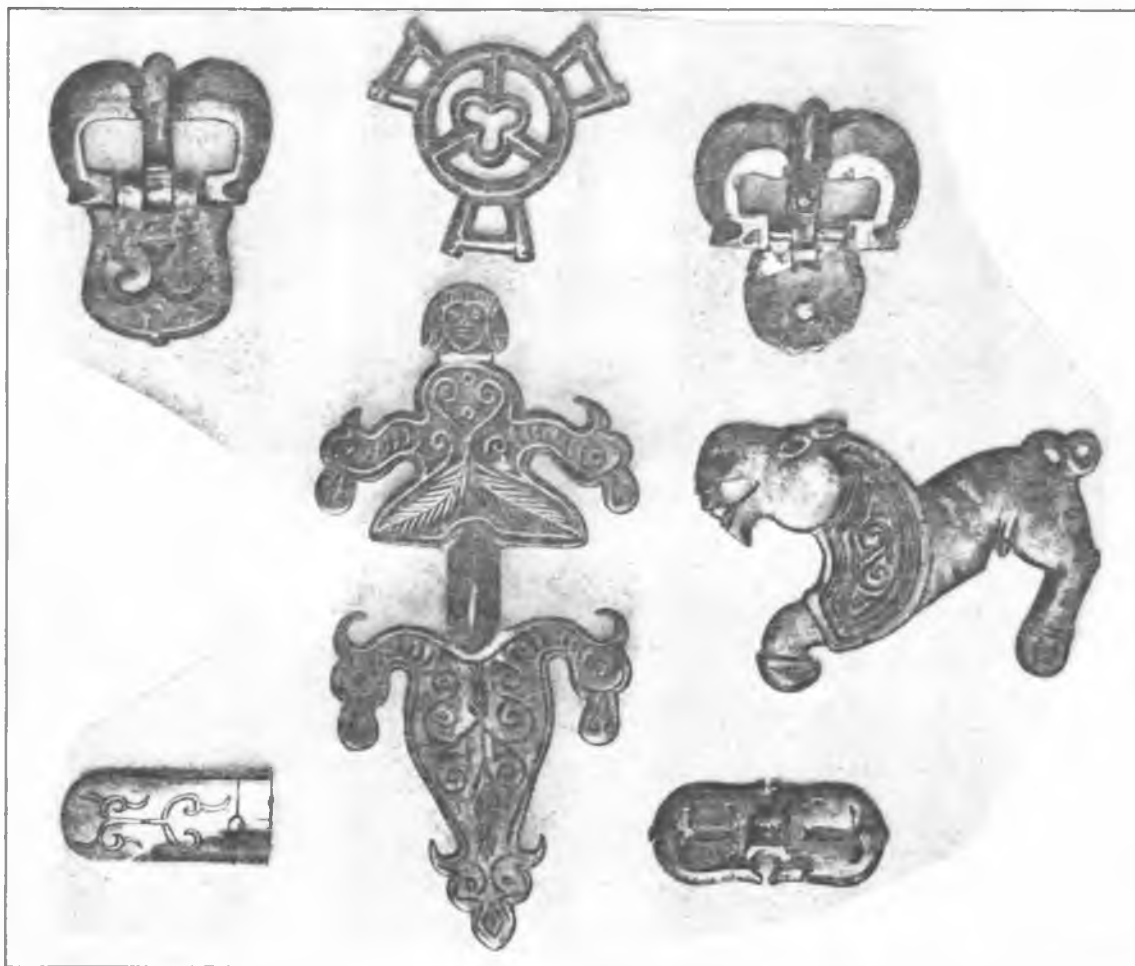
Szarmata tamga jelek. (V.56:288)

V.56:288

E képek egy valaha egységes írásrendszer létéről adnak hírt, melynek tervszerű pusztítását a mindenkori római birodalom elsőrangú feladatának tekintette. Munkájuk — sajnos — igen eredményes volt. A „pogány” és „barbár írás” pusztulása után szerkesztett Cyrill egy „keresztény”, gyökértelen műírást, amit mai napig is használnak hazánktól keletre és délre eső területeken.

Kr.u.600-ból származik az alanti lelet, mely alán és avar népeink kezenyomát őrzi. Figyeljük meg a középső ember alakon fellelhető ősi jelképeket; a kifejezőmód a Folyamköz-i műveltség óta azonos.

A leányalak tökéletes egységet alkot a lelket jelképező madárral. Szoknyája fényből alkotott. A személyében is egységbe olvadó két madár az élet tükörképes voltának tudatát őrzi meglepő tisztaságban: benne születik meg az anyag és lélek ötvözetét alkotó Fény, az Élet.

Népünk hatalmas romlásának oka — mint fent említettem — a szervezett, szándékos pusztítás. E pusztítás jól bevált eszköze a mindenkori egység megosztása, bármilyen áron, vagy módszerrel. Iskoláinkban a „szkíta” külön népként volt emlegetve, akik váratlanul eltűntek a történelem színpadáról, majd jöttek a Királyi Szarmaták, kiket a jazigok követtek, majd az alánok, a roxolánok, a hunok. Soha senki nem említette, hogy itt egy népről, egy műveltségről van szó. Akaratlanul is eszünkbe jut az Ótestamentum egy mondata: „...rontsuk meg nyelvüket...” (Mózes I) A hangsúly az előre eltervelt, szándékon van: „rontsuk meg”. Egyenes beszéd, ehhez hasonlót ma már nem hallunk, noha a folyamat töretlen. Először a nyelvet, majd az írást, a sírokat, a népi tudatot. E folyamat azóta is folyik. Ugyan ilyen előírás szerint tagadják a hún-magyar azonosság tényét, s ezért pusztították ki nemzetünk emlékeit dajkáló parasztságunkat. Ezzel egyenes

arányban pusztulnak az emberiség tündérkori emlékei, melyek nélkül egy nép sem tud teremtő önmagára lenni. Honi költőnk ezt így fejezte ki, jelen tapasztalatának megfelelően:

BEOLVASZTÁS

írta

Kovács István

(Forrás, 1980 július — augusztus, Kecskemét)

**Előbb a regölést
aztán a regét**

**Előbb a földet
aztán az otthont**

**Előbb az iskolát
aztán a nyelvet**

**Előbb a hitet
aztán a fejfát**

**Előbb a jövőt
aztán a múltat**

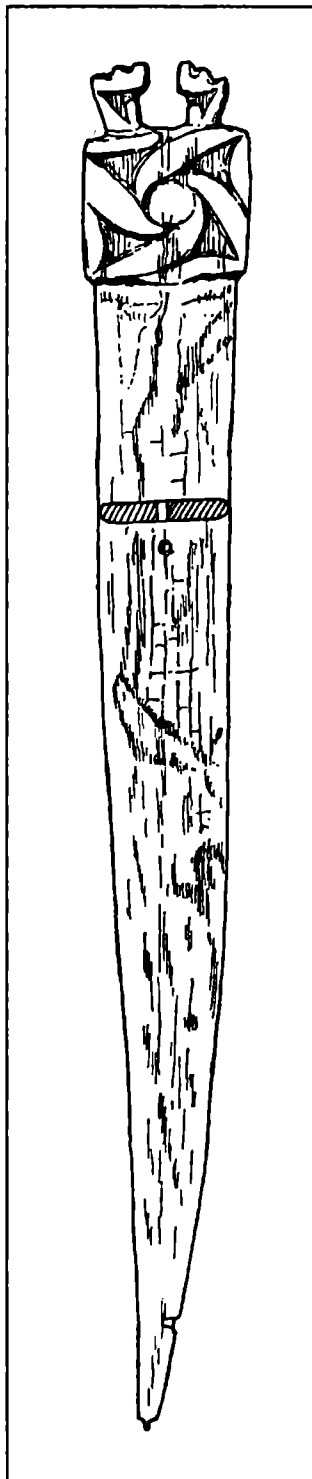
és

**mindezt
egyszerre
jelenidőben.**

A tündérek elköltözte óta ennek a folyamatnak vagyunk tanúi. Szemünk láttára pusztulnak rokonnépeink, szemeréink megmaradt fellegrárai, ásatási emlékeket tagadnak el, ugyan azon ok miatt: megkívánták a tündérkert aranyát, s hogy megszerezhessék, a birtokosoknak pusztulniok kell. Fel sem tudják fogni, hogy a mi aranyunk a fény, s ezt durva lélekkel megközelíteni sem lehet.

TÁVOLKELETI KAPCSOLATOK

Jomon műveltség.

A Tündérkorral kapcsolatos részben felhoztam a Japán szigetek ainu őslakóssága előtti műveltséget, ami „Jomon” műveltségként van számontartva. Maguk az ainuk e műveltség eredetét a szigetek valódi, ainu előtti, tündér őslakóinak tulajdonítják.

E műveltség kutatói megegyeznek abban, hogy ez a műveltség embere is — mint az eddig tárgyalt valamennyi tündérkori műveltségben — egyazon békés vallási szemléletről tesz bizonyosságot. Tekintettel arra, hogy jelen írásnak nem célja a történelmi korok tárgyalása, az ainu-japán kapcsolatokról bárki bővebb felvilágosítást szerezhet egy jó könyvtár segítségével. Viszont szeretném — mint a korábbi fejezetekben is tettem — ezen első Tündér-műveltség emberének üzenetét tolmácsolni, jelképrendszerük segítségével.

Baloldali képünk rendeltetését az azt elemző régészek nem értik. Fából készült, kard alakú, de kiképzése, alapanyaga ilyen célú felhasználását kizárja. (56:102)

Kérem összehasonlítani az erdélyi őskard kiképzésével, a „Gondolatközlés” fejezetben. Ott részletesen tárgyaltam, hogy magyar nyelvünkben az él (élet) és él (valaminek az éle) szavak azonosak. Említettem itt a fűszálak élő, zöld kardocskáit, melyek oly erősek, hogy a száraz falevelet át tudják döfni anélkül, hogy a levél megmozdulna, vagy a járdák kemény építőanyagát fel tudják emelni az élet erejével. Kitérek most arra is, hogy népmeséink gyakran karddal jelképezik az életet. A mellékelt, jomon, illetve azt megelőző műveltség embere ezen életet jelentő kardba a kezdet jelét faragta éppen úgy, ahogyan a kárpátmedencei tündérkor utódai azt a mai napig is teszik.

A kezdet és az élet jelével szervesen összefüggő rész a magyar hullámvonalat ábrázolja, mégpedig hármas beosztásban, ami — szerintem, s az ugyancsak korábban bemutatott őszanya szobor jelei szerint — anyaföldünket jelenti. Ugyan ezen hármas ív jelent meg a jégkorszak idején a franciaországi csontfaragáson is.

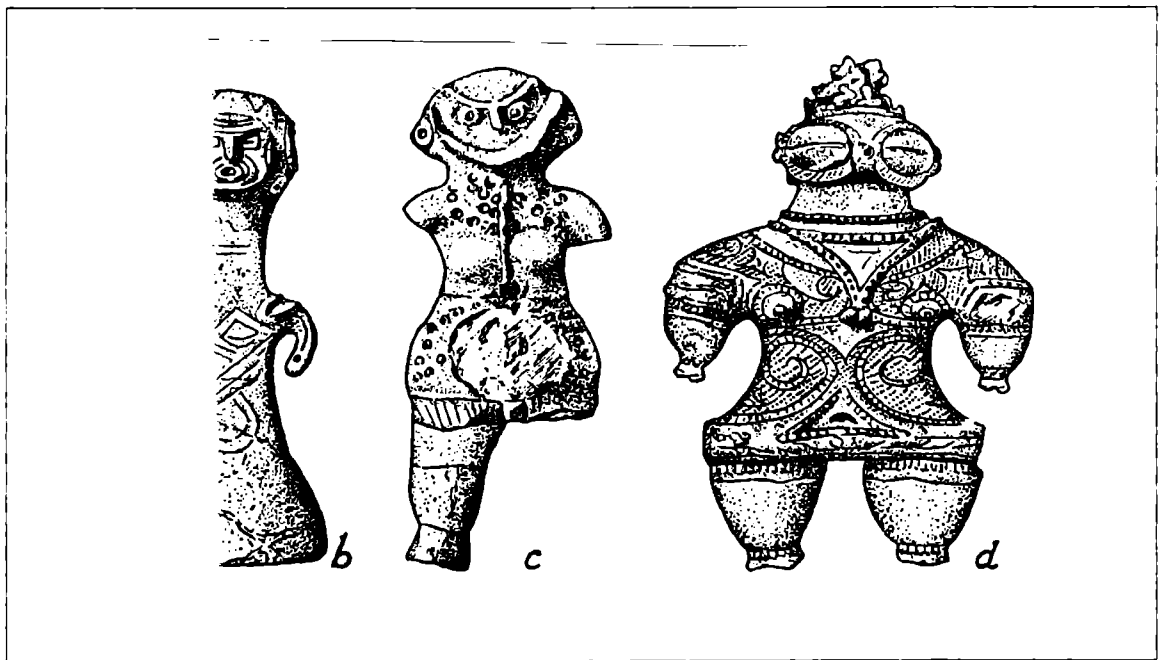
Nyugati tudósok kitérnek arra, hogy e műveltség emberi földművelők voltak, s minden valószínűség szerint anyajogú társadalomban éltek. Legkorábbi földművelő

szerszámaik közé tartozott a fa, illetve szarvasagancs eke. Házaikat kelet felé tájolták. A jomon műveltség emberei összeköttetésben állottak Kínával, a „yayo”-nak nevezett népcsoport közvetítésével. Mind a „jomon”, mint a yayo név a magyar „jó” szóval kapcsolható, ami jász népcsoportunk alapszótárának része. A bemutatott kezdet-jel négyes ága ugyancsak a jászok jelképrendszeréhez, s négyes számrendszeréhez kapcsolódik.

A jomon sírokban talált emberábrázolásról a tudósok megállapították, hogy valamiféle kapcsolatban lehetnek a túlvilági életről alkotott fogalmaikkal, de jelentésüket nem magyarázták meg. (V.56:103)

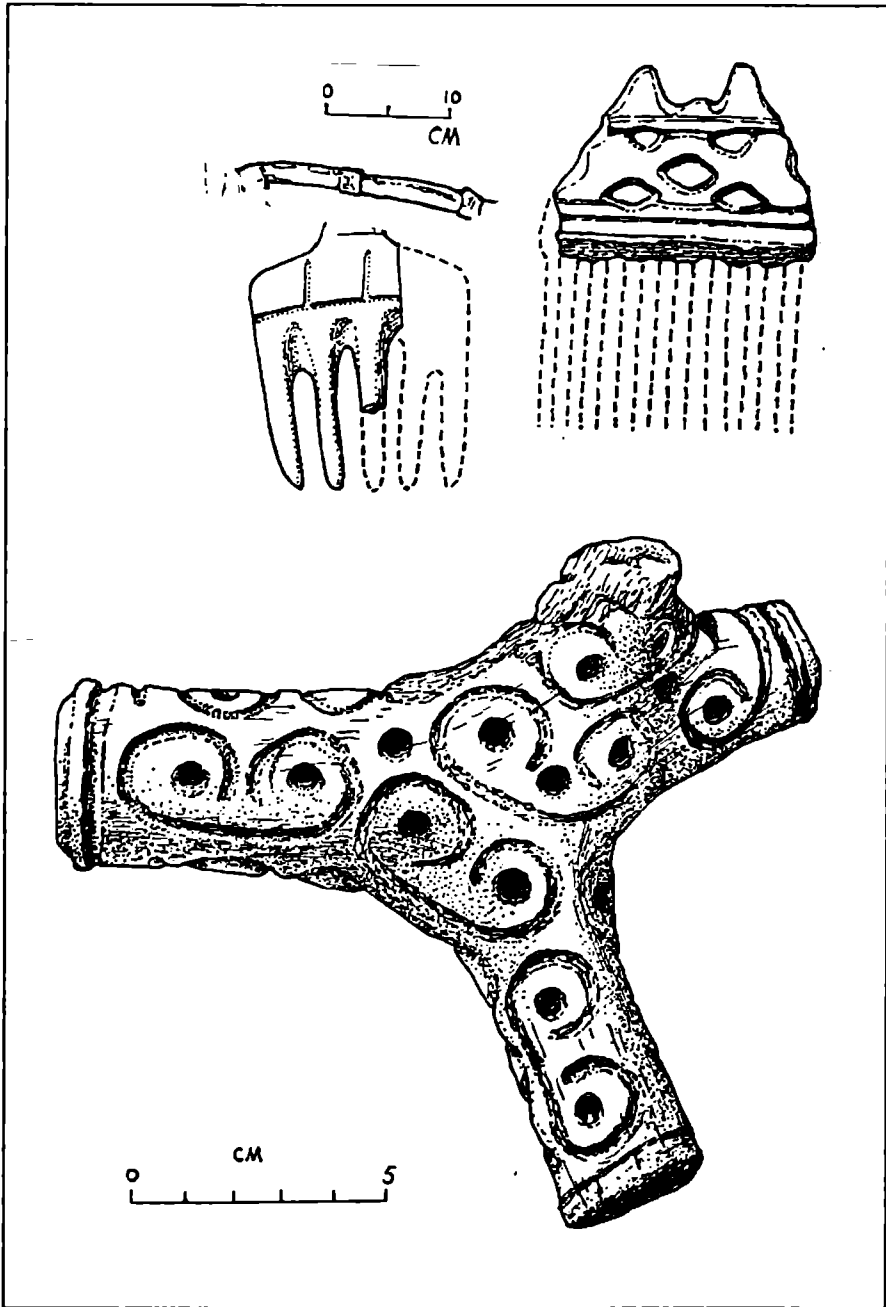
A legkorábbi szobrocška (a) kicsiny és lapos. A (b)-vel jelölt harang alakú, önmagában is megállani tudó szobor. Fején ékekből álló korona, illetve ék: rajzában és rendeltetésében is magyarul hangzósítható ék szavunkkal. Karjai aránytalanul kicsinyek, de éppen elegendők ahhoz, hogy írásjeleket hordozzanak. Az ásatás kiértékelői hangsúlyozzák, hogy e szobrok hangúlyozottan „nem nélküliek.” Szerintem e tény még inkább aláhúzza gondolatközlő szerepüket. A (c) és (d) szobrocškákat nőként értékelték ki. Kiértékelői hangsúlyozzák ismét a különös, düllelt szemeket, melyeket itt ismét „szemüveg”-szemnek neveznek. A magunk részéről a (c) szobor magyar mag mintái, a (d) szobor szemere vonalvezetésű szeme, kazár kacskaringó mintával rendelkező ruhája ősnépeinkkel való

kapcsolatokat idéz. A (d) szoborral kapcsolatban érdemes felhozni a szamurájok történetével kapcsolatos japán legendát, mi szerint egy csoport hős harcos királynőjüket védve a tengerbe veszett. Hogy emléküik örökké megmaradjon, a tengerben attól a kortól kezdve láthatók azok az érdekes tengeri kagylók, melyek héjja bajuszos fejet ábrázol, melyen két hatalmas szem is van. Mind a szemek kihangsúlyozása, mind maga a szamuráj név is szemere östörzsünk vallási képzei közé tartozik, az anyajogú társadalommal együtt.

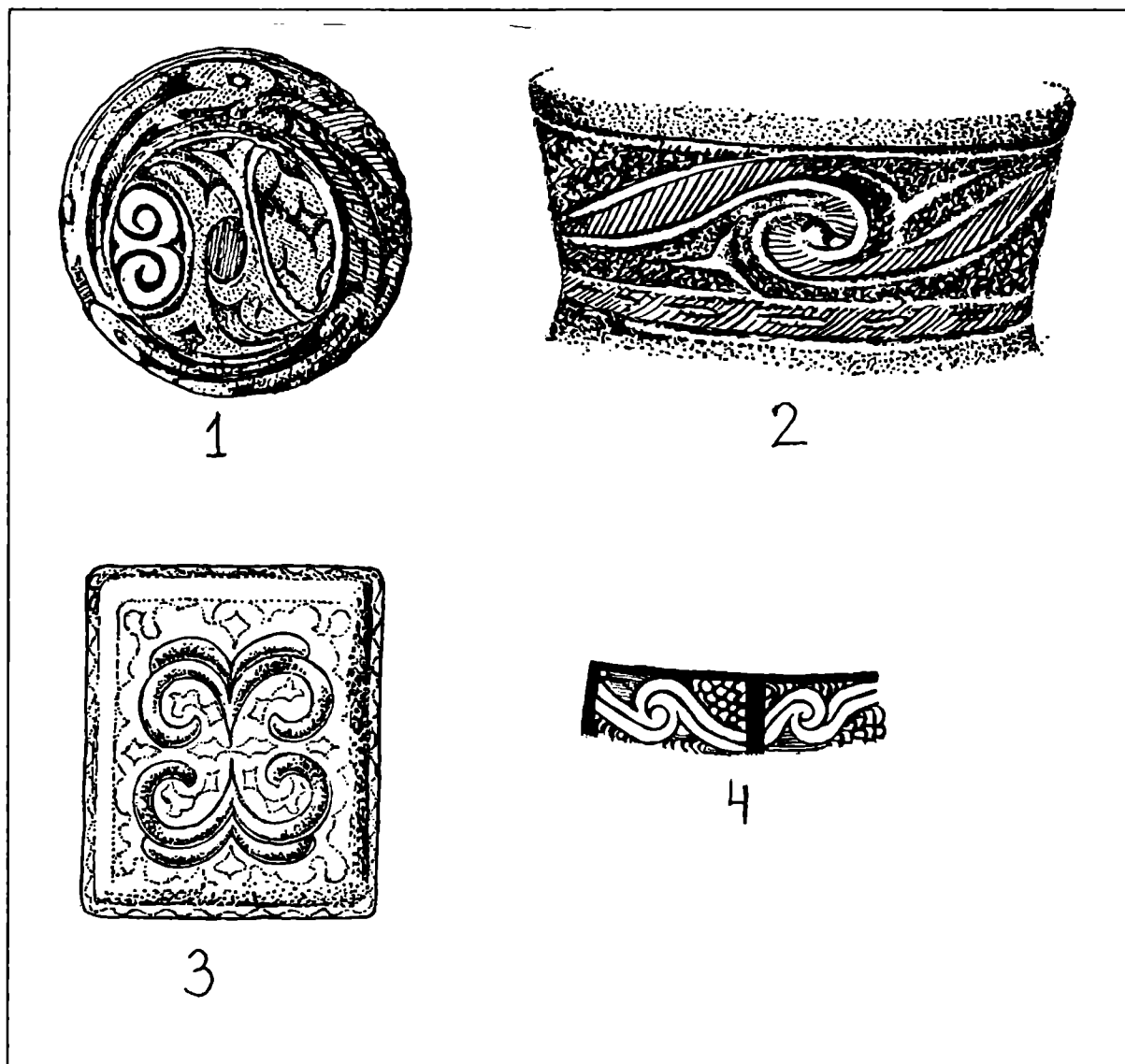
Az alant bemutatott kora jomon szarvasagancs-faragás rendeltetését nem ismerik. Ezen ismét feltűnő a magyar vonalvezetés, s szarú só és portartóink kiképzési módja. A

kerek mag-alakok faragására alkalmas véső még ma is használt szerszám Erdélyben. A bemutatott fészű hún jelképű. (V.56:104)

A jomon műveltséggel kapcsolatban hangsúlyozzák, hogy szinte töretlen tisztasággal őriződött meg az ainuk műveltségében. A világon egyedülálló tényként említik, hogy a későbbi, katonailag győztes japánok az őslakósságtól független műveltséget alkottak maguknak, s se faji, se szellemi keveredés a két nép között nem volt.

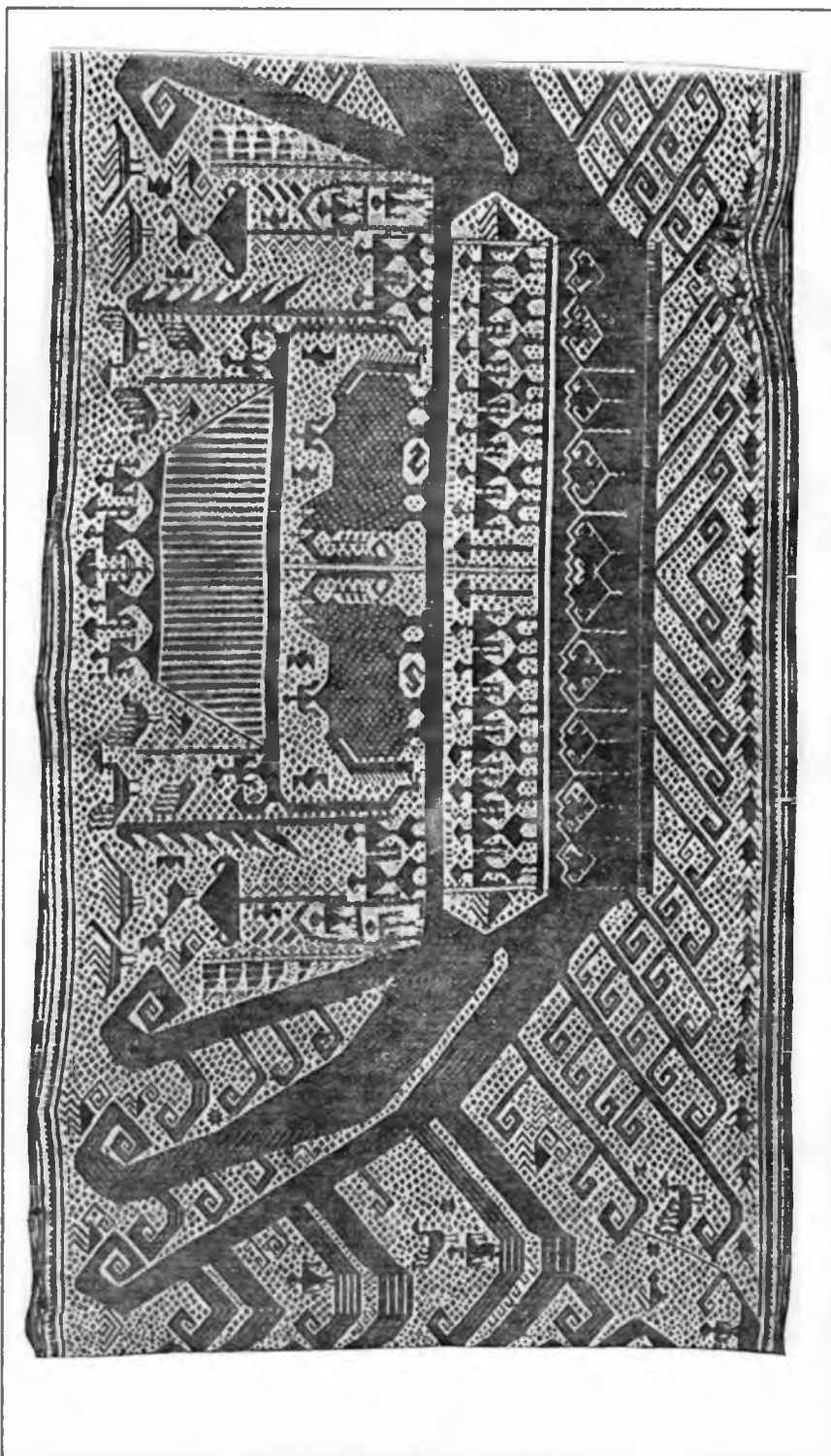
Az 1 és 2-el jelölt tárgyak — tál és fazék — díszei a jomon műveltség termékei, az 3 és 34-el jelölt képek — tál és késtartó — későbbi ainu munkák. (V.56:95)

Az ainuk kézügyessége és a japán művészetektől teljesen független kifejezési módjuk híres és igen keresett a japán lakosság körében. Ők maguk népművészetüket az előttük élő Tündér-lakóságtól eredeztetik.

Jáva.

Ég és föld között lebegő hajó képét rögzítő jávai szőttés felfogásában azonos az évezredekkel korábbi melosi rajzzal (V.57:288) A hullámok itt is az ég és föld tengerére

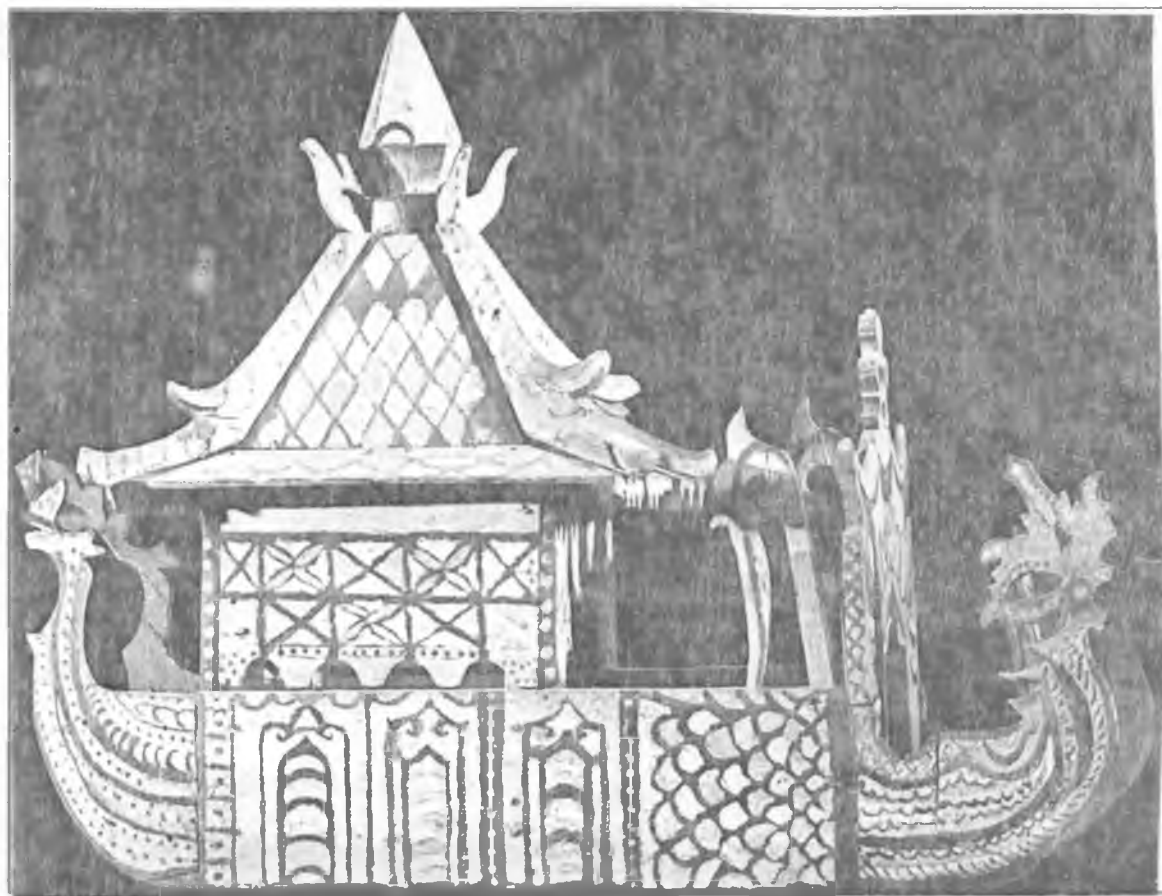

vonatkoznak. Az ég tengerének kihangsúlyozására fénymadarak repkednek a mennyei

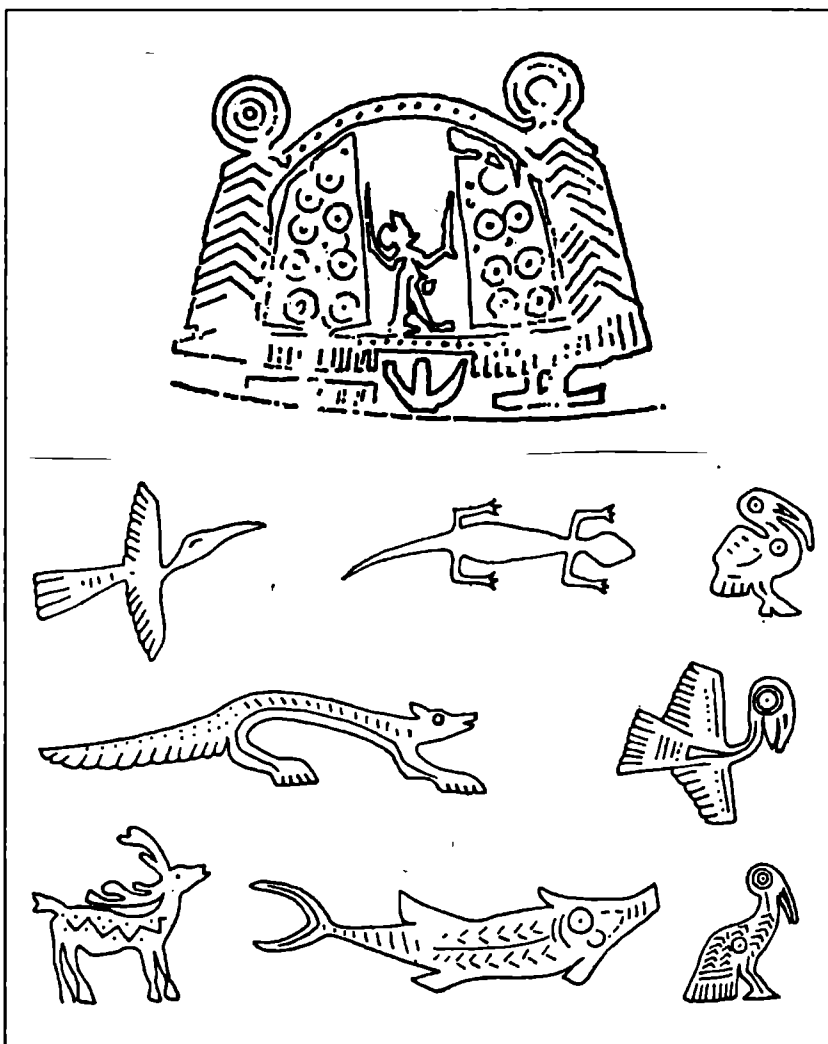
hullámok között. Alattuk a már korábban ismert, jelképes „madár” ember, a tündér társadalom embere. Fény árad a teremtésből, fényjelképű fenyők alatt pihen a világ.

Borneó

Halottak lelkét szállítja a mellékelt hajó Borneóban. Érdekes ismét összevetni nemcsak magyar hitrendszerünkkel, de későbbi származék-műveltségünk, az etruszk hamvasztásos edényének a tetőkiképzésével. (V.57:289) Mindkettőn őstörök törzsünk jelképrendszere szerepel. Az alanti hajón még a hún és magyar vonalvezetéssel szerkesztett minták is feltűnőek.

Északkelet-Ázsiából származnak az alanti dob-minták. Jelképrendszerükben a korábban hozott ősi magyar szarúminták édestestvérei. Ugyancsak figyeljük meg a minták között lévő ákos ékjeles kiképzését, a madár mag és ékjeleit. Készítőik mindezeket az elemeket egy ősi, egységes műveltséggel rendelkező korból mentették át a mába.

Ugyan ezen a vidéken ismert a szellemhajó fogalma, ami a mi Csodaszarvasunkkal hozható összefüggésbe. Ősi vonatkozásai miatt saját fordításban idézem a szellemhajóval kapcsolatos költeményt:

Most a háztetőnél járunk
Már a ház tetjén vagyunk
Fújjál szél a tenger felől,
Röpíts minket a föld fölött.
Fújjál szél a szárazföldről

Röpíts minket a föld fölött,
Evezetek, evezetek
Ti fényes tollú madarak
Használjátok az evezőt,
használjátok ti kócsagok.
A szivárvány a csónakunk
Hídunk karfája színarany...

Amint tudjuk, Tündér Ilonánk jelképe a szivárvány, s ő hivatott a jó embereket magával vinni Tündérhonba. A pannonok tündérkori fény-madara vált idővel a kínaiak Fung madarává. A fénymadár fényes tollai: a napsugarak. S hazánkban mindenki tudta, hogy az aranyhídon csak büntelen emberek járhatnak. A mai világban kevés alkalma van a magyarnak őseink jelképrendszerével foglalkozni, így tehát megemlítem, hogy aranyhíd alatt népünk a lemenő nap vízen tükröződő fényét értette, ezüst hídja pedig a vízen tükröződő holdfény volt. (V.57 :299) Fentiek mind Tündérkorunk emlékeiből maradtak reánk.

TENGERENTÚLI KAPCSOLATAINK

Polinézia és Havai

Lybiai kapcsolatot mutató pún rovást találtak a Húsvét szigeteken, egy fából faragott madáron, mely most az Amerikai Természettani Múzeumban van. Hasonló írás található Jávában és Polinéziában, mindenütt a naptisztelettel kapcsolatban; ezzel egyidejűleg mindenütt Manu neve is szerepel. Ezen emlék mai napig is megmaradt Havaiiban, ahol az ősi, nagy templomok építőiként a „menhune” népet tartják. A maorik mai nyelvén „hunu” vándort jelent, tehát a szó teljes értelme: „Vándor Mén”. Amint őstörzseinkkel kapcsolatban már kifejtettem, mind a mén, mind az ékjel a húnok vándor életének jelképe volt. Itt bámulatos tisztaságban maradt fenn e kettő. (V.14:624)

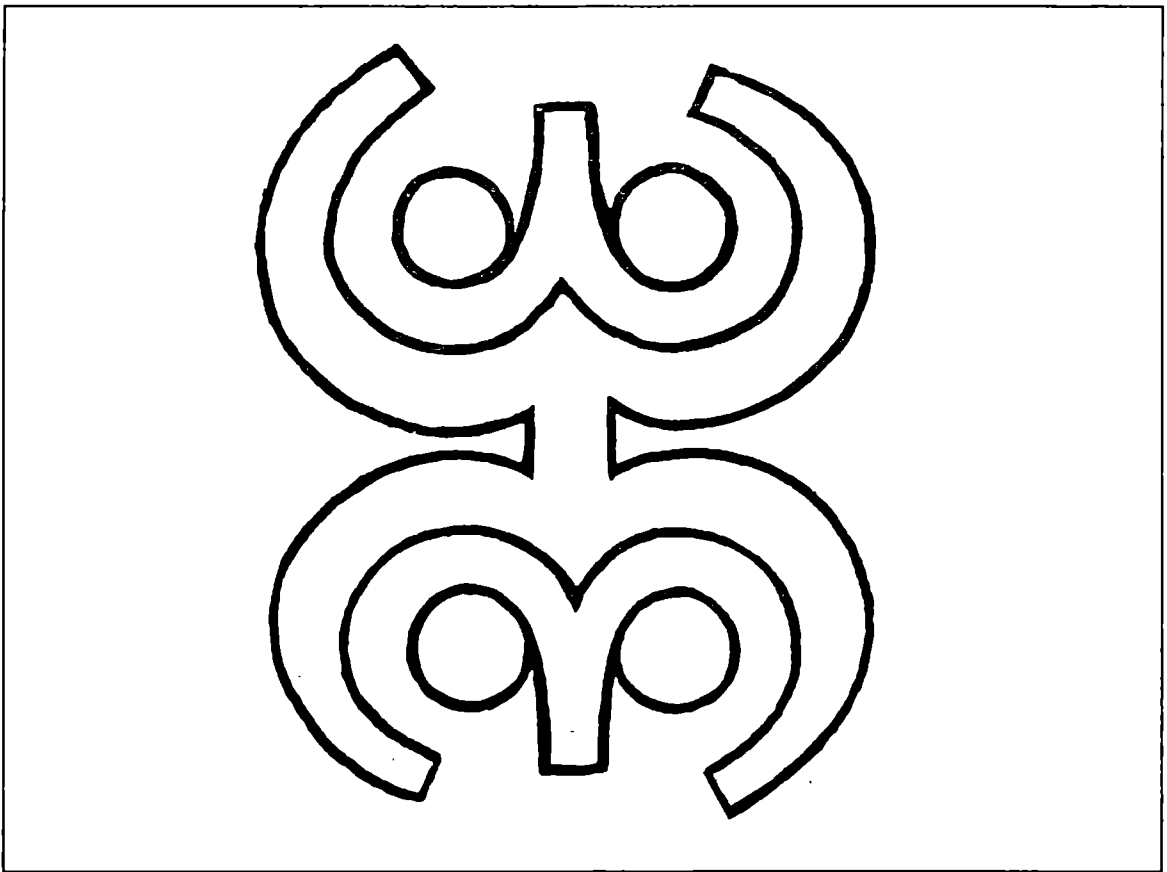
A világ másik oldalán, Polinézia első lakói szintén őseink naptiszteletének emlékét őrizték meg. Oltáraik — a Húsvét szigeteken — hatalmas kőasztalok, s ezek felett jelenik meg a felkelő nap. Csillagvártáik híresek, mint a Rano Kao tűzhányón. Műveltségük inka előtti nyomokat őrzött meg, s szintén tündérkori emlékek. Kutatások eredményei hangsúlyozzák, hogy első lakói egy már kiforrott, s magasrendű műveltséget hoztak magukkal, mely semmi rokonságot nem mutat a többi sziget műveltségével. Életük a nap mozgásával kapcsolatos, s megfigyelésére igen nagy gondot fordítottak. Teremtőjüket kerek-fejű emberként ábrázolták. Neve Makemake, Mag, illetve Magor nevének visszhangjaként. A „G” hang a húnok „K” hangjára változott, kik — mint korábban mutattam — köves, sziklás területeken voltak honosak. Makemake emberei ugyancsak kiváló kőfaragók olyannyira, hogy kőkitermelő szenvedélyük áltozatává váltak a sziget erdei.

A „beszélő kövek” emléke is fennmaradt, melyek feljegyzéseiket tartalmazták. A fent említett istennév jegye az egymás tükörcsképeit alkotó hullám és mag-minta, melynek mása megtalálható a szarmaták tamga-jelei, a kelta díszítő-elemek között, s népünk kézzel készített rendszerében is.

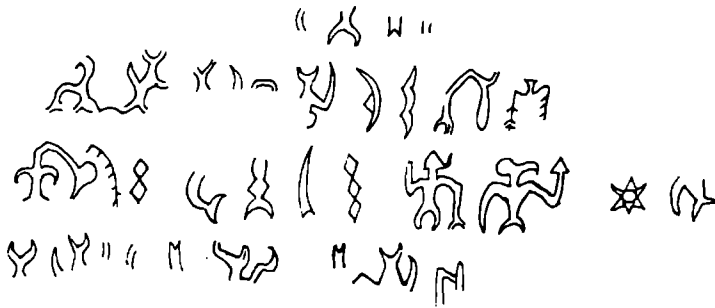
Később említem részletesebben, hogy gyermekdalaink megőrizték a Fülöp szigeteken honos „iláng-iláng” emlékét. További ősnyelvi kapcsolatok kidolgozása is a jövőre vár. Az alant bemutatott képek Make-Make napisten ábrái. A baloldali faragott kőarc (V.56:338) ezen terület legrégebbi ásatási rétegéből származik. E réteg jellegzetessége a fegyverek teljes hiánya. A fegyverek teljes hiánya is aranykorunk emberének szelíd lelkületét idézi Ohábaponortól Mycaenen át Polinéziáig. A jobb oldali kép (V.56:343) ugyanezen napisten jelképes ábrája. Itt is a kerek szemek és a név együttesen Magor olvasatúak. Az egymás tükörcsképeit alkotó jel őseink vetületes világképének hírnökei. Ezen ábrázolásmód mind a Folyamközben, mind a szittyáknál, s az írországi keltáknál is megtalálható.

Húsvét-szigeti rege szerinti szoborépítők Keleti irányból, két hónapon át tartó hajóút után érkeztek 57 emberöltővel ezelőtt e szigetre, ahol fenti békés élet alapjait vetették meg.

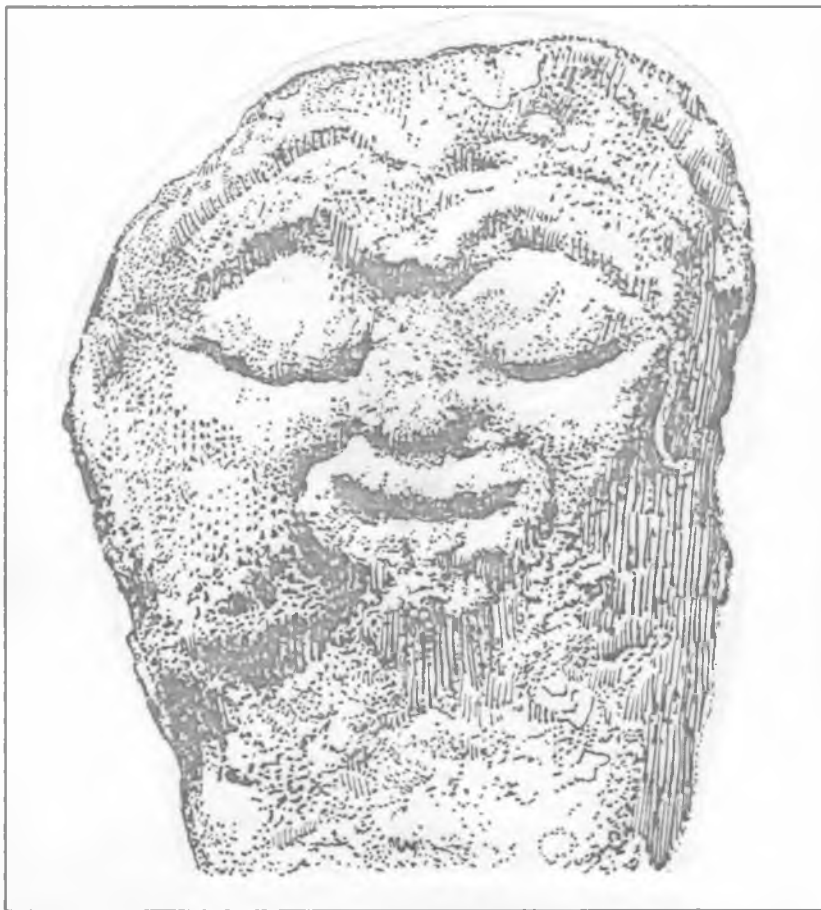

Írásukat az alanti képeken mutatom be. A baloldali kép (V.14:617) a leggyakoribb jeleket tartalmazza, a jobb oldali képen 1-el jelölt ábrák Indus-völgyi, a 2-vel jelöltek Húsvét-szigeti írásjegyek. (V.14:618)

1	2

Make-Make őskori szobra.

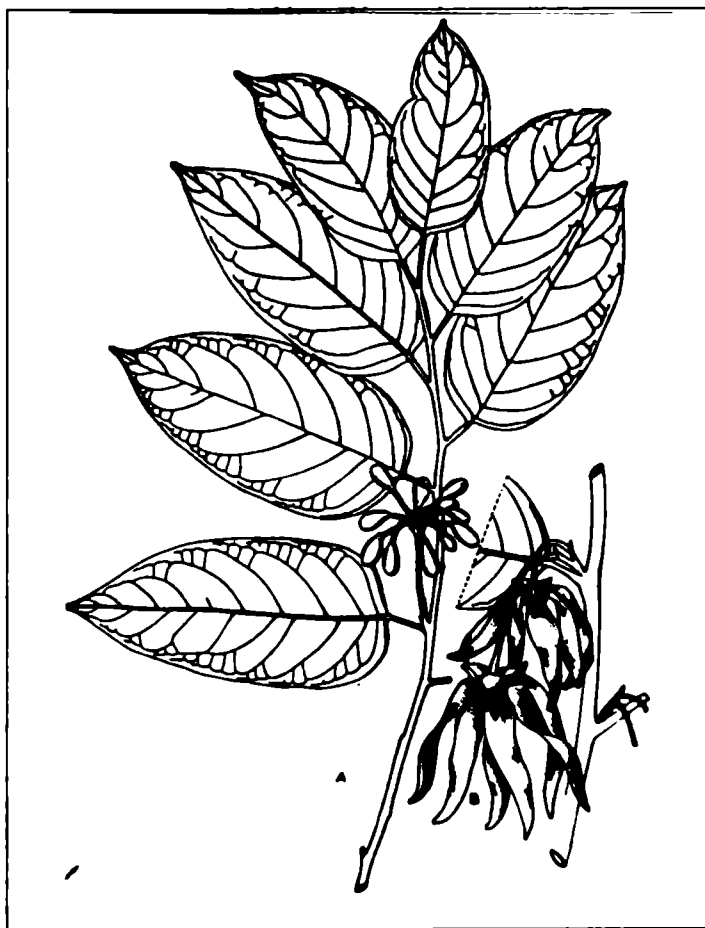
A Húsvét-szigetek ősműveltségének terméke a lenti „kőpárna”. (V.56:341) Ezek a kőpárnák itt igen gyakoriak voltak, s a bútorzat részét képviselték. A rajta lévő rajz embere feltűnően hasonlít a Szahara termékeny korszakából származó ember-rajzokhoz. Az ótestamentum is megőrizte ilyen kőpárnák létét a Folyamközben: Ábrahám kőpárnán nyugodott, amikor feje felett angyalokat látott álmában.

Fülöp szigetek.

Az e szigetekkel való váratlan nyelvi kapcsolatot érdekessége miatt emlitem meg. Nyelvészeink soha nem döntötték el az „ispiláng ispiláng, ispilángi rózsza” kezdetű gyermekdalunk értelmét; legáltalánosabban elfogadott vélemény, hogy „valami tűztiszteleti szertartás” babonás mondókája lehetett, mivel szerepelt benne — látszólag — a láng szó. Mint mindig: a babona, illetve annak feltételezése tudatlanságot takar. Fent említett szigetek egy ma már pusztulóban lévő, de igen sokféle képpen hasznosítható fája az „Iláng-Iláng”, tudományos nevén *Cananga Adorata*. A fa 33 méterre is megnő, nyolc méteres átmérővel. Kérgé síma, ezüstszürke, fája belül sárgás. Leveli 12-20 cm. hosszúak, 4-10 cm. szélesek. Virágai igen illatosak, sárga színű csokrokat alkotnak. Gyümölcse fekete mikor megérik, két sor kemény, lapos, barna maggal. A virágjai illatszergyártásnál igen keresettek, de nyakláncot is készítenek belőle. Faanyagából kötelet, facipőt, háló-úsztatót készítenek. Indiában, Thai-földön, Malesiában és Queenslandban is megtalálható, védett fa. Keresett volta miatt termesztik már nagyobb mennyiségben. (Adatközlőm ifj. Tomory M. Zoltán MLS. St.Louis Botanical Garden, St.Louis Mo.USA.).

Gyermekdalaink ispilángi rózsája indítékának az Iláng-Iláng illatos virágát tartom; az ebből készült nyaklánc emlékeztet a gyermekjátékunk láncára: „Rózsza volnék, selyem volnék, mégis kifordulnék...” Az „isp” szókezdés további kutatást igényel.

Iláng-Iláng

A föld őskorában — jelenlegi tudásunk szerint — egy, összefüggő egészet alkotott. Az itt kialakult emberiség csekély létszámánál fogva család-rendszeren alapult. Nyelvük, jelképrendszerük, s hitéletük is egységes kezdetekre megy vissza. Ezen hitélet — amint korábban láttuk — magasabb tudat szintjét tükrözte, sokkal inkább mint a ma embercsinálta vallások közül bármelyik is. Időtlen időkre visszamutató nyelvünk, s az abból származó későbbi töredéknelvek keletkezését is nyomon követhetve megállapítható, hogy az emberiség ősnyelve és műveltsége a magyar volt. Mondhatnánk úgy is, hogy ez az ősnyelv a ragozó nyelvek családjába tartozott, melynek a magyar a legtökéletesebben fennmaradt folytatója. Éppen ezért könnyen érthető, hogy a világ majd minden pontján találkozunk ragozó nyelvekkel, s a világ valamennyi ismert nyelvében találunk ezen ősnyelvből átszármazott darabkákat. Ilyen ragozó élő nyelv Európában a baszk, Afrikában az oromo, Ázsiában a Japán, Amerikában az eszkimó és indián nyelvek. Ezen egy nyelvcsaládhoz való tartozás zenei velejárója a pentatonia, a művészetében pedig az őstörzsi időkből fennmaradt jelképrendszer máig is felismerhető létezése.

A ragozó ősnyelv értelmi és hangtani rendszerének felbomlása következtében születtek például a most „európai”-nak kikiáltott keveréknelvek. Az utódnelvek szerkezeti keveredése igen nyilvánvaló például a latin nyelvben, ahol mind a ragozás, mind az elővetés megfigyelhető, egymás mellett. A görög nyelv korai korszakában nyelvtana majdnem teljes egészében egyezett a magyarral (V.42). Aczél József e műve a két nyelv korai kapcsolatára vonatkozóan perdöntő, csupán az átvétel iránya ellentétes előjelű. Ugyan ez áll a keltákra, iberekre. Az angol nyelvben az elővetéses beszédmód megszilárdult, hangtana viszont az átalakulás szülési fájdalmait hordozza magán még mindig, s — többek között ez is hozzájárul — az angol nyelvterületen élők nagyfokú analfabetizmusához.

INKÁK

A Csillag fejezetben kitértem arra, hogy Amerikában az eddig elhanyagolt ősműveltségek feltárása most kezd csak a szaktudományok előterébe kerülni. Írásos emlék kevés maradt fenn az inkvizíció áldásos működése folytán. A megmaradt, s főleg kőbe vésett írásos emlékek megértése a nyelv ismerete, illetve hiányos ismerete következtében igen nehéz és lassú munka. A megmaradt, s be nem olvasott aranytárgyak, esetleg megmaradt vázafestmények üzeneteit alapul véve történelmük csillagokba költözött részét csak most kezdik megérteni. Magyarországon a történelemrögzítés e módját Magyar Adorján már közel egy évszázaddal ezelőtt lefektette, de meghallgatásra nem talált. Az emberiség őstörténelme — a tündérkor fennmaradt gondolatközlési elemein keresztül — pedig ugyancsak a csillagokba vetítve lesz érthető. A fejlett tudással rendelkező őstársadalom valósága majd így válik bizonyított valósággá egy olyan korban, melyben a mai tudomány az élet kezdetlegesebb képviselőit sejtí csupán.

Történelem-hamisítás a csillagokba írt történelem, s az azt megőrző regék szájhagyománya mellett lehetetlen, mert a természetet ismerő embernek csak az égre kell

tekintenie, s már látja is a valóságot: a csillagok nem hazúdnak. Ha ma például valami határtalan természeti szerencsétlenség történne, a csillagvilág embere megjegyezné a csillagok mostani állását, s azt regébe öltöztetve át tudná adni az utókornak. A papírnaptárra szorult emberiség már néhány éven belül elfelejtené nemcsak a napot és órát, de az évszámot is. De ha meg is jegyezné ezeket, az utánna következő műveltség számára ezek a szavak semmit sem jelentenének, mert nincsenek kapcsolatban az élő természettel.

Az inkák és amerikai indiánok történetét most nem tárgyalom, ez következő könyvem tárgya. Most csak meg kell említenem, hogy a tündérkor formavilága az amerikai földrész emberének életében is döntő szerepet játszott annak bizonyosságaként, hogy az egységes szárazföld embere még egységes nyelvvel és műveltséggel rendelkezett.

Hitviláguk és életük minden mozzanata a Nap és Csillagok járásával kapcsolatos. Tiahuanco napváltója elképzelhetetlen műszaki felkészültsége mellett — néhány köve meghaladja a 100 tonnát — sem jutott el a körív készítés e fokára. A napvárta négyszögletes kövei négyszögletes ablakot hagynak szabadon, ami a napfelkeltével kapcsolatos szertartásuk része. Szent helyeik számára oltárokat építettek, s ezek birodalmuk minden részében megtalálhatók. Gary Vescelius, híres inka kutató feltérképezte ezen szent helyeket, s az alant bemutatott megdöbbentő kép tárult a szeme elé. Az inkák fő naptemploma Cuzcoban (kiejtése: Kuckó) van, s onnan szerteágazó úton épültek az istentiszteleti helyek. Minden útvonal egy-egy nagycsalád területét is jelenti. A szentélyek elhelyezése Vescelius szerint a holdnaptárral kapcsolatosak. Így kapcsolódott az e világi emberek élete a Napon keresztül a teremtőhöz, s ezt építészetükben is kifejezték. Itt figyelmünkbe ajánlom az őskelta házassági szertartást, melynek keretén belül a házasulandók ugyancsak a nap irányával egyezően végzik házassági szertartásukat. (V.66:259)

Az alant bemutatott ősi szobor (1.sz.) jelképrendszerében a következőket figyelhetjük meg: (V.66:254)

- a. A fejkék, s szemek kiképzése tisztán szemere
- b. A nyakék magyar mag és hún ékmintákat őrzött meg az utókor számára.

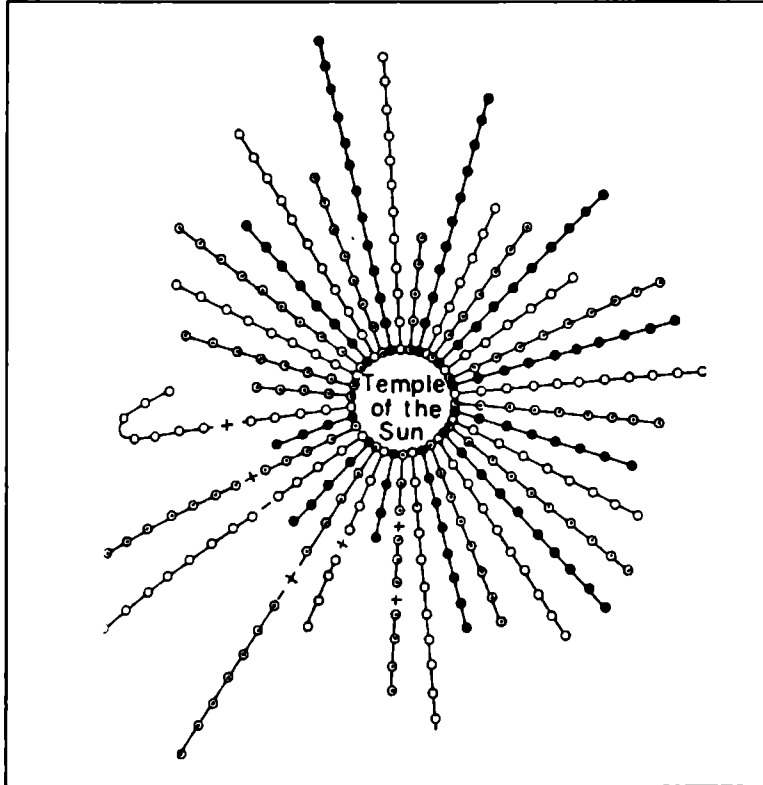

V.66:254

2. Naptemplomokkal kapcsolatos szent helyek és nagycsaládok településeinek térképe. (V.66:259)

Az inka nagycsaládok és szentélyeik napsugaras megoldása őseink építészetében ismert volt. Ilyen az ősi kárpátmedencei falúk kerek árkolása, az avar-várak szerkezete, későbbi szittya települések, s az 1940-es években az Alföldre tervezett kerek település is ezen örökölt ősi szokásról beszél.

Alant bemutatott inka település központja a már említett Cuzco kiejtése a magyar „kuckó” szóval egyezik. Maga a település hatalmas hegyek kicsiny völgyében húzódik meg: valóban egy meghitt kis „kuckó”.

V.66:259

3. A Nap két tulajdonsága, a teremtés és rombolás között élő ember. Ugyanez a kifejezőmód található a szittyak művészetében. (V.66:260) A bemutatott inka fejékek, melyek alakja és mondanivalója a tündérkor hitvilágával kapcsolatosak, őstörzseink jelképrendszerét híven megőrizték, s újbóli megjelenésük a szittya és hún művészetben belül tapasztalható.

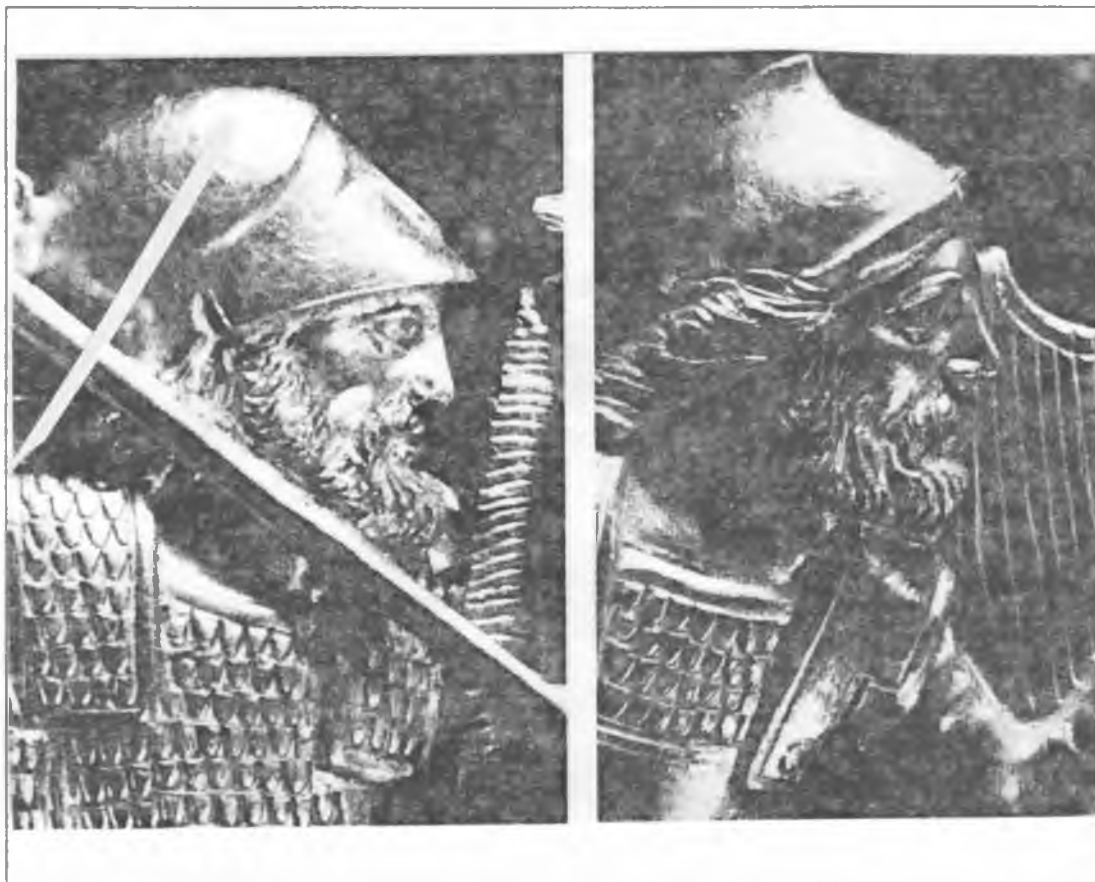

SZITTYÁK, HÚNOK

A szittyák kiléte — hála a Magyar Tudományos Akadémia szemellenzős történelmi módszerének — máig a hétpecsétetes titkok közé tartozik, a húnok és magyarok történelmével együtt.

Nyugaton a ferdeszemű barbár, a horda, a nomád, az analfabéta kifejezésekkel illetik őket. Renate Rolle idézett könyve nyomán (V.47) — tekintettel arra, hogy egy kép száz oldalnyi írással felér — néhány korabeli képpel, vagy egy-egy mondattal bemutatom őket.

A „Ferdeszemű barbárok” és a valóság:

V.47:78

A fenti kifinomult, középeurópai vonások jellemzőek minden korabeli szittyá ábrázolásra.

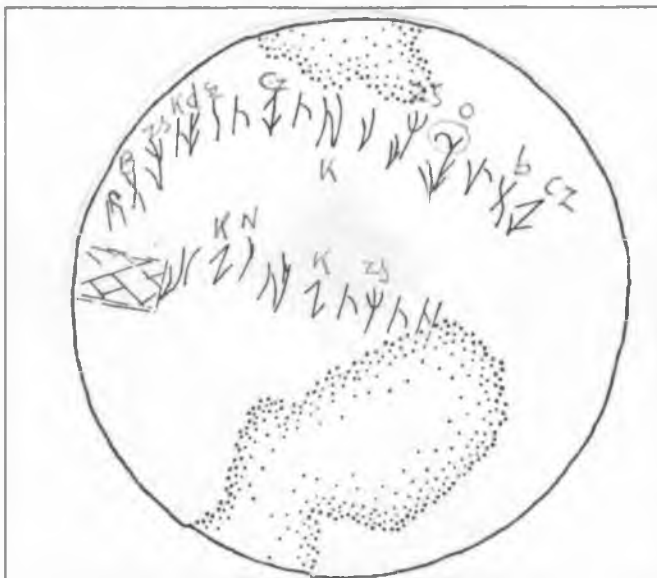
A „horda”:

V.47:66-67

Minden ábrázolásuk a közös munka és egymás megsegítése képét vetíti elénk.

„Analfabéta:”

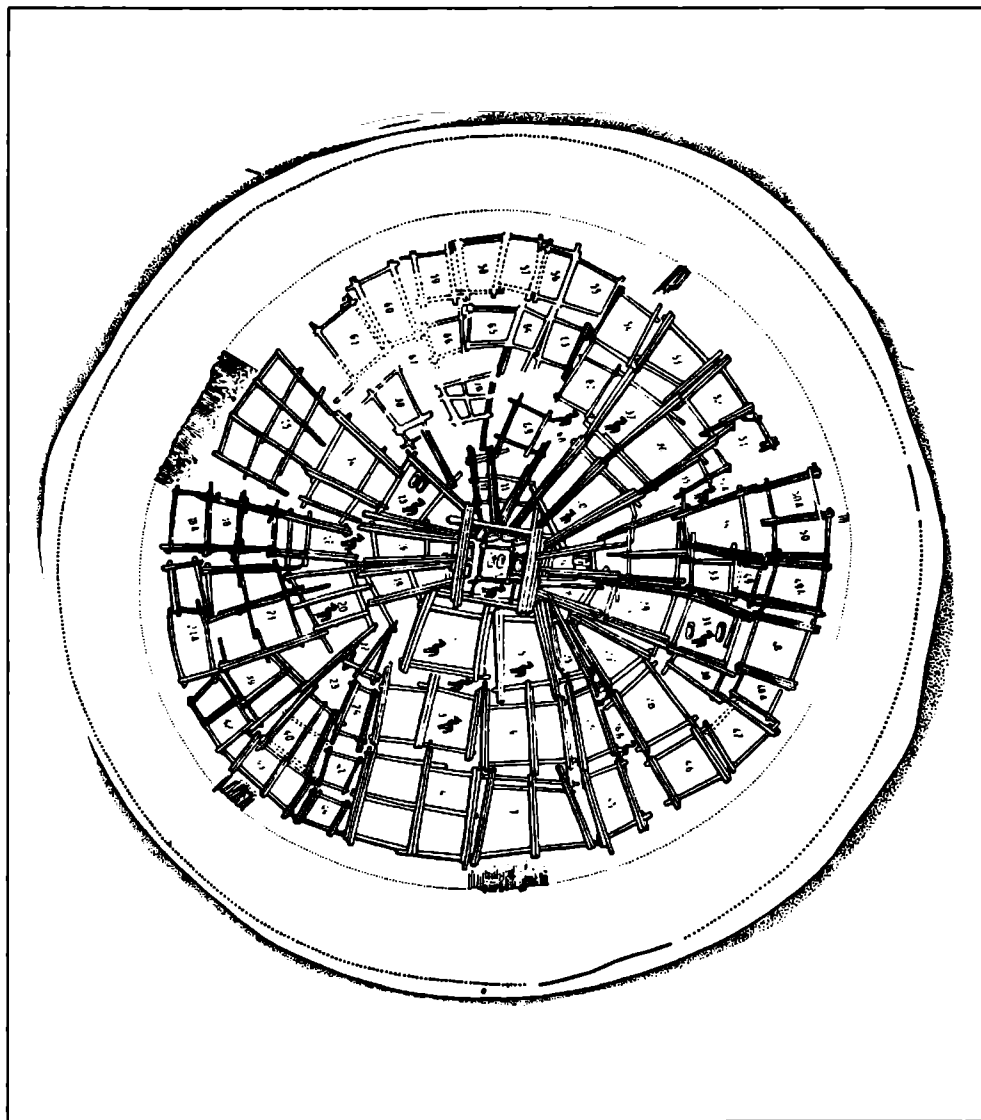
A legkorábbi szittyia írás egy példánya máig sincsen megfejtve. A lelet egy középpázsiai ezüstedény felirata. (V.47:51)

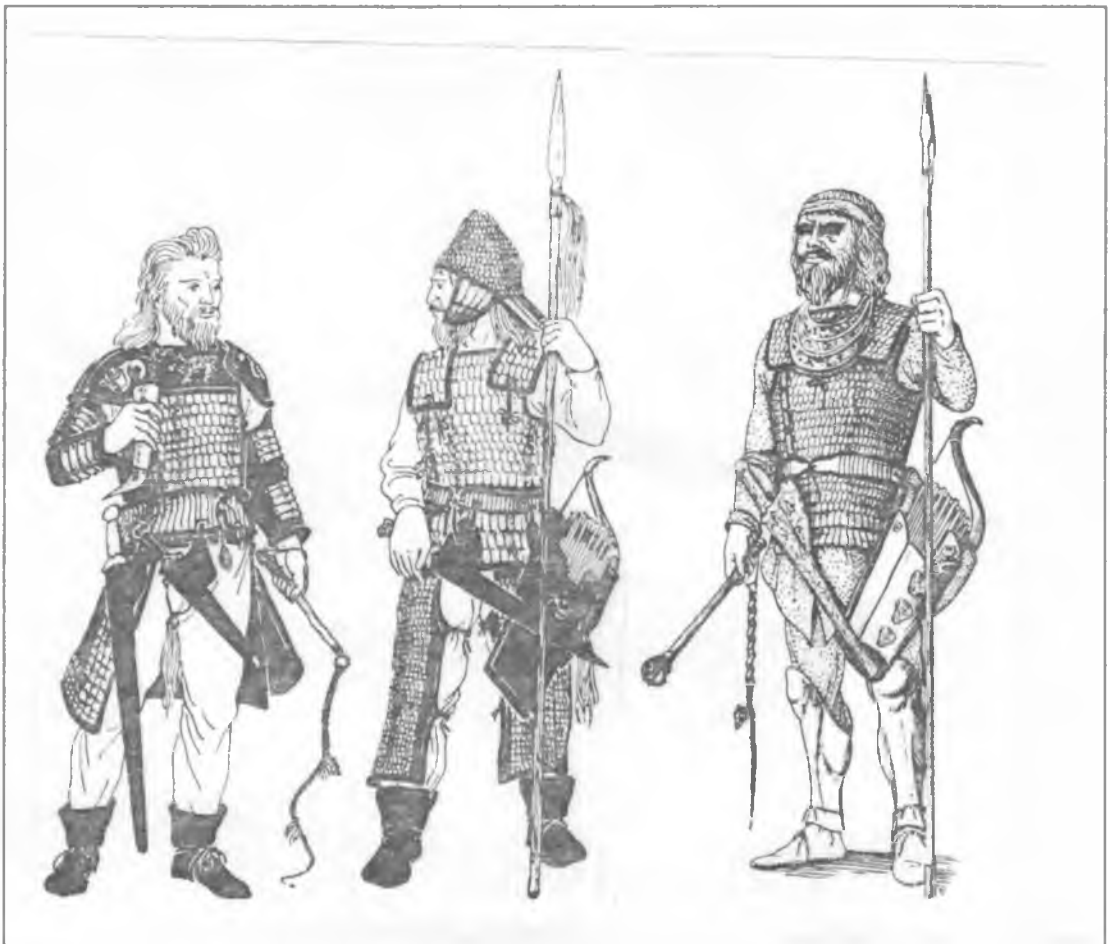
Rokonságot mutat mind a székely rovással, mind a magdalén korabeli nyugateurópában talált írásokkal.

„Nomád:”

Alant mutatok be egy szittyá középületet és sírkamrát. Ugyancsak — szemléletesség kedvéért egy szittyá férfi jellegzetes öltözetét. Felvetődik a kérdés: az örök vándorlásra kényszerült nomádok hol szőtték, fonták, hímezték ezeket, milyen műhelyekben készültek ötvös munkáik? Hol tanulták meg a város és háztervezés magasabb fokát, s ha már tudták, csak halottaiknak építettek volna ilyen fényűzően gazdag nyughelyeket, maguknak, élő családjaiknak nem?

Szittyá középület (Arzan, V.47:39), szittyá sírkamra (Besatyr, V.47:33) szittyá férfi öltözetek (V.47:33 Orzonikidze) képe hozzá közelebb életüket.

Renate Rolle a következőket állapítja meg:

Legfőbb ideje annak, hogy a szittyákkal kapcsolatos véleményeket való alpra támaszkodva átértékeljük. Miután nem e könyv feladata a szittyák történelmének taglalása, csak vázlagszerű rövideggel jegyzem fel az érdeklődő kutató számára ezen nyugati kutató átértékelt véleményét:

- 1. A szittyák alapfaja szőke.**
- 2. Virágzásuk idején Mongólia alapfaja is még ezen szőke, nem mongoloid nép**
- 3. Gabonatermelésük 4.000 éves múltra tekint vissza, s számos gabonaféle nemesítése nevükhöz fűződik. Különösen búzájuk volt olyan nemes, hogy a görögök, minden nehézség ellenére tőlük vásárolták be szükségletüket. Termeltek árpát, rozsot, kölest is.**
- 4. Híres volt az u.n. édes hagymájuk (l.: ma a makói), édesgyökerük.. Ez utóbbi kifejezést a nem magyar történészek nem értik, de Magyarországon máig is termelnek édesgyökeret, melynek neve ma is közkézen forog. (Tudományos neve Glycyrrhiza Glabra, V.69:121) Termeltek minden féle hüvelyes növényt (a babnak sok változatát, cukorborsót, lencsét, stb.)**
- 5. Len és kender termelésük bőséges volt.**
- 6. Virág és gyümölcsfa termelésük híres volt, különösen az alma és cseresznye, mely gyümölcsöket szárítókemencékben télire is tartósították.**

7. A fonás, szövés kellékeit megtaláljuk még az amazonok sírjában is.

8. Ruházatukat „pompás”-nak mondja az író.

9. Fémművességük pazar.

10. Aranyuk és drágagyöngyük — mint az Ohábaponor-i ősember esetében is — rengeteg. Viszont soha nem vált ezek gyűjtése szenvedélyükké, csak eszközeiket szépítették, díszítették velük.

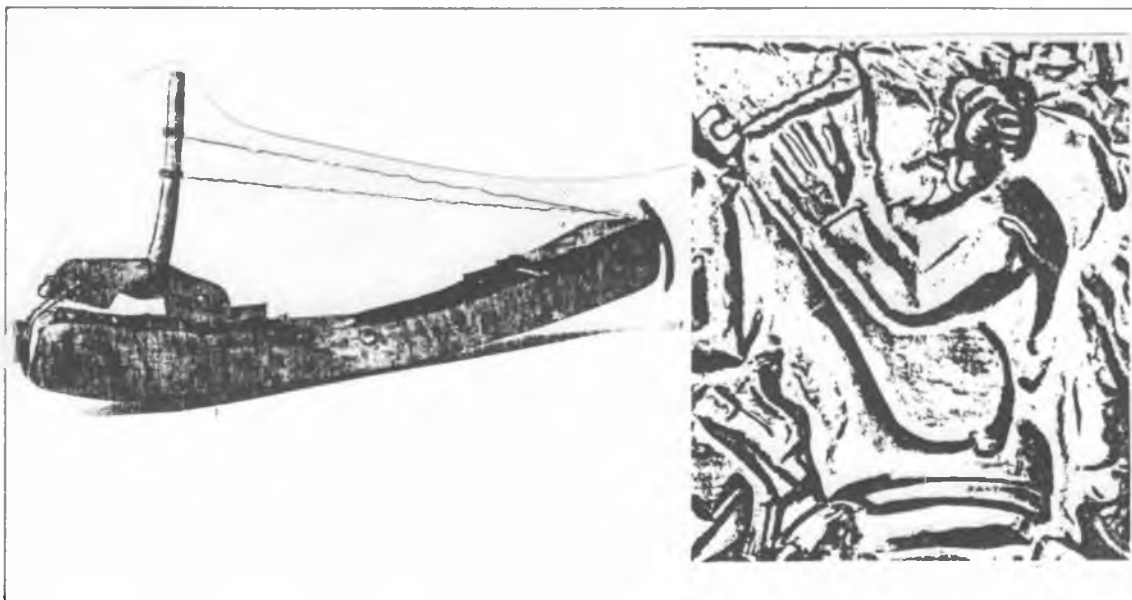
11. Közlekedési eszközük a kerekes járművek több faja. Ezekhez utakat is építettek. Az északi területeikről Ibériáig vezetett út, dél fele pedig a Kaukázuson keresztül, amit máig „szittyá út”-nak neveznek. Megépítése hihetetlen nagy szervezettséget, kitartást és tudást követelt meg. Hannibálnak az Alpokon való átkelését sokkal könnyebb vállalkozásnak mondja Rolle.

12. A görögök városépítését — fenti író szerint — át kell értékelni: nem a görögöktől tanultak a szittyák, hanem a görögök épületei készültek szittyá mintára.

13. Bölcsaik híresek voltak az akkori világban. A Hippocratesi eskü szövegének egy része szittyá szokásokat tartalmaz. Későbbi korokban Buddha, (kiejtése Buda) és Gandhi volt szittyá származású: mindkettő egy magasabb életszemlélet és a béke szóvivője.

14. Tiszta életűek és szavatartók. Szemükben a barátság mindennél fontosabb.

15. Idegenek is szívesen léptek a szittyákkal házasságra. Demosthenes anyja szittyá volt.

Daloló ősrünk (V.47:95) és egy egyszerűbb zeneszerszám (V.57:313)

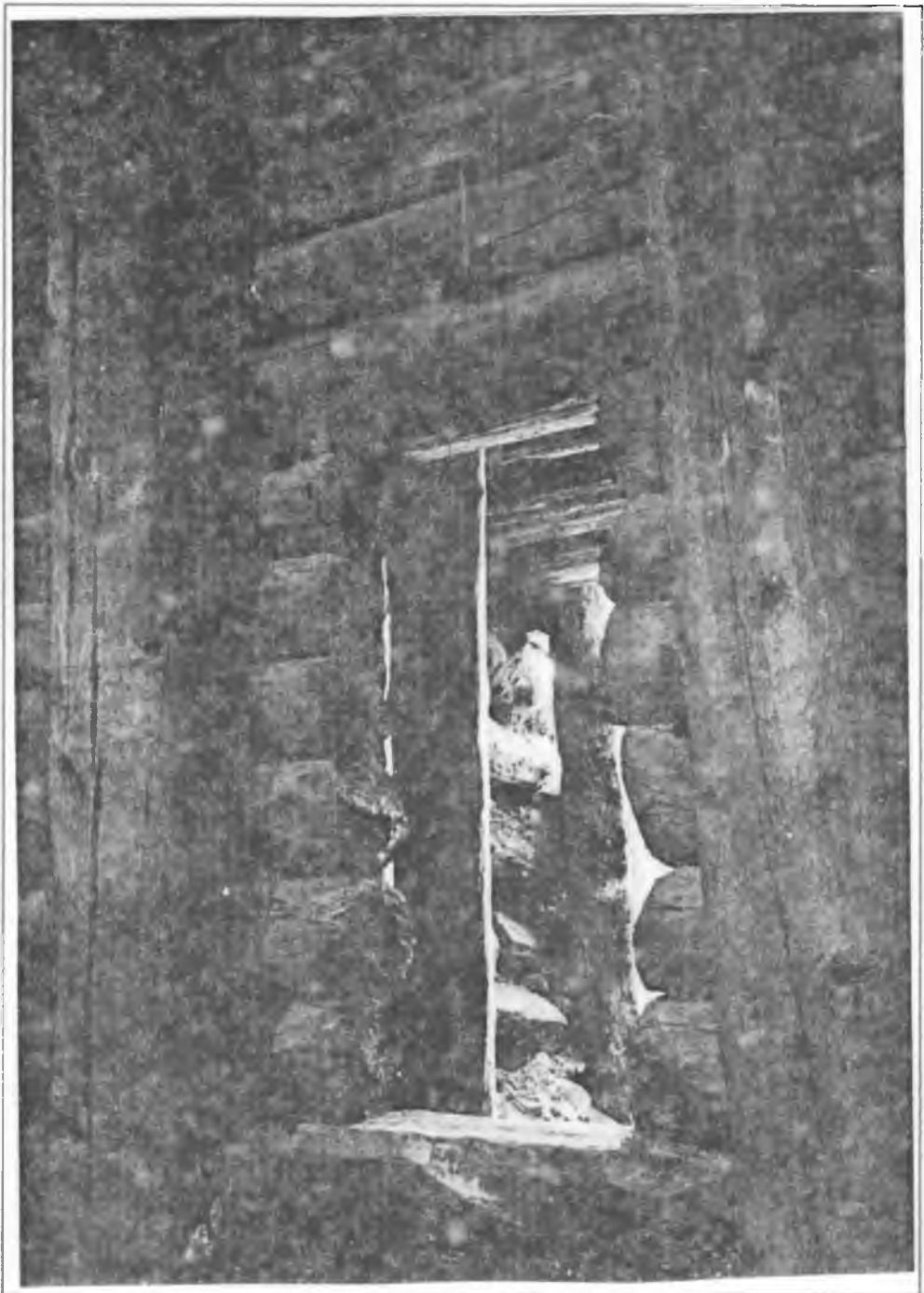
16. Legfőbb, illetve egyetlen tanítójuknak Istent és a természetet tartották

17. Hittek az örök életben, s abban, hogy a megholtak lelkeit a Csodaszarvas — csillagos egünk — karolja fel a földi halál után, s viszi az Örökkévaló birodalmába.

18. Szerették a zenét és a dalt. Hangszereik között szerepel a húrfa (hárfa), a citera és a dob.

Nyelvüket nem ismerik, illetve megfejtésére eddig semmi súlyt nem fektettek az indoeurópai nyelveket beszélő tudósok. Joggal. Ez a Magyar Tudományos Akadémia feladata volna.

A szittyák sírkamrája

A híres pazyriki sírban lelt, csodaszarvassá álcázott ló. Rolle nem ismeri jelentéstartalmát, s ezért csak a megszokott „varázslás” szóval igyekezik kielégíteni az olvasó kíváncsiságát. A sírban jelen van az ősmagyar hitvilág jelvénye, a tükör is.

V.57:313

**A Míndenség kezdetének jelén repülő Csodaszarvasunk,
s szerepének legtömörebb kifejezése. (V.57:313)**

Szittyáink divatja Kr.e.400-ban, a Pazyrik-i sírkamra posztórátétes faliszőnyege szerint. Figyeljük meg az életfát tartó, széken ülő idősebb egyén jelképrendszerét (V.57:312). Valóban „ékes” koronája, a szék és annak is hangsúlyozott ék díszei, az öléből kinövő „szik”, illetve életfa együttesen a székelyek Szikúrját elevenítik meg: Ő minden élet ura, s az örök élet letéteményese. Ő eleveníti meg a magocskákat, belőle szökken szárba a szikecske és az ember élete egyaránt. E földi világból a Csodaszarvas mezébe öltözött lovon hozzá igyekeznek a szittyá harcos, s tőle indul ismét útnak.

Hogy a szittyák egy törzsében székely őstörzsünket ismerem fel, az alanti, most már az Alduna vidékén talált pecsétgyűrű rajza is ösztönöz. A rege szerint egy Scylas nevű szittyá királyfi a Duna mellett lelte halálát, s itt találták meg pecsétgyűrűjét, melynek felírása görög betűkkel Skyleo, amit „Skylas tulajdona”-ként fordítanak. Nem tudják viszont megmagyarázni a pecsétgyűrű jelentését, s „valamiféle istennő”-nek tartják (V.47:126) A gyűrűn ábrázolt alak széken ül. A korábbiakban láttuk, hogy őseink királyavatási szertartásánál a szék játszott szerepet, s máig is használjuk például a „királyi székhely” kifejezést. A fenti szöveg olvasatánál mind a szék, mint a betűk ugyan

azt a szótagot hangzósítják a magyarban. Tudjuk, hogy nyelvünk a legmesszebbmenőkig kerüli a mássalhangzótorlódást. Rovásában viszont ott, ahol értelemzavarnak nem lehet oka, kihagyják a magánhangzókat, idő és anyagmegtakarítás szempontjait véve figyelembe. A Skylas szóban tehát az első betű magyarul „sz”, az utána következő mássalhangzó hangértéke „ek”, „ék” a magánhangzó illeszkedés törvényeit figyelembe véve, a görög „y” a magyar „ü”-nek felel meg. A magam részéről a felírás jelentését SZÉKEL, esetleg Székülő, Székelő szóval fordítom a pártás, koronás egyén népi hovatarozását

Fentiek értelmében maga a — nyugaton általánossá vált — „Scytha” népnévben is felismerhető a „szik”, „szék” szótag, ami székely őstörzsünkhöz vezet. Magyar Adorján a Scytha népnevet a hún „kitta”, nyíl értelmű szóból származtatta.

Olbia királya neve és hovatarozása Székely. E tény a görög felírás dacára is felismerhető.(V.47:126)

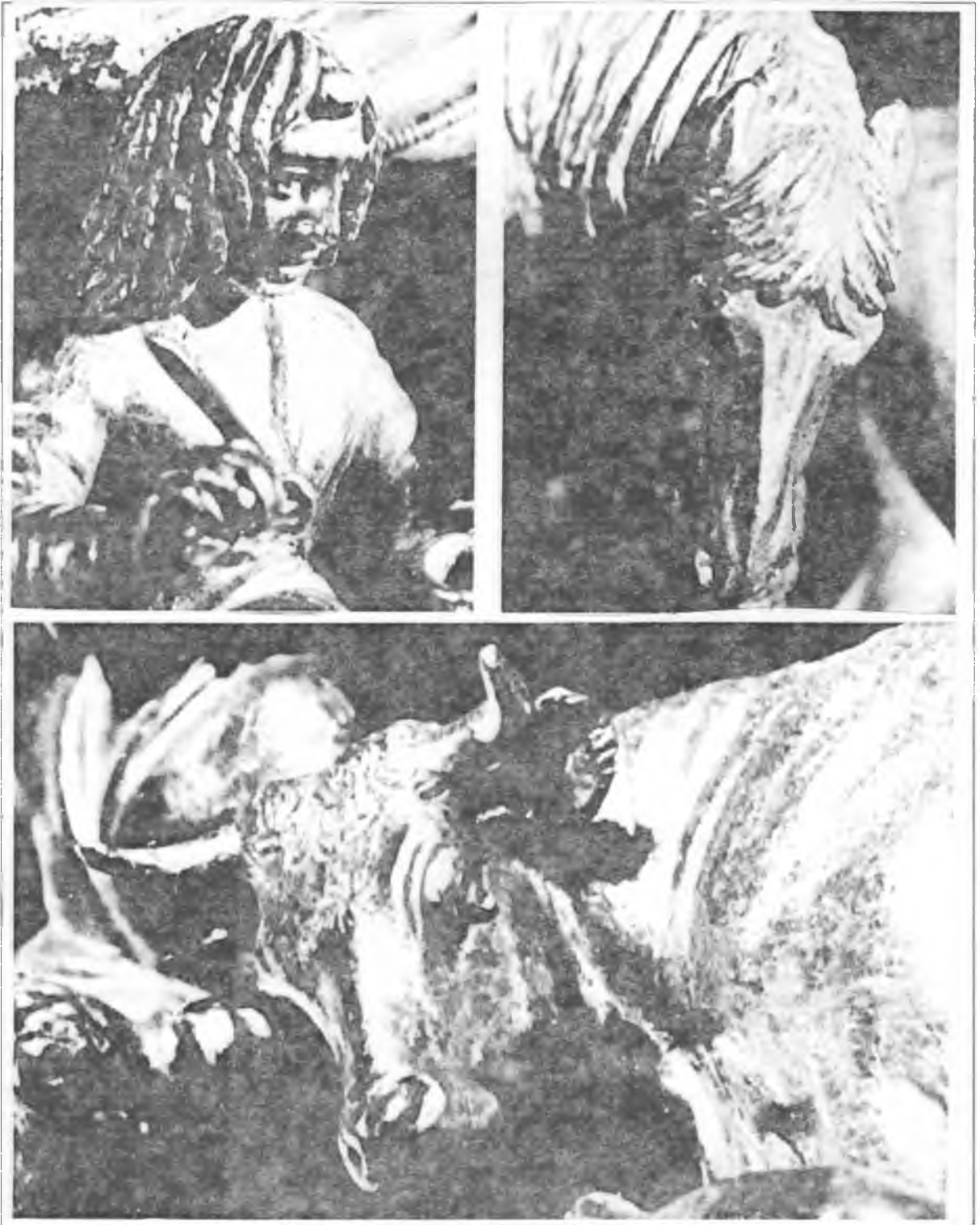

Bal oldalon(V.57:312) Szikúrhoz érkező székely harcos.

Jobb oldalon (V.57:93) a szittyák „Földanya” ábrázolása kazár jelképrendszer szerint.

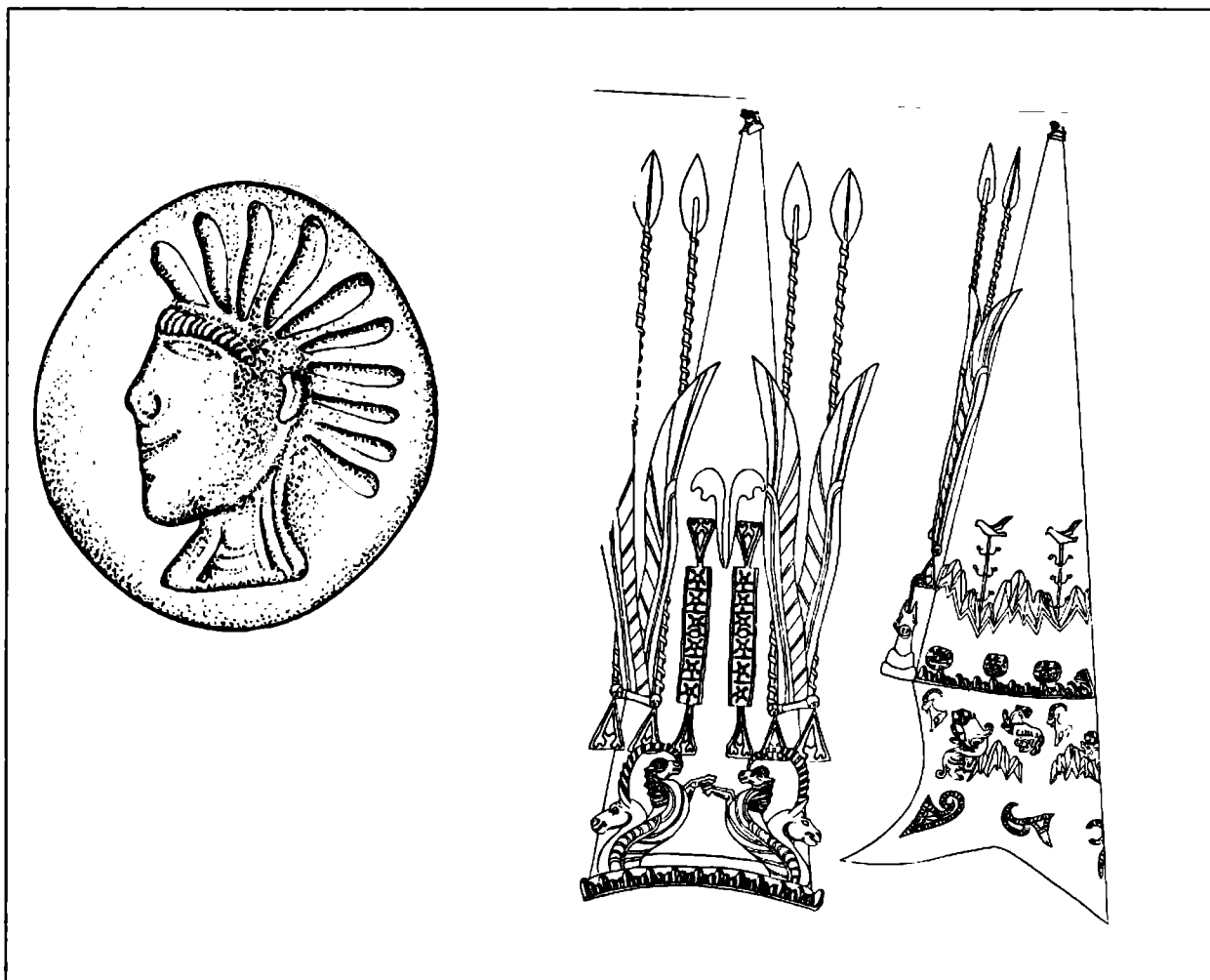
Korábban említettem, hogy a kora kőkorszak magas művészi érzéket bizonyító állatábrázolásai a későbbi szittya művészet keretében jelennek meg ismét. Alanti két példa (V.47:102-3) közvetítésével bárki meggyőződhet róla.

(Az állatok mellett lévő fiatalember mintha Mátyás Király arcélét mintázná...)

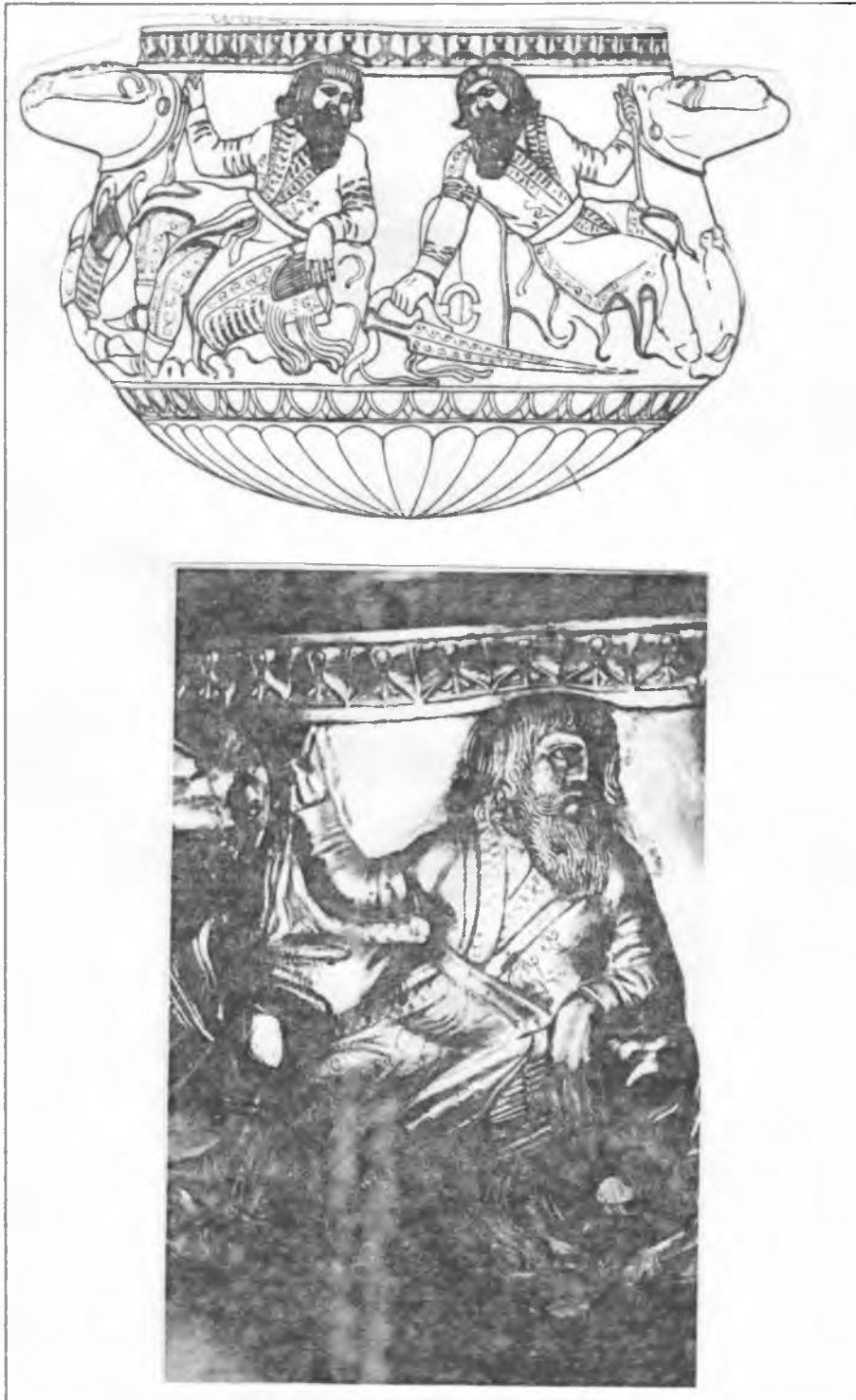
Az inkákkal kapcsolatban említettem, hogy az amerikai földrész őslakói között nagy érdeklődés központjába kerültek az u.n. vörös festékes műveltség emberei: lakótelepeikre jellemző a Földközi tenger és az Atlanti óceán partjain egyaránt megtalálható hatalmas mennyiségű, vörös festék készítésére alkalmas csigaház. A kérdést Thor Heyderdahl vetette fel, s feltételelesen a föníciaiak jelenlétének tulajdonítják ezen maradványokat. Azt is említettem korábban, hogy a föníciai műveltség őstörzsi alapja a pannon. Színeiben szerette használni a felkelő és lenyugvó nap színét, a pirosat (V.22) Napjelképük a fénymadár, melynek késői utódja — többek között — a kínaiak fung madara.

Az alanti pecsétgyűrű rajza ezen őstörzsünk jelenlétéről beszél: a fénymadár tollaival ékesített fényembert ábrázol. A mellette lévő két csúcsos és díszes sapka őseink aranykori tudását és jelképrendszerét foglalja magába. A jobboldali sűvegrészen aranyhegyekből nővő életfánkon a lélek madara. A baloldali kép alapja a kétarcú, tükörképes fény, melyből e világi életünk nő ki. Az él, illetve élet jelentésű dárdácskák csavart szára a tündérkor tudását: az élet alapját képező „életfonál” képét ábrázolják

V.46:51

Magyar jelképrendszerünk szép összegezése az alanti aranytál szép rajza. A kezdet jegyén a koronáról, s nyírségi mintáinkról ismert magyar és hún vonalvezetésű szegély, felette két király: az egyik kezében Magor jelvénye, a bot, a másik kezében a szemere és egyiptomi szobrokról már ismert életjelvény. Figyeljük meg valamennyi szittyá ábrázoláson megjelenő ember csendes méltóságát.

V.46:58-59

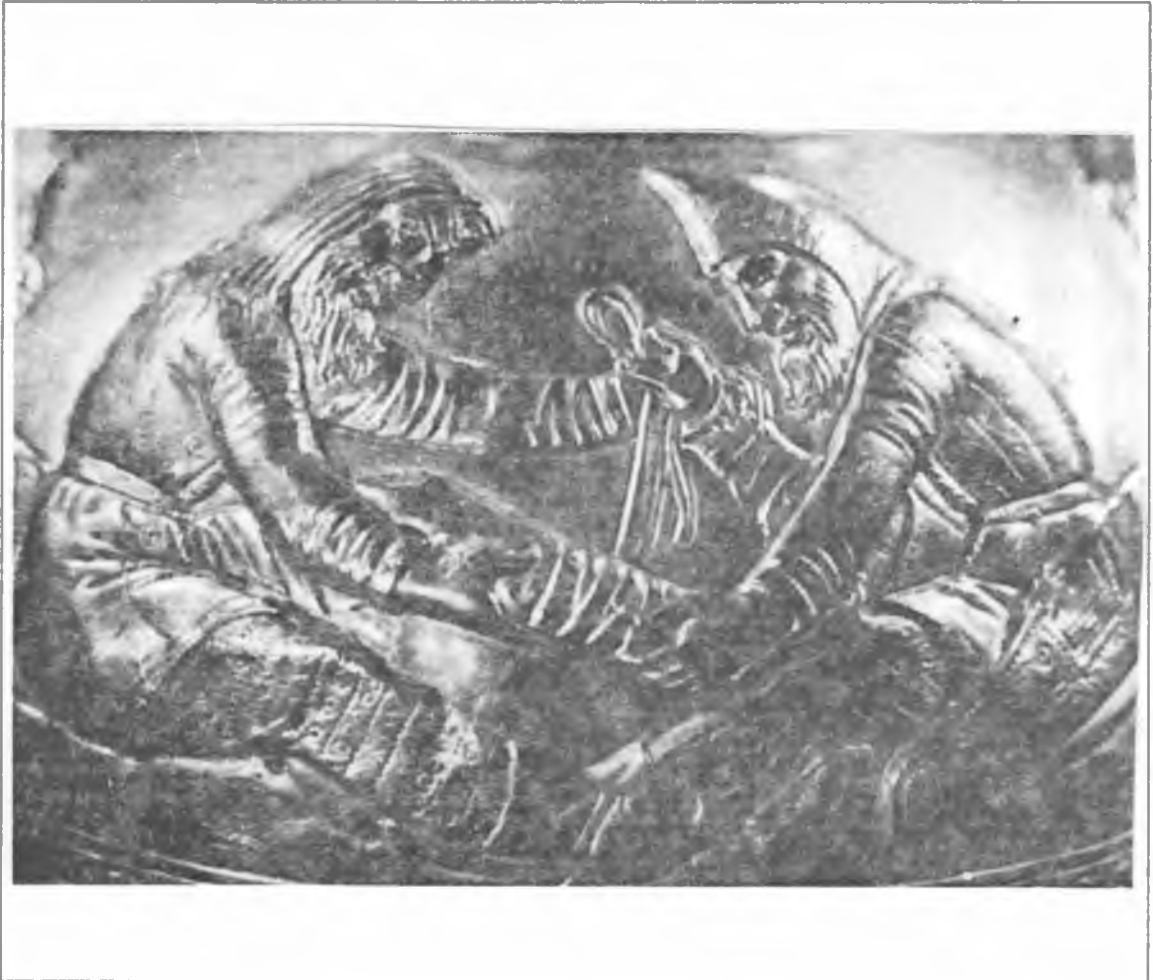
Egy szittya úr öltözéke.
(V.46:49)

Pikkelyes ruhája jászaink
jellegzetes öltözékét jeleníti meg.

Korábban már említettem, hogy magyarországi tudósaink előszeretettel emlékeznek meg nemcsak nem létező mongoloid vonásainkról, de minduntalan előhúzzák a magyar széthúzást, a híres „turáni átkot”.

HOL ITT A TURÁNI ÁTOK? Két példa a sok közül.

Szittyá ábrázolásokon mindenütt egymás mellett van a hosszú hajú, fedetlen fejű „nap ember”, a magyar, — s „sugara”, a hegyes süvegű hún. A baloldali magyar ruhája díszeként használja az ősi mag-mintát.

A szittyák történetével kapcsolatban meg kell említenem a legújabb Xinjiang-i ásatások eredményeit, (Discover Magazine, 1994. április) melyek folyamán 4.000 éves település nyomára bukkantak. A település emberei szőkék, vagy egészen világos-barna hajúak. Ruházatuk, eszközeik a „keleteurópai” népek jellegét viseli. Ismerték a földművelés, állattartás, közlekedés szittyáknál elért eredményeit. Halottaikat szépen kiképzett kamrákban helyezték nyugalomra. A halotti lepel színei a piros és a kék. A cikk írója leginkább szépen szabott ruhájukat, s az igen magas, hegyes tetejű kalapjukat dicséri. Ezeket a sakákkal hozza kapcsolatba, akikről Lukácsi Kristóf szamosújvári plébános már az 1860-as években bizonyította, hogy a szittyák egy törzse. Korábban, az

etruszkokkal kapcsolatos fejezetben bemutattam, hogy ősnépeink bizonyos rétegében a Földközi-tenger vidékén sem volt ismeretlen e viselet, de viszont minden esetben rokonnépeink divatjával kapcsolatos.

A lovak kantárdíszje napjelképpel volt díszítve, s ugyancsak napjelképek láthatók a tetoválási mintáik között is.

Ismerték a sebészet magasabb fokát: tudták, hogyan kell eltávolítani megbetegedett testrészeket, s a műtét utáni sebet lószőrből készült fonállal varrták össze. A talált jelek szerint a betegek szépen felgyógyultak.

Nyelvükkel kapcsolatban még nincsen feltárt anyag, de feltételezik, hogy az újgúrral, vagy „más, indoeurópai nyelv”-vel rokon. Tekintettel e fehér, szőke népnek a kínai műveltségre gyakorolt hatására, az újgúr nyelvet is az indoeurópai nyelvcsaládba sorolják minden előzetes magyarázat nélkül. Feltételeken felhozzák annak a lehetőségét, hogy ezen európai telepések a kínai történelemkönyvekben szereplő Yuezhi és Wusun nép-

Ezen új feltárási munka ősnépeinkkel kapcsolatos emlékei iránt — remélhetőleg — a Magyar Tudományos Akadémia is érdeklődést fog tanúsítani.

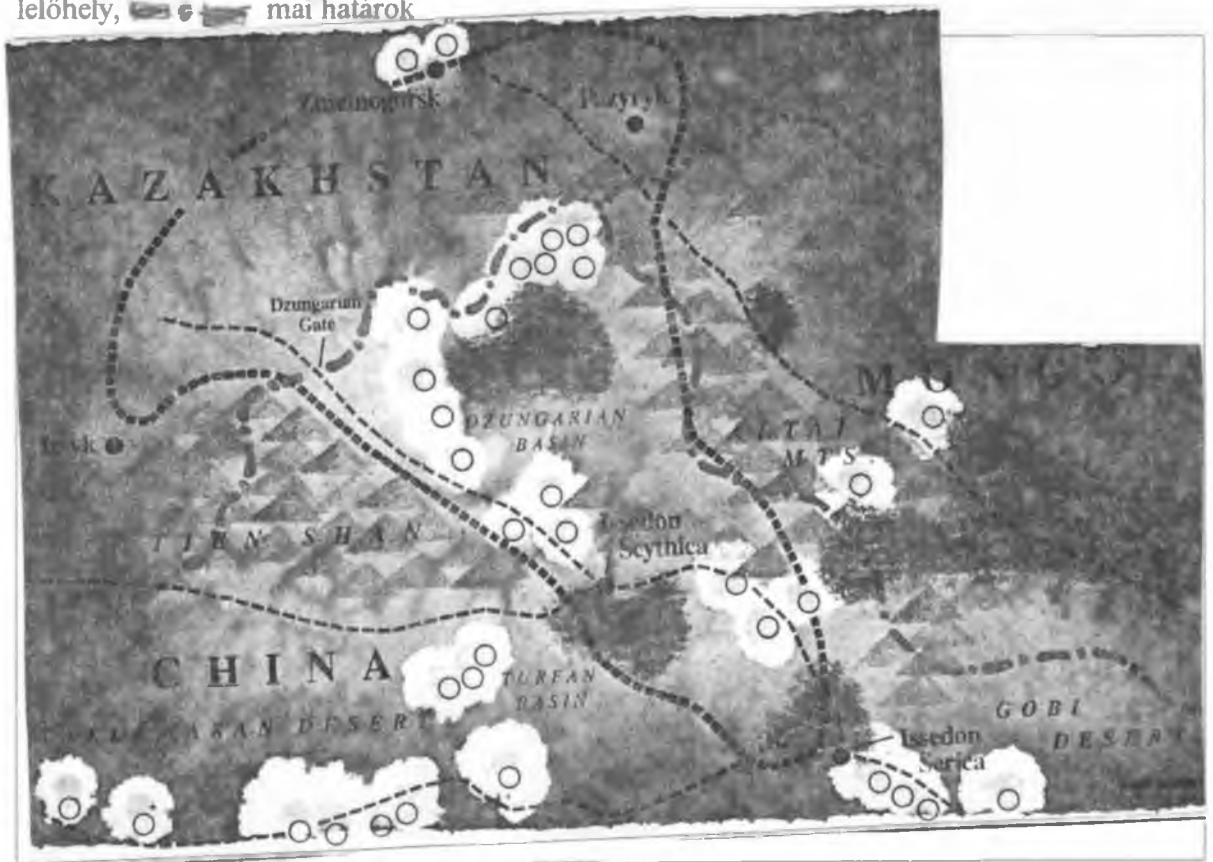

A szittyákkal kapcsolatos új érdeklődés a tudomány több ágát mozgósítja napjainkban. Nyugati tudósok például nagy figyelmet szentelnek a szittyá aranyak védőinek, a griffeknek a kilétére. Az Archaeology 1994. november-decemberi számában Adrienne Mayor tanulmánya a griffeket az Issedoniában nagy tömegű csontvázat maga után hagyó Protoceratop-al azonosítja. Szerinte az itteni föld igen magas aranytartalma miatt nem lehetett ritkaság ezen őshüllők fészkeiben is megjelenő nagymennyiségű aranyrög, amint ez a ma már csak kövültként látható Protoceratop-tojások esetében még mindig megfigyelhető. A későbbi belopakodó, arany után sóvárgó idegenek a föld felszínén is nagy mennyiségben előforduló csontvázak köré fonták a félelmes, aranyörző madarak meséjét.

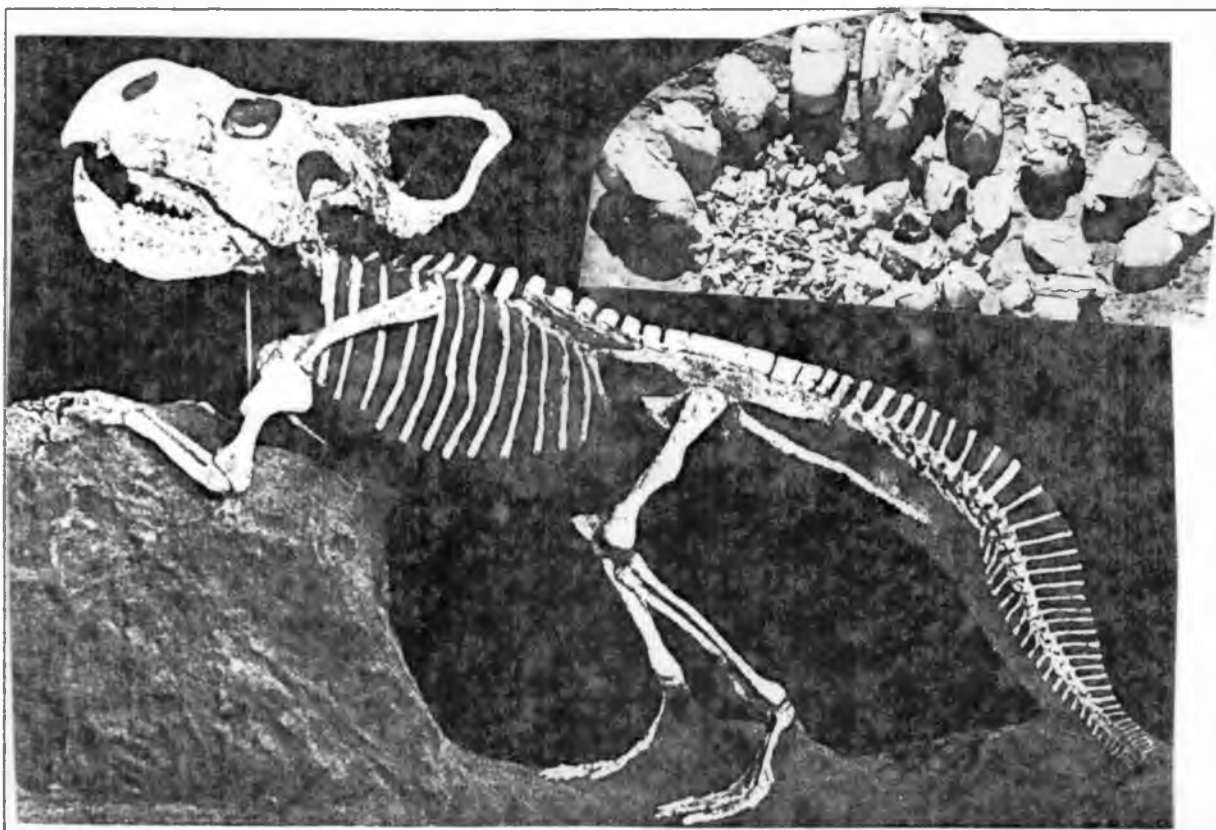
A Báthory család eredetével kapcsolatban azt tartja a hagyomány, hogy igen régi időkre megy vissza, s ősük még sárkányt ölt. A tudomány egy későbbi felismerése lesz talán, hogy az őshüllő és az ember találkozott egymással, s élő emlékezetet rejt a griffek meséje és a Báthoryak családtörténete.

Az aranytörőn látható „griffek” szarvasok ellen idézett támadása az aranykor békés rendjét követő pénzsóvár világ kezdetének jeleit jelképezi. De jelentheti egyúttal a Discover, 1994. januári számában hozott nagy vízárván elpusztult szarvasállomány helyét átvevő sárkányok elszaporodását is. Ez a hatalmas árvíz 14.000 évvel ezelőtt történt, Dél-Szibériában, az Altai hegység vidékén, a Chuja folyó völgyében..

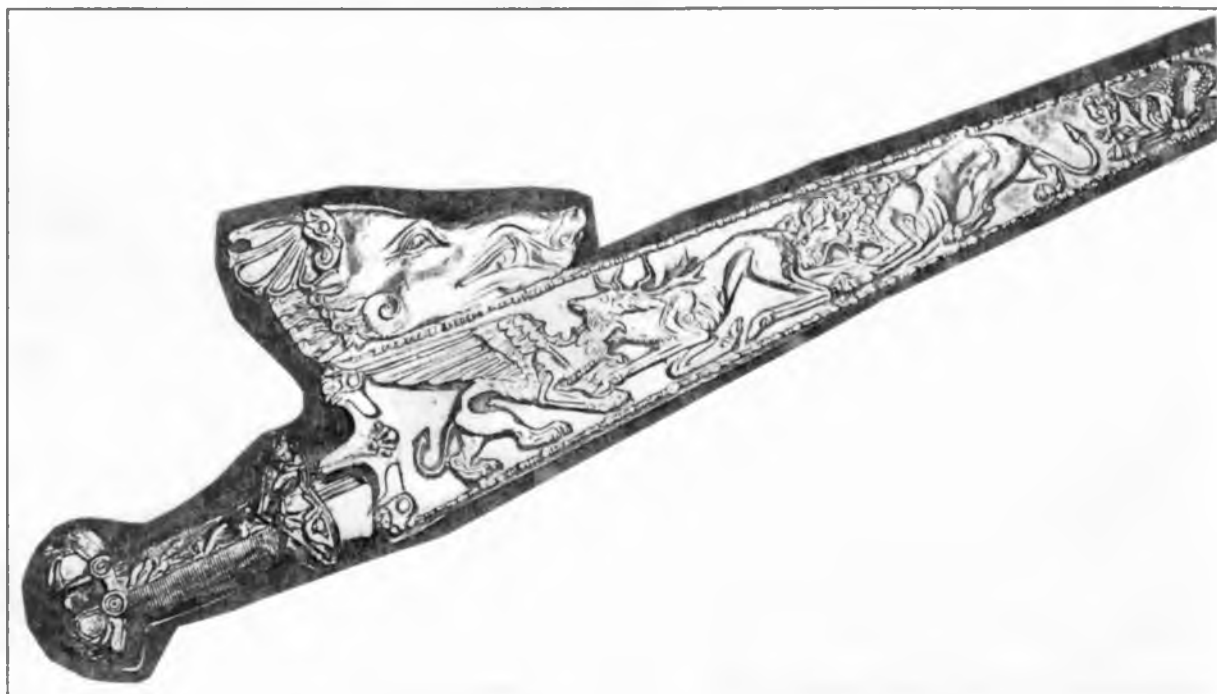
Jelmagyarázat: Issedon terület, - - - kereskedelmi utak, aranylelőhely, mai határok

Protocerotop és tojásai Issedonia és az Altáj vidékén.

Őshún jelképrendszerű szittyva aranytőr a Kr.e.III.századból.

Az árvíz legmagasabb szintje 1.500 láb mélységű volt, 90 mérföldes sebességgel rohant végig a völgyeken. Az árvíz oka az utolsó jégkorszak idején felszabadult víztömeg, eddigi kutatások szerint.

Aeschylus Prometheus mondája e vidék szittyáiról beszél, s egy hatalmas árról, ami elsöpörte Prometheus szikláját. Orosz tudósok néhány hónapja számoltak be egy hihetetlen méretű árvízről, ami a volt Szovjetunió területén hömpölygött végig a jégkorszak idején, észak-déli irányban, mindent elsöpörve útjában. Az emberi emlékezet, s az azt dajkáló szájhagyomány ismét döbbenetesen igaz képet festett e vidék múltjáról.

HUNOK

A húnok történelmére sem szentelt több időt és gondot a Magyar Tudományos Akadémia hivatalos részlege, mint a szittyák, szarmaták, s egyéb ősnépünk viselt dolgaira. Mindez annak dacára történt, hogy magánkutatók igen áldozatos munkával rengeteg nagyszerű anyagot gyűjtöttek össze e tárgyban. Ezek nagy része az Akadémia pincéiben fekszik talán mai napig is, a többi neveltségessé tételének bő irodalma után a kérdést kényelmetlen csend borítja. Úttörő és igen szép munka Bóna István idézett műve (V.68), de sajnos őt is köti még, s véleményét néhol befolyásolja ázsiai eredetünk tévtana.

Ősi jelképrendszerünket nyomon követve most csupán néhány hún munkát vizsgálok meg, hogy mit mondanak számunkra.

Legáltalánosabban elterjedt edény a húnok híres üstje, melyből néhányat később mutatok be. Jellegzetes mintája a perem közelében látható „felkiáltójeles” minta (V.68:138), a magyar mag és a hún ék összekapcsolásának szép példája. Megerősíti ezt az üst tetején látható számos „gomba minta”, mit — s most Bóna Istvánt idézem — „...többben a korabeli fibulák utánzatánzatának, 'álfibulának' nézték, s nézik (a keletigermán női ékszerdívat — ez esetben nyilván képtelenségnek számító — 'hatását' feltételezve az üstökön), mások a díszítésben a temetkezési célra szolgáló üsturnák 'megkoronázását' látják (holott eleve nem lehet szó 'urnákról'....) Valószínűnek tartja, hogy a gomba díszek esetleg fákat, faleveleket jelképeznek. Példának hozza fel a Staraja Igren-i gombaalakú 'diadémát', mely viszont teljes egészében a magyar hullám- és hún ék vonalat követi, a közepén a félkör alakú „gomba”, benne négyszirmú, mag-központú virág.

Korábban kitértem az inkák híres fejdíszére, mely félköríves, ékes koronával kezdődik, s a viselője lába alatt a húnok „gomba” alakú üstlemezével záródik be. A két félkör együttesen a nap kerek rajzát adja, de itt már hatásában két részre van osztva: az egyik az ékes, az életerőt adó részre és az anyagban megnyilvánuló hatására. Szerintem az üstön látható „gombák” ugyancsak a nap melegítő hatására vonatkoznak. Maga a gomba szó mag szavunk fordítottja. Így tehát a perem mintája és a felette lévő „gomba” minta is magyar szavunkkal és jelképrendszerünkkel kapcsolatos. Az 1—4—1-es beosztásban az „Egy” Teremtő-erőt és anyaghoz kötött mását, a „négy” szóval kifejezetett eszmeiség jelenlétét sejtem, s ugyanúgy, a 3—1—3-as elrendezésben a magyarság két szent számát, az egyet és a hármat, ami a teremtésben lévő összhangot

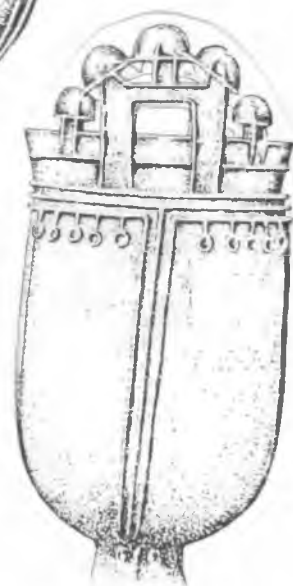
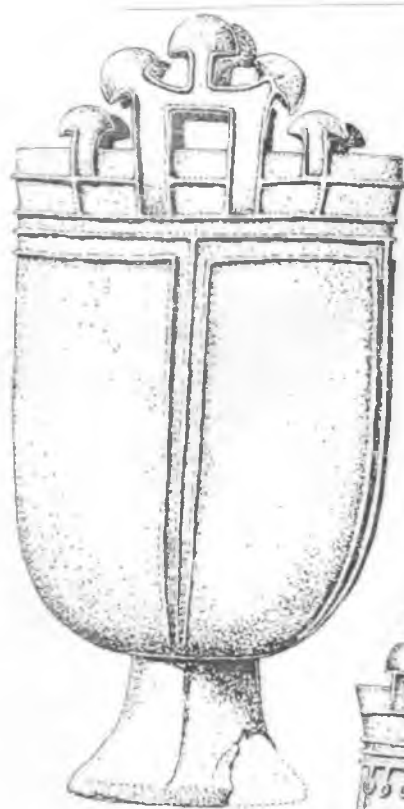
jelképezi. Maga a „felkiáltójeles” minta már a szittya aranyedény szegélyén is jelen van, amint azt a korábbi képen láthattuk.

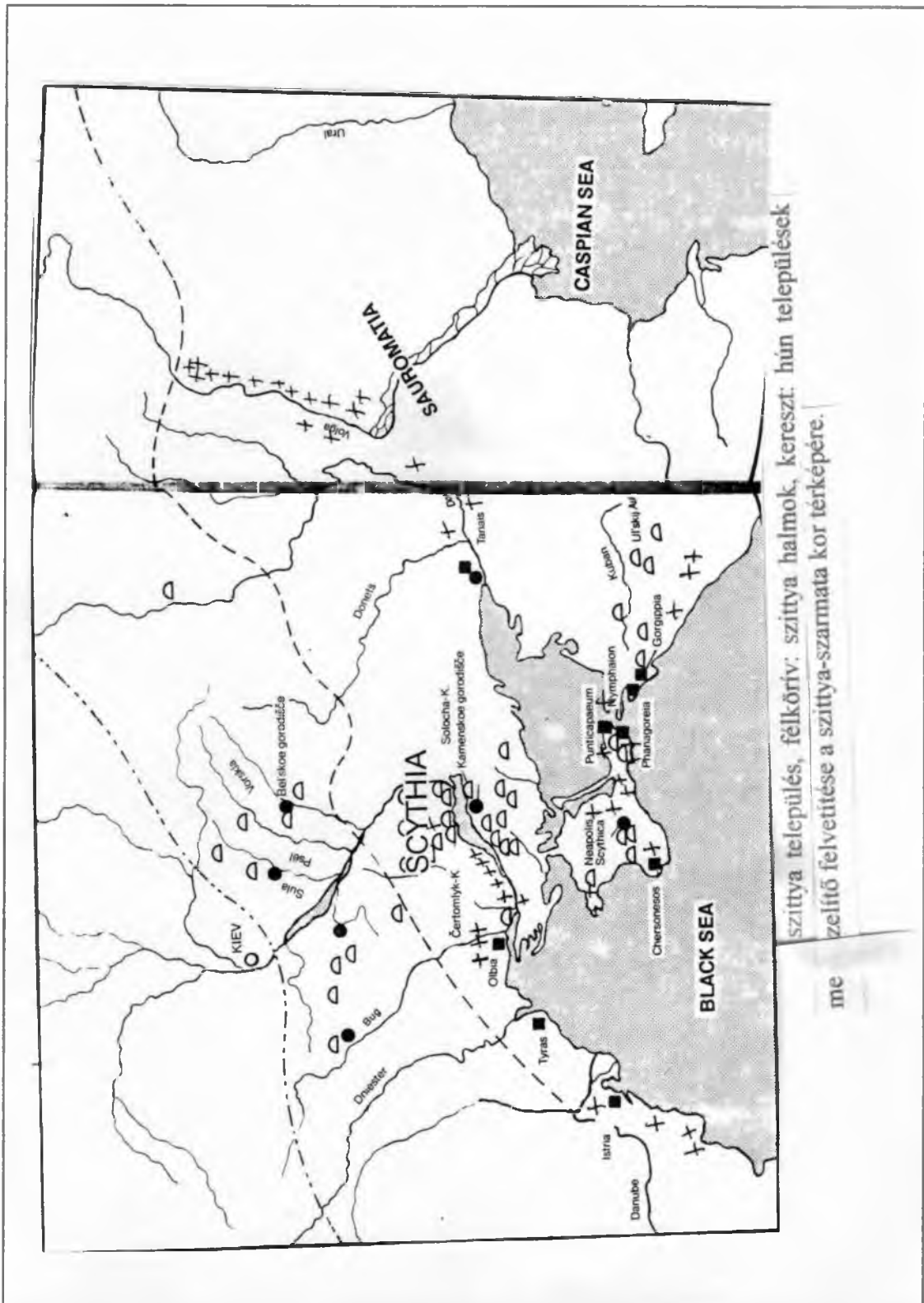
Magyar kézimunkákon, fafaragásokon mindenütt megtaláljuk a kusza képét, az abból kinövő életfát. Minden ilyen munka Isten és a teremtés folyamatára irányította munka közben a készítőik figyelmét, s így minden teremtő tevékenységet imává szentelt. Ugyan így, az üstökön található ezen jelképrendszer figyelmezteti az embereket a Teremtő e világban való jelenlétére; ezen díszek is az ima erejét sugározzák a résztvevők felé.

Minden társadalom szépségeszményét, Istenét saját tulajdonságai keretén belül fogalmazza meg. A legmagasabb eszménye fejezi ki Istenről és a világról alkotott képét, szükségszerűen, hiszen tapasztalatán kívül eső fogalmak érzésvilágára hatni nem tudnak. A legkorábbi idők óta földet munkáló magyar az Élet-adó, gondozó, fenntartó Jó Isten jelképe az áldást, meleget adó napot tartotta. Saját arca — igazmondó tüköre

**A baloldali hún üst a Kapos völgyéből, Hőgyészből,
a jobb oldali üst az Alduna vidékéről származik.**

(V.68)

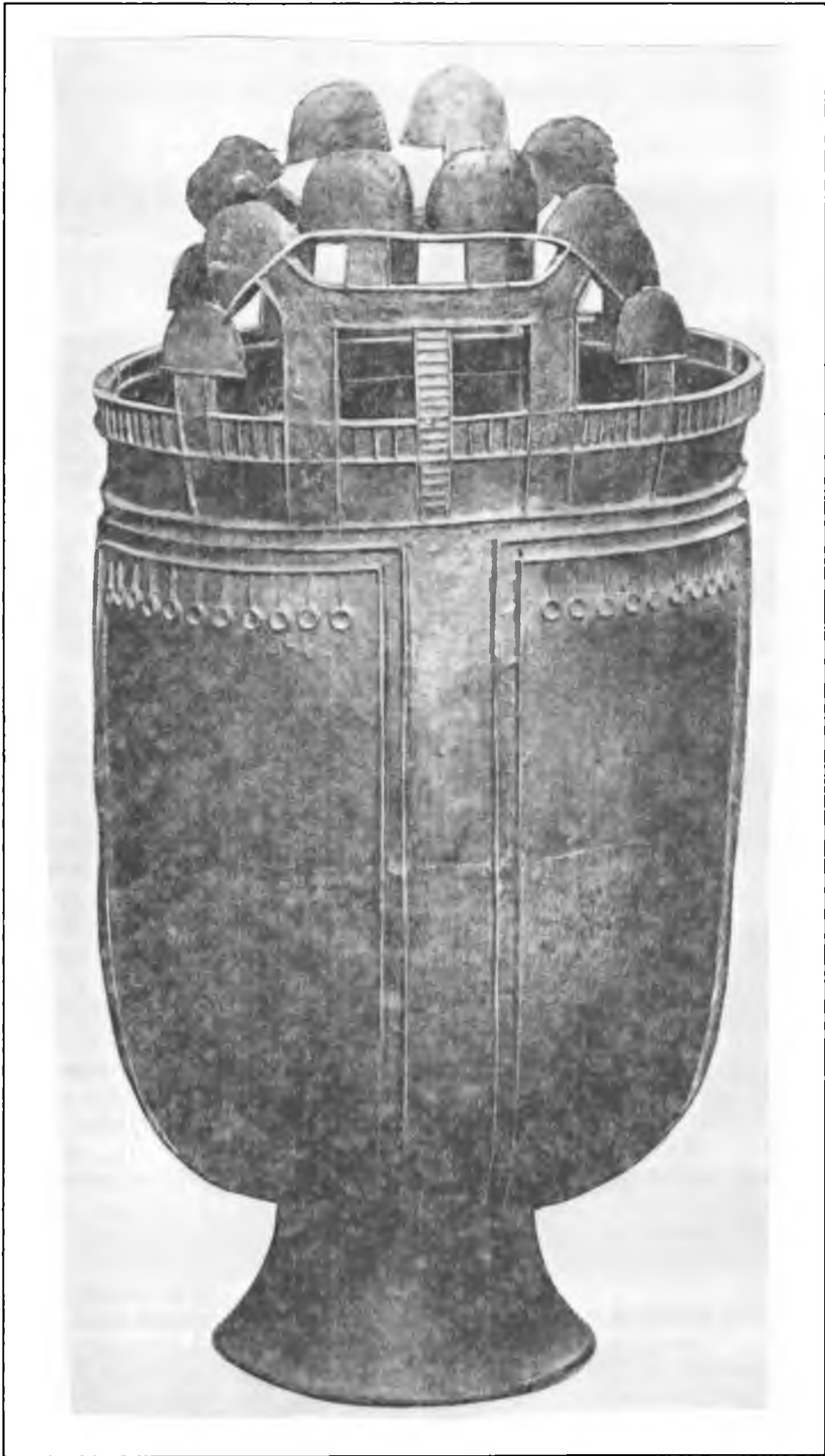

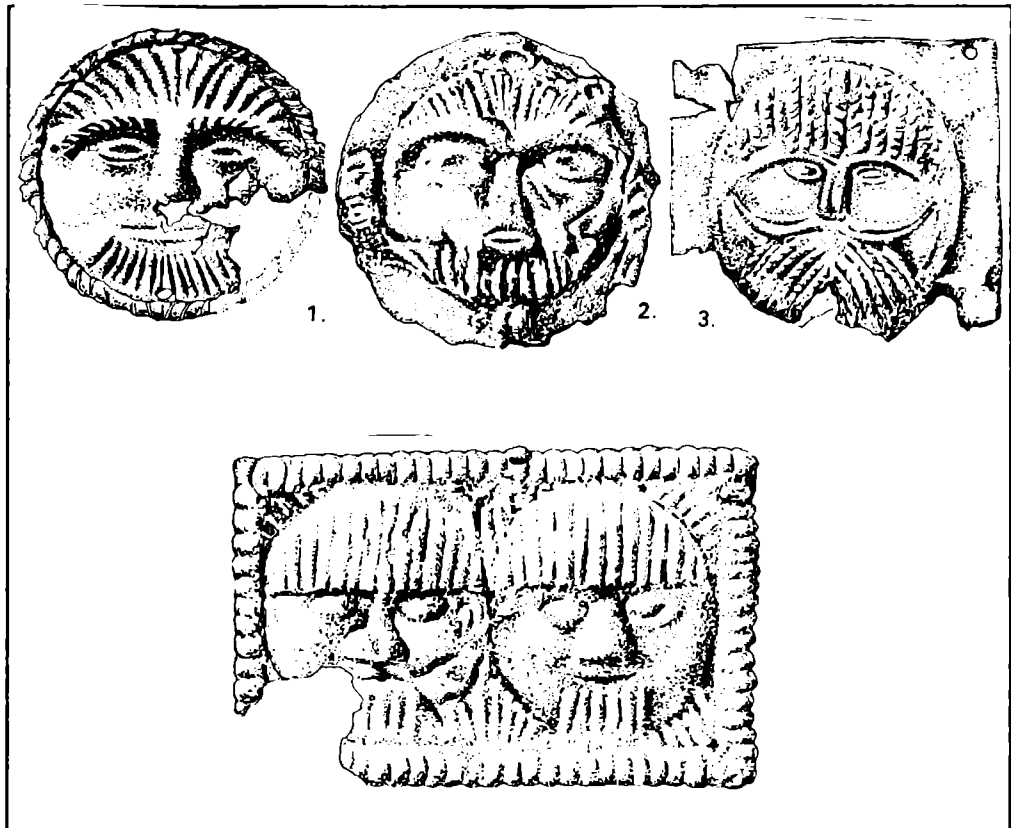
szittyai település, félkörív: szittyai halmok, kereszt: hún települések
 zeltő felvetitése a szittyai-szarmata kor térképére.

me

Szittyai, szarmata, hún települések főbb gócpontjai

bizonyossága szerint — az áldott nap mása. Legkorábbi alkotásai kerekfejű, szelíd embert ábrázolnak. Az eddig nyomon követett ezredek során mindenütt ezen jelképrendszerrel találkozunk, s ennek összegezése a hún művészetben megjelenő férfiarcok lent bemutatott jellege. Ezek a fekete-tenger vidékéről származnak. Szarmata, alán eredetű hún tárgyakra mondja ezeket Bónis (V.68:26). Itt csak annyi megjegyzést kell ehhez fűzni, hogy a szarmaták, alánok, szittyák, húnok, avarok, stb. — noha más-más néven szerepelnek a történelemtudományok lapjain — egy népnek tagjai. Egy a művészetük, szépségeszményük, hitük. Társadalmi szokásaik — a súlyos ezredévek alatt — természetesen megváltoztak, de végső fokon magyar hovatarozásukat, s őseik alapjelképrendszerét, világnézetét még megtartották. Az alatt közölt kettős kép szerintem vetületes világgépük és magyar-hún azonosságuk tudatát közvetíti.

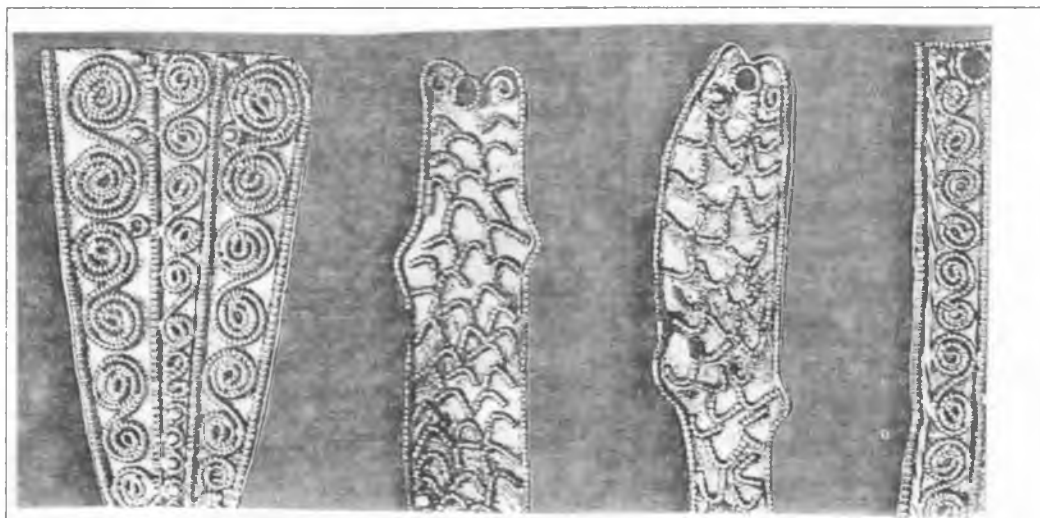

Nyugati történészek és képzőművészek a kacskaringós mintát a legkorábbi kőkorszaktól kezdve kísérik figyelemmel. E minta első megjelenési helye Erdély, s innen vándorolt a Földközi-tengeren át a Nilus völgyébe egy olyan korban, amikor a Szahara még termékeny volt. A magyar hullám, aranyműveseink szótárával „szántóföldes” és a mag-mintát is figyelemmel kísérhetjük Magyarországon, s nyugat Európa kora kőkorszaki tárgyain, sőt e hullámvonal az első ismert karcolt minta Európában, amint ezt korábbi fejezetben bemutattam.

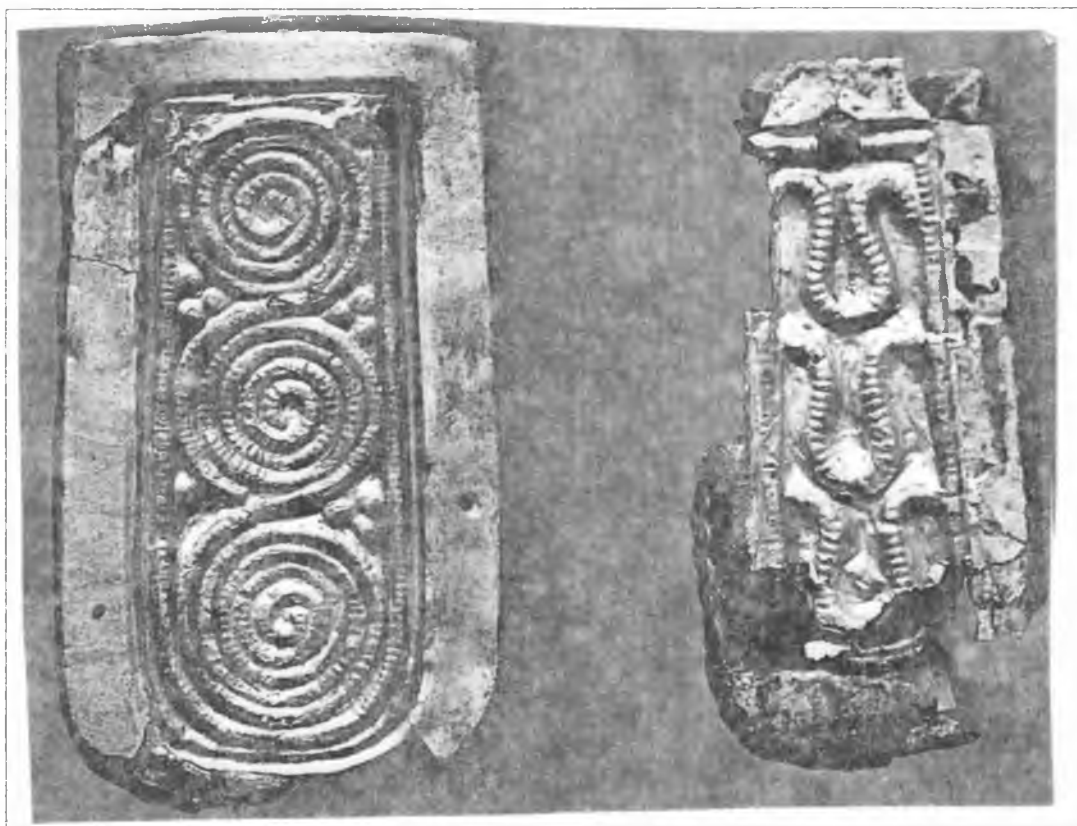
Népünk e mintákat híven megőrizte, s a húnok művészetével zárult be e kör, az alanti minták szerint. (V.68:147, 162) Vándoraink megőrizték a hazulról kapott kincset...

Mezőberényi hún fejékek

Hún aranydíszek késő avar temetőből Kékesd.

Utóljára, de nem utolsó sorban őseink összetett jelképrendszerével kapcsolatban jelképes állatainkról kell néhány szót szólnom. Mielőtt tárgyalásukba bocsájtkoznék, meg kell említenem, hogy ezen állat-alakok soha nem fajultak népünknel „totemállattá”, imádat tárgyává. Jelképek voltak, s egy természettudományi, vagy társadalmi valóság igen összetett ábrázolásai.

A már történelmi korok művészetében, főleg szittyá aranyokon megjelenő állatábrákat szemlélve, akarva, akaratlanul is őseink jelképrendszerébe ütközik az ember.

Az alanti gyönyörű párdúc testén magyar mag, s kőrőseink kör jele hangsúlyozott, érdekes módon a farkán és lábain. Testtartása az avar perec szót idézi, ami ismét a „P-R” szócsoporthoz tartozik, nevével együtt. Ezen első pillantásra valószínűtlennek látszó hely maga is jelképes. Ott, ahol a jelkép a valósággal találkozik ugyan az, mint az e földi állat nyugvópontja: a föld. A szó legszorosabb értelmében véve, „ott, ahol az ég a földet éri”, ott, ahol a fény embere e világgal egyesül, jelenik meg népi jelképünk: a párdúc, vagy a csodaszarvas lábainál.

Renate Rolle „ismeretlen rendeltetésű aranytárgy”-nak mondja a Nagy Péter cár szibériai gyűjteményéből előkerült, fenti művet.

A csodaszarvas születésünk pillanatától kezdve az ősszmagyarság jelképe volt. Az alanti, sokszor látott, szittyá aranyszarvas jelképrendszere e tudatot híven megőrizte.

Lábai vetületes világképünket mintázzák. Legkorábbi csontfaragásainkról ismerjük már ezen jeleket: a magyar mag és a hún ék mintákat. Kérem ezeket összevetni lőporszarúink ősi emlékü mintáival. „Ott, ahol az ég a földet éri”, ott, ahol a Csodaszarvas lába a földet érintette, keletkezett népünk. E jelképek minden kétséget kizáróan hirdetik a hún magyar egység tényét.

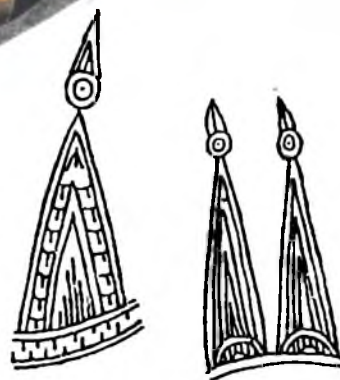
A Csodaszarvas — mint Hazánk is — testében hordozza őstörzseinket.

Agancsa világokat és korokat dajkál. Az agancs utolsó „kor” jelénél lévő állatalakot az aranytárgy készítőkor vezetőszerepet vivő népcsoport jelképének tartom. A többi már betöltötte történelmi szerepét, s a Mindenség őstudatában pihen.

Ismét Renate Rolle szavain keresztül tolmácsolom a tudós világ véleményét: „Arany pajzsdísz: pihenő, vagy vadászó szarvas a Kul’Oba kurgánból”. (Itt csak zárójelben: mióta vadászik a szarvas?...)

Nekünk magyaroknak: őstörténelmünk művészi és tömör kifejezése.

MERJÜK FELISMERNI ÓSEINK ÜZENETÉT. HELYETTÜNK EZT SENKI MÁS NEM TUDJA MEGTENNI!

Ősi emlékü porszarúink jelképrendszere:

Ugyancsak figyelmeztetem önmagunkat arra, hogy a jégkorszaktól kezdve a Kárpátmedence volt a szarvas legjelentősebb szállásterülete. Természetes tehát, hogy az ott lakók a szarvast választották jelképükül.

A 358. oldalon bemutatott térkép viszont arra a tényre hívja fel figyelmünket, hogy a szittyák, szarmaták, húnok Kárpátmedencén kívüli főbb szálláshelye évszázadokon keresztül ugyanaz. S ha ugyanaz: az ott lakó nép nem nomád, hanem még szálláshelyein is letelepedett életet élő, termelő társadalom, mely mindenkori hazájának Magyarországot tekintette. A nép ugyanaz, a nyelv tájszólásbeli különbségekkel ugyanaz. A különböző nevek törzsi, nagycsaládi kapcsolatait mutatja.

A történelmi tudatától megfosztott nemzet ereje így tudott megtörni annak ellenére, hogy a néplélek az egységtudatot máig híven őrizte. De „tanult főink”, kik idegen „iskola” idegen tanait szívták magukba, az idegen hatalmi érdekek bábjaivá váltak.

SZÁNDÉKOS HAGYOMÁNYRONTÁS.

Szakavatott hagyományrontóink életünk minden területére kiterjesztették figyelmüket. A cél mindig és minden korban emlékeink kitörlésével egyidejűleg népi tudatunk rombolása.

Eszközeik a legdurvább inkvizíciótól kezdve a csalafinta elhallgatásokig és nevetségessé tételéig mind megtalálhatók. E bűnök elkövetői a mindenkori hatalmat bitorlók és lakályaik voltak, akik mosolyogva fektették el poros levéltárakban legdrágább történelmi emlékeinket. Amikor ezt nem lehetett megcselekedni, mert jelenkoruk kutatói csökönyösen ragaszkodtak a nemzet érdekeit szolgáló ismeretek terjesztéséhez, ezen emberek lehetlenné, műveiket nevetségessé tették. Néhány ilyen igen durva nemzetellenes példán keresztül szeretném óvni a jövő kutató fiataljait, hogy ne engedjék életükben ezeket megismétlődni.

1. MESÉINK VILÁGA

Szépséget, jóságot tükröző, mindig építő célú meséink főbb alakjait „gonosszá” nyilvánították. Így született meg — késői átírás eredményeként — a „gonosz” Tündér Ilona képe, hogy ezzel együtt már zsenge gyermekkorban elkezdődjön a lélekrombolás.

2. TÁRGYI BIZONYÍTÉKOK ELTŰNTETÉSE

Lázár István részletesen leírja (V.3) a bodrogekői ősi sírok lakóinak „kitelepipítését”, ismeretlen helyre. Ilyen kitelepítésnek áldozata Szabolcs községben 1981-ben, a régi avar vár védette temetőből a volt földbirtokos Tomory család sírboltjában nyugvó Tomory Zoltánné, azért, hogy híre se maradjon a családnak. Hasonló módon pusztulnak elcsatolt területeink temetői, az emlékezésnek e szent helyei.

Nemcsak temetők múltunkat idéző helyeit tűntették el ellenségeink, de — s most csak az 1945 évtől számított pusztulásról beszélek — falvakat, településeket is. Az Alföldön például sokkal kevesebb tanya élte túl a kommunizmus éveit, mint a tatárjárás után, egy gazdasági szakértőnk felmérése szerint. Hogy milyen mérvű pusztulást szabadított az országra a Hapsburg dinasztia, köteteket érdemelne. Tették mindezt felkent magyar királyokként, a pápa és a papság áldásával. Nem emlékezem már, kitől származik a mondás, mely szerint az osztrák császár mindenkor hadat viselt a mindenkori magyar király ellen: ennél tömörebben nem lehetett volna kifejezni a szomorú történelmi valóságot.

De nemcsak sírokat lehet meg nem létezővé tenni. Lehet tudományos felfedezéseket is meg nem született gondolatokként kezelni, vagy a felfedezés eredményeit elferdíteni.

Ilyen elhallgatások legnagyobbika hazánk régészetében — még hozzá mindkét szinten — a kárpátmedencei 500.000 éves ősember idegen szakirodalomból való kizárása, az első eredmények megváltoztatása az ősember embertani jellegével kapcsolatban, s az idő előtt elhunyt felfedező — Vértes László — kéziratos művének be nem fejezése.

Tárgyi emlékek eltüntetéséről számol be Móra Ferenc az „Utazás a Földalatti Magyarországon című művében: „Ezzel körülbelül számot is adtam mindenről, ami nem kerül a múzeumi termek szekrényeibe, még akkor se, ha majd lesznek szekrényeink és tudjuk őket hova tenni. Ezek a szokott cifrasági találmányok, amint a ködmönös nemzet mondja, ugyan a ködmöntelen is úgy mondja, ha úrral beszél. Kardok, kengyelek, lószerszámdíszek, férfióv ércfityegői, asszonyok encsembencsemjei.”(V.38:446-447) Másutt említ még szúvas fogakat, ősi állkapcsokat, agyafűrt koponyát, lókoponyákat és lócsontvázakat. Beszél dinnyemag-alakú és nagyságú gyöngyökről, melyek közepén oly vékony bronzcsövecske megy keresztül, amit mai módszerekkel nem lehet előállítani. Az addig kiásott negyven avarkori tűtartó közül egyetlen példány került csak a múzeumba, pedig vagy tíz más példányból még lehetséges volt „kimesterkedni” az elrozsdásodott varrótűt is. Ennek ismeretében például biztosak lehetünk abban, hogy asszonyaink hímzései valóban át tudták menteni a bronz-, s korábbi idők formakincsét. Másutt már említettem az árva tölgyfából faragott orsót, ami szintén nem került be a múzeumba. E néhány adat is bizonyítja, hogy ilyen körülmények között egész ősmultunk a MTA szemetesládájába vándorolt, s vándorol ma is. Még jobb eset, ha az előrelátó régész ki sem ássa nemzeti szempontból fontos lelőhelyeinket addig, amíg azok méltó megőrzése nem lehetséges. Mindez hatványozottan érvényes elszakított területeinkre.

Eltűnt tárgyaink közé tartozik a Magyar Szent Korona alapját képező aranycsésze. Ez a tulajdonképpeni ősi koronánk, napsapkánk, s ennek eltűntét soha senki nem tette szóvá az arra hivatottak közül.

Egy 1936.II.1.-i újságcikk szerint (sajnos az újság neve nem ismert) Nagyszikson hatalmas hún leletet tártak fel. A leleten hitelesített hún írás volt, mely kihangsúlyozottan nem török. Szeged városa vissza akarta perelni e leletet. Ugyanekkor honfoglaláskori múzeumot akart létesíteni, különösen Móra Ferenc ásatási anyagából. Szeged akkori polgármestere e tervet támogatta. A polgármestert leváltották. Az új polgármester szabadkőműves jelekkel díszítette hivatalát, s annak üveglakláját, viszont a honfoglaláskori múzeumból nem lett semmi.

Nyugati irodalomban nem található a Pesti Hírlap 1929 VI.23.-i,41.évf. 140.számában közölt 10-12.000 éves avashegyi, szerszámkészítő ősemberről szóló közlés.

3. TALÁLT EREDMÉNYEK SZÁNDÉKOS FERDÍTÉSE, VAGY ELTAGADÁSA

Kárpátmedencei ősmultunk ismeretének birtokában meg kell említenem néhány történészünk műveltségromboló megállapításait, melyek szerint népünk a földművelés alapszavaitól a közigazgatásig mindent a szlávoktól örökölt. Az alantiek a IV. nemzetközi szláv régészeti előadáson hangzottak el.

Bartha Antal „A IX-X századbeli magyar-szláv érintkezések” című előadásában a következőket mondja: „...a magyar ekés földművelés szláv eredetű...” (V.15:241)

Györffy György: „Közigazgatási szavak bolgár szlovén jellege” című előadásában hangsúlyozza, hogy a magyarság a nyugati intézményeket, a földművelés fejlettebb formáit és a kézműipar számos ágát jórészt szláv közvetítéssel ismerte meg, s így tudott beilleszkedni a népek európai családjába. E ponton figyelmeztetem önmagunkat a

korábban tárgyaltakra, mi szerint a kárpátmedencei ősműveltség 7-8.000 éves késéssel érkezett meg a nyugateurópai térségbe.

Balassa István szlovák kölcsönszavakról beszél a szlovák ethnikum kialakulása előtt.(V.15-241)

Sz. Czeglédi Ilona: „Előzetes jelentés a diósgyőri belső vár 1963 évi feltárásáról” A honfoglalást megelőző emlékeket szlávoknak mondja, s hivatkozással többek között Anonymus Borsu családjának nevét és Borsod települést hozza fel. (V.15:229)

Ugyan ezen a konferencián résztvevő idegen tudósok hozzászólásaiból:

A. Tocik az avar emlékeket morvának mondja. Előadása igen elfogult, de még így sem tud semmi szláv régészeti anyagot felmutatni.

Ezzel szemben Herbert Jan-Kuhn: „A szlávok nyugati hatása a korai középkorban Északnémetországban” című előadásában kifejtette, hogy a szlávok jelenléte csak a VIII.századtól észlelhető, kis falvakban, egy-egy földvár körül. Ezen földvárak leginkább kezdetleges mocsárvárak.

Tarkó Jenő, a Pesti Hírlap 1931 június 21.-i, vasárnapi számában értesíti az olvasóit arról, hogy Hódmezővásárhely perrel akarja megszerezni földjéhez való elsőszülöttségi jogát, mint Magyarország őslakója. Csokán Pál „Rovások” című munkája hasonlóan vélekedik.

Fischer Károly Antal műve bevezető részében (V.48) következetes, irányított magyar-ellenes cselekedetekről számol be. Néhány gondolatát idézem: „De ez (írásos) emlékeket a XI. században a többnyire idegen hittérítők vakbuzgósa, mint a pogány kor gyűlölt emlékeit megsemmisítette, s később a keresztény magyar papság mindent elkövetett, hogy a nemzetből az őskori szokásokat kiirtsa, sőt azoknak emlékezetét is eltörölje. Hisz tudjuk egész bizonyossággal, hogy midőn Béla, Endre öccse, ki a Sándor-féle, vagy, mint mások nevezik, Csiki Székely Krónika szerint 1049-ben bátyjával megosztozva, Erdély vezérévé, vagy vajdájává lett, a rabonbán, gyula, harkáz, régi székely méltóságneveket eltörölte, a családok, várak, helységek régi neveit szentek neveivel fölcseréltetni, s a családok régi irományait összeégettetni parancsolta.” A 101. oldalon pedig elmondja, hogy ősi rovásunkkal kapcsolatos könyvét a közönség szívesen fogadta, s már több, mint ezer példányban van forgalomban, „s volna még több is, ha egy láthatatlan kéz anak terjesztését nem gátolta volna. Legalább másképp nem magyarázhatom meg magamnak azon körülményt, hogy a népkönyvtárak részére följánlottam, i n g y e n néhány száz példányt, s kértek kettőt. Pénzért elkel a könyvem és ingyen nem? Adja rá a feleletet aki tudja”

4. A RÓMAI KATHOLIKUS EGYHÁZ JELENKORI, MAGYARELLENES CSELEKEDETEI.

Az alant idézettek a Magyar Vetés cikkei, olvasók hozzászólásai; s így a továbbiakban csak az évszámot és a cikkíró nevét közlöm:

1993.dec.5 - Sz. Károly olvasónak fáj, hogy tiltakozása ellenére papja ragaszkodott azon énekek szövegének rendszeres használatához, ahol ilyen és hasonló öntudat-építő kitételek vannak: „Égre néző bűnös nemzet a mi magyar népünk.”, vagy: „Magyarországról, romlott hazánkról...” Ez utóbbinál a „romlott” szót „édes”-re javították, de az első mondat kollektív bűnösségéhez az arra illetékesek ragaszkodnak.

1993. okt. 17. Gróf Bethlen István „A népvándorlásokról” című előadásából idézi, hogy 1333-37-ben a Gyulafehérvári Püspökség 620 templom és 6200 egyházközség után szedett dézsmát. (Az Admonti Kódex, De Regali Dote.)

1993.okt.3. Füzér Júlián: „Ha Mindszenty bíboros Rómában marad” című cikke idézi az Osservatore Romano közlését, mely szerint Mindszenti távozásával a vatikán államtitkársága — mely keleti politikájuk végrehajtó szerve — már gyakorolhatta a „valóság politikáját”, vagyis együtt tudott működni elnyomóinkkal.

1993.okt.10. 1974 február 5.-én VI. Pál Mindszenty bíborost elmozdította Esztergomi érseki székéből. Éppen kirakatpere 25. évfordulóján.

1993.szept.20 Mindszentytől a pápa hallgatást követelt, hogy kedvezni tudjon a kommunistáknak.

1993.júl.4 II. János Pál pápa 1993 május 30.-i „Hungarorum Gens”-e megváltoztatta hazánk egyházmegyéit. Kihagyta az 1009-ben alapított erdélyi egyházmegyét, melynek székhelye Gyulafehérvár; Szatmár, Várad, Temesvár most Bukaresthez tartozik. A trianoni békediktátum szentesítése ezen intézkedés. Ebben szerepe volt Lékai bíborosnak, az ő kérésére vonták a mai országhatárok közé a főpásztorok illetékességét. E folyamat kezdete 1977 dec.30 és 1982 május 11.-i rendelkezés. Felcserélték a hagyományos püspökség-neveket kettős püspökség-nevekkel. A cikk írója érthetetlennek tartja ezen rendelkezéseket, hiszen a régi püspökség-nevek „műemlék nevek”, s a társ-székesegyház fogalmának és tényének bevezetése során az ezeréves folytonosság megszakad a kizárólagosság megsértésével.

1994.márc.13 „Elakadt szenttéavatások” Dr. Füzér Júlián tollából:

1. A magyar katolikus egyház nem sürgeti Prohászka Ottokár szenttéavatását, noha életműve Neumannéval egyenlő színvonalú, s ez utóbbi szenttéavatása most van folyamatban.

2. A magyar jezsuiták szerkesztette America magazinban egy Behl nevű pap Prohászka Ottokárt tipikus antiszemita püspöknek nevezi, s ez ellen soha egyetlen püspök, vagy jezsuita sem tiltakozott.

Az ugyancsak fenti évszámú Magyar Vetésben Pirigyi István „Az erdélyi görögkatholikusok” című cikke említi, hogy az 1912. jun.8.-i pápai bulla, a Christi Fidelis Graeci szerint X. Pius pápa megalapította a Hajdúdorog-i egyházmegyét, amikor is 40.000 magyar került román egyházi tartományba. Ferenc Ferdinánd ez előtt követet küldött a pápához, Ludwig Pastor, a római osztrák történeti intézet igazgatója személyében, hogy megakadályozza a magyar püspökségek alapítását. Ettől kezdve lett a magyar görögkatholikus szertartás hivatalos nyelve az ógörög, beleértve az énekeket is.

1994.április 3-10. száma. A Vatikán Ukrajnába akkreditált pápai nunciusa, Antonio Franco megtiltotta a misék utáni magyar himnusz éneklését Munkácson. Sem az egeri, sem az esztergomi érsek nem tett semmit ez ügyben. Antonio Franco és titkára szlovák származásúak.

1994 augusztus 20-21 sz. I. évfolyam 5.sz. XIV. Kelemen pápa 1771-ben megszüntette augusztus 20.-t, mint nemzeti ünnepet, s Szent István szenttéavatását nem ismerte el. E tárgyban bővebb felvilágosítást nyerhetünk Győrffy György István Király és Műve című munkájából. A 144. oldalon említi, hogy VII. Gergely figyelmezteti Salamon királyunkat, hogy Szent István az országot Szent Péternek ajánlotta fel, s így az a római egyház tulajdona. III. Henrik Róma áldásával Magyarországot meghódította Szent Péter

tiszteletére, s Aba Sámuelet legyőzve szent István lándzsáját és koronáját Rómába küldte, ahol a koronának nyoma veszett. A 392. oldalon leszögezi, hogy VII. Gergely soha nem avatta szentté Istvánt, viszont Magyarországot hűbértokának tekintette.

A Hunnia 1994 júniusi, 55.száma ismerteti Msgr. Mészáros Tibor (Bázel) „Casarolitól szenvedett legtöbbet” című cikkét, mely részletezi a vatikáni politika magyarellenes intézkedéseit, kezdve VI. Pál pápával, Giovanni Montinivel és ennek politikai fullajtárjával, Agostius Casaroli bíborossal. Ezek soha nem képviselték hazánk érdekeit, soha nem álltak saját főpapjuk mellé, hanem az anyagi előnyöket ajánló kommunista, nemzet-idegen és vallásellenes kormány képviselőit támogatták. Cserébe a kommunista kormány felajánlotta, hogy tovább fizeti a „Kongruát”, a papok megélhetését biztosító összeget. Msgr. Mészáros, aki Mindszenti aulistája volt 1944-ben, majd 1971-ben Bécsben titkára, Mindszenti és VI. Pál pápa találkozásáról a következő szavakkal számolt be: „Szentől-szembe álltam VI. Pál pápával. A pápának egy jó szava nem volt Mindszenti bíboros felé, de az egész beszélgetésből kitűnt, hogy jobban bízik Kádár Jánosban meg a kommunista pártban, mint Mindszentyben.” (Msgr. Mészáros 1994.III.26.-i beszéde.)

„A jelenlegi esztergomi érsek ellenzi a Regnum Marianum templomának felépítését a történelmi helyén” - mondja a cikkíró.

Visszatérve a régebbi múltba, emlékeztetni szeretnék azon sajnálatos tényre, hogy a római pápa hazánkat, a kereszténység védőpajzsát többször egyházi átok alá helyezte. Így például IV. Béla király idejében, a tatárjárás előestéjén. Ezeket a kiátkozásokat soha nem érvénytelenítették, hazánktól bocsánatot nem kértek, viszont nemzetünk felszámolásának igyekezete változatlanul folyik.

***

Egyének és hatalmak esetében egyaránt az a fél gyűlöli és pusztítja a másikat, amelyiknek a legtöbb félteni, s jogtalanul bitorolt elveszteni valója van.

Ne áltassuk tovább magunkat egy bennünket meghallgató, megsegítő világ délibábos álmába vetett hittel. Gondoljuk végig történelmünk tanulságait, s annak megfelelően irányítsuk sorsunkat.

Segíts magadon, s az Isten is megsegít.

Őstörzseink

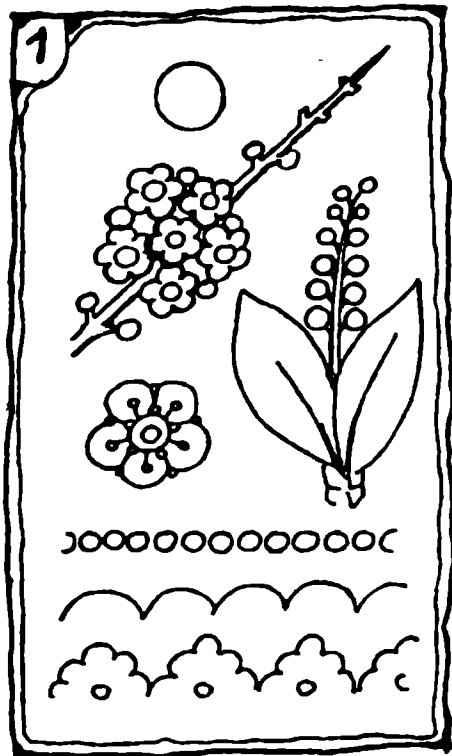
Alábbiakban hozom Magyar Adorján által kidolgozott, őstörzseink nyelvével és jelképrendszerével kapcsolatos vázlatot Magyar Adorján rajzaival, az Ósműveltség című műve alapján. A nyelvvel kapcsolatos részben csak az egyes őstörzsek mássalhangzóit hozom.

1. MAGYAR:.....G, Gy, H és M, N
2. KUN.....K, T, D és M, N
3. FEKETE KUN.....K, T, D és M, N
4. SZEMERE.....SZ, S, Z, CS és M, N
5. BESENYŐ.....B, P, V, F és SZ, S
6. JÁSZ.....S, SZ, Z, ZS, C, CS és J
7. SZÉKELY.....S, SZ, Z, ZS, C, CS ÉS G, GY, K, H
8. KAZÁR.....S, SZ, Z, ZS, C, CS ÉS G, GY, K, H
9. KABAR.....B, P, V, F és K, H, G, GY
10. TÖRÖK.....T, D és R, L
11. KÖRÖS.....K, H, G, GY és R, L
12. AVAR.....P, B, V, F és R
13. PALÓC.....P, B, F és L
14. PUN, v. PANNON.....P, B, V, F és M, N
15. SZOLIM, SZARMATA....S, SZ, Z, ZS, C, CS és R, L (néha az M és N is)
16. MARMAR.....L, R, J és M, N

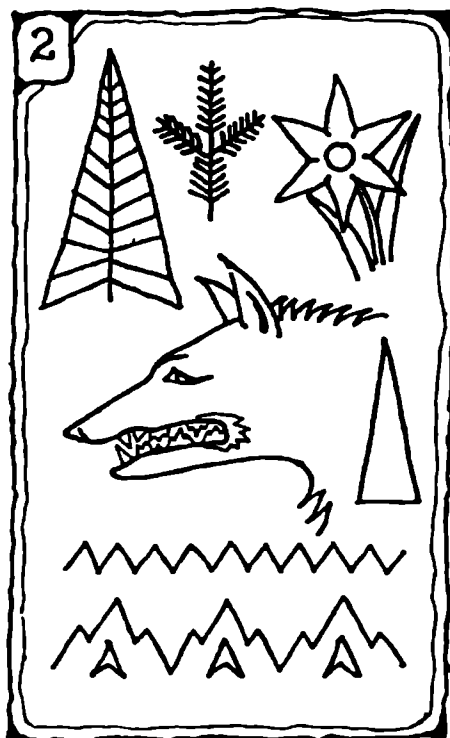
*A fent említett jelképrendszert a következő oldalakon hozom, a fenti sorszámoknak megfelelően.

Őstörzseink Magyar Adorján rajzai.

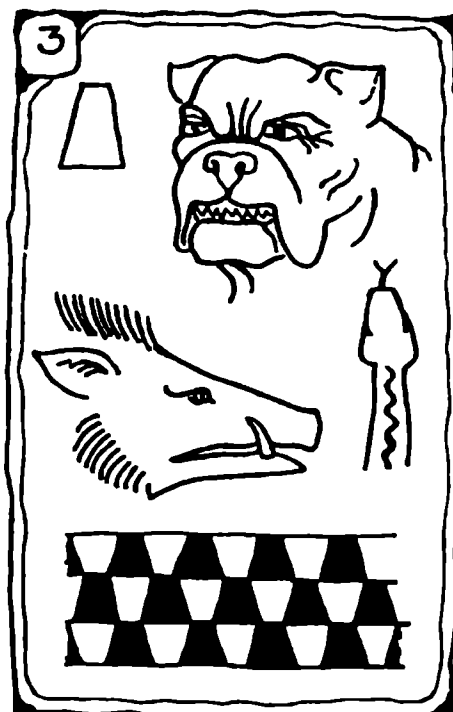
Őstörzseink Magyar Adorján rajzai.

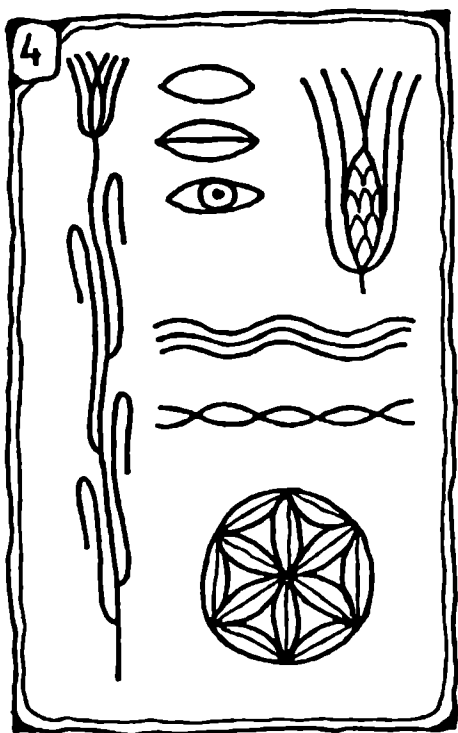
MAGYAR

fehér: KUN HUN

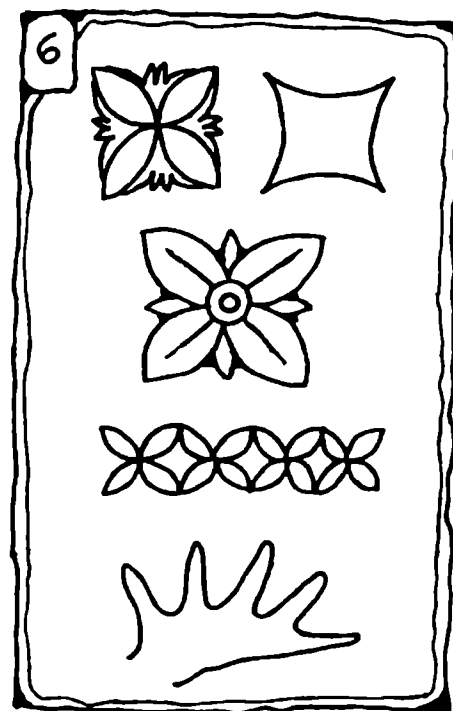
fekete-kunok

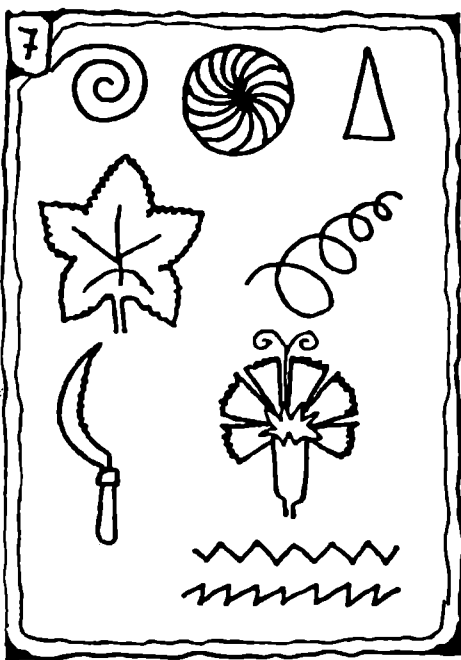
SZEMERE

BESENYÓ

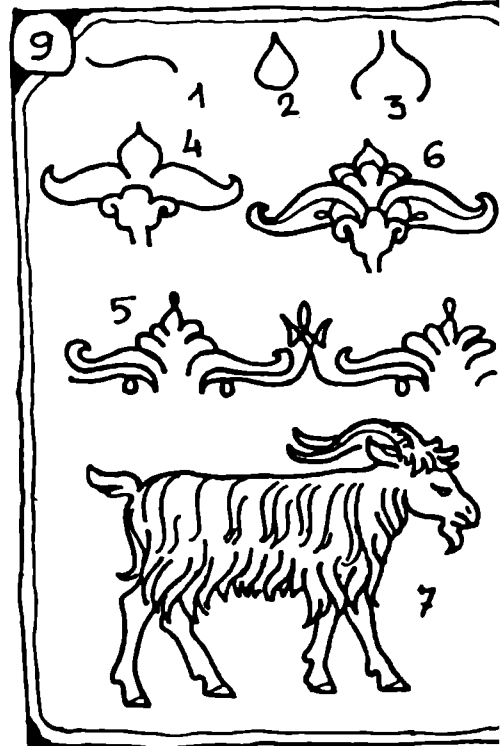
JASZ,

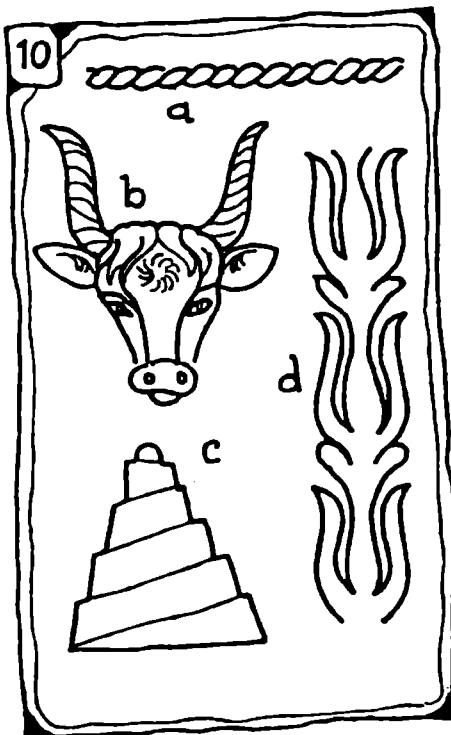
SZÉKELY

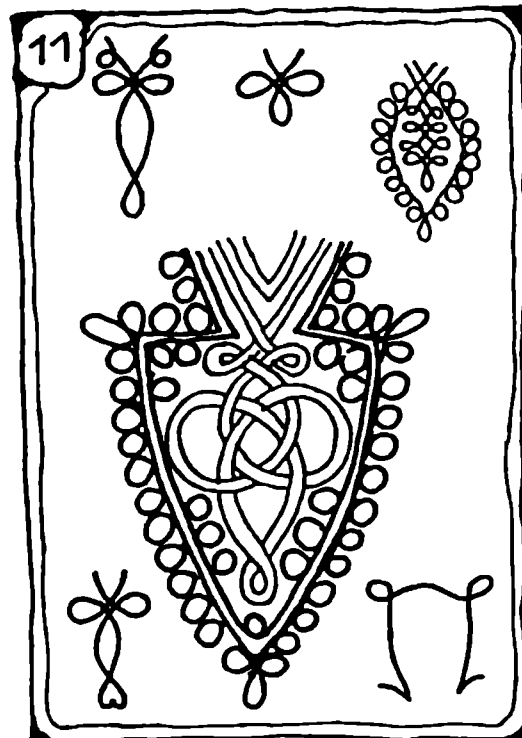
KAZÁR

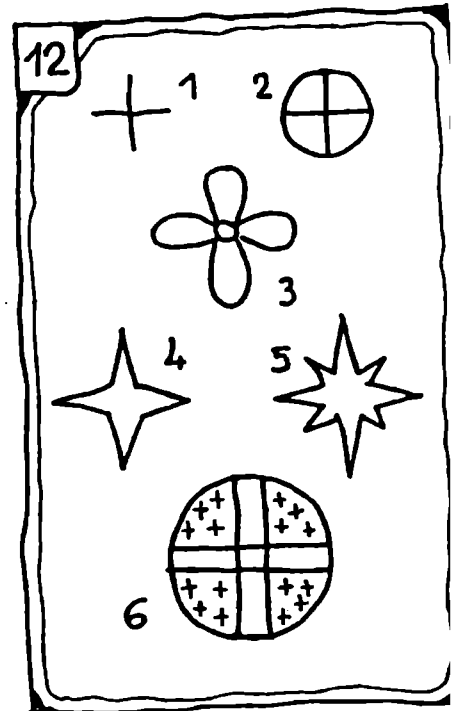
KABAR

TÖRÖK

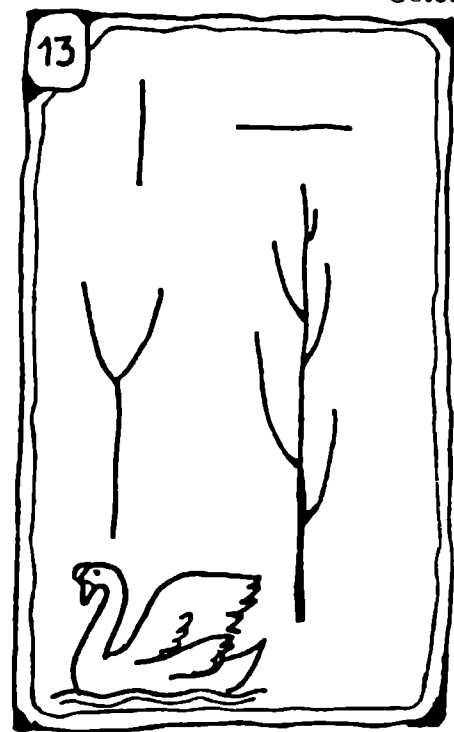

KÖRÖS

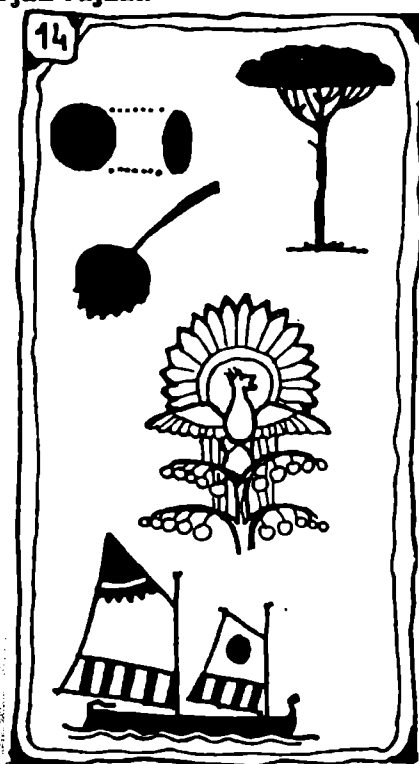

AVAR

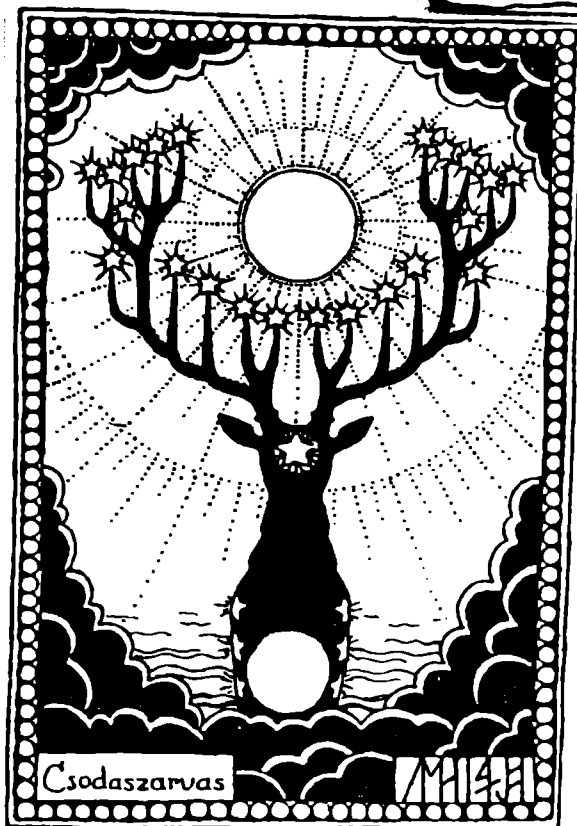
Őstörzseink Magyar Adorján rajzai.

PALÓC

PANNON

Csodaszarvasunk, a csillagos Ég jelképe Magyar Adorján tolmácsolásában.

VONATKOZÓ IRODALOM

1. A Magyar Régészet Regénye, Gábor Miklós, Panoráma, Budapest, 1965
2. A Magyar Hírek Képes Kiadója, Budapest
3. Kiált Patak Vára, Lázár István, Szépirodalmi Könyvkiadó Vállalat, Budapest, 1974
4. A Történeti Erdély, Asztalos Miklós, A Történeti Erdély Kiadó: Erdélyi Férfiak Egyesülete, 1936
5. Kalevala, Vikár Béla, Európa Könyvkiadó, Budapest, 1962
6. Kalevala, John Martin Crawford, Robert Clarke and Co. Cincinnati, 1898
7. Régészeti Tanulmányok, László Gyula, Magvető Kiadó, Budapest, 1977
8. Dombóvár, Dr. Szőke Sándor, Pátria Nyomda Budapest , 1971
9. Zempléni Hegység, Tamaskó Ödön, Bibliotheca Kiadó, Budapest, 1958
10. A Nyírség, Erdész Sándor, Gondolat Könyvkiadó Budapest, 1974
11. A Somogy Megyei Múzeumok Régészeti Adattára, Draveczky-Sági-Takáts, Kiadta a Somogy megyei Múzeumok Igazgatósága Kaposvár, 1964, II.füzet
12. Collier's Encyclopedia, Vol.14 MacMillan International Publishing Group
13. Secrets of the Ice Age, Evan Hadingham, Walker and Co. New York, NY.1979
14. Ancient Man - A Handbook of Puzzling Artifacts, William Corliss, The Sourcebook. Project, Glen Arm, MD
15. Archeologiai Értesítő, Vol.91, 2.sz. 1964 Akadémiai Kiadó Budapest
16. 93. 2.sz. 1966
17. 1970
18. Expressions in Art, Harry Bober, Copyright 1953 by Harry N. Abrams, Inc. USA
19. Csernátóni Füzetek, 1992 április. A Csernátóni Bod Péter Közművelődési Egyesület kiadványa
20. A Magyar Népek Őstörténete, Baráth Tibor, Somogyi Zoltán Kiadása, 1993

21. Man - 12.000 years Under the Sea (Ember - 12.000 év a víz alatt), Robert Burghess, Dodd, Mead and Co. NY. 1980
22. Az Ősműveltség, Magyar Adorján, kézirat
23. Magyar Mythologia, Ipolyi Arnold, III. kiadás, Zajti Ferenc kiadása Budapest, 1929
24. The Hungarian Genius, Turán Printing and Bindery Garfield, NJ. 1975
25. Magyar Építőizlés, Magyar Adorján, Kráter Kiadó.1990
26. Magyar Angol Szóeredet, Tomory Zsuzsa, 1993
27. The Scottish Tartans, Sir Thomas Innes of Learnez, Lord Lyon King of Arms, W. and A.K. Johnston and G.W. Bacon LTD London
28. Myths and Folk Tales of Ireland, by Jeremiah Curtin, Dover Publications Inc., New York, 1975 (Ír Hiedelmek és Népmesék.)
29. Great Fairy Tales of Ireland, Mary McGarry, Avenue Books, NY. (Ír Tündérmesék.) Avenue Books, NY.
30. Cambridge Encyclopedia of Astronomy, Crown Publishers, Inc. New York, 1978
31. A Magyarság Néprajza, Bátky Zsigmond, Györfy István. Királyi Magyar Egyetemi Nyomda3. kiadása, 1941
32. Csillagfaragók, Banner Zoltán Kritérion Kiadó Bukarest, 1972
33. The Mute Stones Begin to Speak - The Story of Archeology, Paul Mac Kendrick, St. Martin Press, NY. (A Néma Kövek Megszólalnak - A Régészet Története.)
34. The Search for Early Man, A Horizon Caravel Book, American Heritage Co. Inc. (Az Ősember nyomában.)
35. Atlas of British History, Martin Gilbert, Dorset Press (Az Angol Történelem Térképe)
36. Magyar Történelmi Kronológia az Őstörténettől 1970-ig. Tankönyvkiadó, Bp. 1971
37. Discover Magazine, 1994 januári számának 37-38.old.
38. A Fele sem Tudomány - Utazás a Földalatti Magyarországon. Móra Ferenc, Magvető Kiadó Budapest, 1960
39. Magyar Népművészet, Hoffer Tamás és Fél Edit, Corvina Kiadó, 1975. 3.kiadás
40. Ősmagyar Rovásírás, Magyar Adorján, Fáklya Kiadó, 1961 Warren, Ohio, USA

41. Vanished Civilizations, Edited by Edward Bacon, McGraw-Hill Book Co. Inc.
42. Szittyá-Görög eredetünk, Dr. Aczél József. Turán Publisher, 1975 Garfield, N.J. USA
43. A Csodaszarvas, Magyar Adorján. Kiadó: A Magyar Adorján Baráti Kör, Budapest, 1991
44. Hun-Magyar Írás és annak fennmaradt emlékei. Fischer Károly, Heisler J. Könyvnyomdája, Budapest, 1889. (Újranyomása 1992 /?/)
45. Rubicon, Képes Történelmi Magazin, III.évf.3.szám, Veszprémi Nyomda KFT
46. The World of the Scythians, Renate Rolle, B.T Batsford LTD London. 1980
47. A Medvecsillag Mítosza, Lükő Gábor, Forrás, Szépirodalom, Szociográfia, Művészeti lap XIII.évf. 1981 november, 11.sz. 28.old.
48. Visszatekintés, Összegyűjtött iratok, beszédek, nyilatkozatok. Kodály Zoltán, Zeneműkiadó Vállalat Budapest, 1964.
49. Silence, Signs and Wonder, by Peter Radetzky, Discover, June 1994 — 60. oldal
50. The Mother Tongue by William F. Altman — US. News and World Report, Nov.5, 1990. 60-70 old.
51. Quantum Consciousness, by David H. Freedman, Discover June 1994, 89-98 old.
52. Magyarország Szent Koronája, Bíró Sándor és Varga Béla
53. A Nógrádi Műemlékek Újabb Csoportja, Gondos Béla, Keresztény Magyar Vetés, 1994. jún.12, V.évf. 24.sz.
54. István Király és Műve, Györffy György, Gondolat, 1977
55. Atlantis and Egypt, by J. Gwyn Griffiths, Cardiff University of Wales Press 1991
56. Vanished Civilizations, Mc Graw-Hill Book Co. Inc., Edited by Edward Bacon
57. The Dawn of Civilization, McGraw Hill Book Co. Inc., Edited by Prof. Stuart Piggott
58. Collier's Encyclopedia 1991. Vol. 21, MacMillan International Publishing Group
59. Encyclopedia Britannica, Deluxe Library Edition, 1992. Vol.29
60. Hegyet Hágék, Lőtőt Lépék, Archaikus Népi Imádságok, Magvető Könyvkiadó Budapest, Második Kiadás, 1976, Erdélyi Zsuzsanna
61. A Lelkiismeret Aranytükre, Magyar Adorján

62. The Etruscans Begin To Speak, Zacharie Mayani, Simon and Schuster, Inc. New York 1962
63. A Magyarok Őselei, Hajdankori Nevei és Lakhelyei, Lukácsy Kristóf, Kolozsvár, 1870, Új kiadása 1957-ben a Történelmi és Társadalomtudományi Kutató Intézet kiadásában.
64. Tokaj Szőlővesszein, Taar Ferenc, Kossuth Könyvkiadó, 1988
65. World Atlas
66. Discovery of Lost Worlds, ed. Joseph J. Thorndike, Jr., American Heritage Publishing Co. Inc., New York
67. The Horizon Book of Lost Worlds, by the Editors of Horizon Magazine. USA.
68. A Hunok és Nagykirályaik, Bóna István, Corvina Kiadó Budapest, 1993
69. Gyógyító Növények, Rápóti-Romváry, Medicina Könyvkiadó Budapest, 1980
- 70 The Mummies of Xinjiang, Discover 1994. ápr. 69.old.
71. Wonders of the Ancient World. National Geographic Atlas of Archaeology, National Geographic Society, Washington DC. USA
72. Ódon Erdély, Magvető Könyvkiadó Budapest, 1986
73. A Székelyföld, Orbán Balázs, Európa Könyvkiadó Budapest, 1985

*A vonatkozó irodalmat V betűvel jelölöm, utánna a fenti jegyzék szám, majd a vonatkozó mű oldalszáma következik.